

SUN KU - Το φως της αλήθειας

Απλές σκέψεις από καλή διάθεση, πολλή ανεξαρτησία, βαθιά, ενδιαφέρουσα, όπως μπορούμε να δούμε την αλληλεπίδραση από την οποία πολύ καλές ιδέες οδήγησαν θα πω μια ιστορία με ένα ηθικό ή το ηθικό δίδαγμα της ιστορίας...Αυτή η ιστορία αφορά δύο γαϊδούρια που έκαναν ένα ταξίδι στην παλιά Ιαπωνία, την εποχή των Ανακαλύψεων, το γκρίζο γαϊδούρι ήταν φορτωμένο με αλάτι, ένα πολύ βαρύ φορτίο, Ο μαύρος γάιδαρος οδηγούσε το караβάνι στον προορισμό του γιατί είχε πολύ ελαφρύ φορτίο, κουβαλούσε σφουγγάρι καυχιόταν για την τύχη του, το μονοπάτι ήταν πολύ δύσβατο. Ο γκρίζος γάιδαρος δεν άντεξε άλλο και ήταν έτοιμος να πεθάνει από την προσπάθεια, όταν σκόνταψε και έπεσε σε μια μεγάλη λακκούβα με νερό, λιώνοντας το μισό φορτίο. Ορμώμενος από φθόνο, ρίχνεται κι αυτός στο νερό, ελπίζοντας στην ίδια μοίρα.

Το σφουγγάρι μούσκεψε από το νερό και ο μαύρος ήταν σχεδόν αδύνατο να σταθεί όρθιος και, λογικά, υπέκυψε στην εξάντληση και πέθανε.

Ιστορίες παππούδων

Η αγάπη είναι σαν το ουράνιο τόξο, δεν είναι πάντα παρούσα, αλλά πάντα εμφανίζεται! Η ουτοπική θεωρία του χάους που διατυπώθηκε $1=1+1=2:2=1$ η ουτοπική σπείρα του πολυπαραγοντικού ουράνιου τόξου της αγάπης καταλήγει στην ακτινοβολία της οντότητας μέγιστης ενέργειας, ανθίζει σε ήλιο - η γη εκπνέει, ο ήλιος εμπνέει τα ίδια χρώματα για να ζωγραφίσει τον κόσμο - εγώ εκπνέω, εσείς εμπνέετε τον ίδιο αέρα της αγαπητικής ύπαρξης που είμαι όλα τα χρώματα για να ζωγραφίσετε τον κόσμο σας! Όλα ξεκινούν από τον τρόπο που αισθανόμαστε τα πράγματα και υπάρχουν πράγματα που ενώνουν, άλλα χωρίζουν, αλλά η αλήθεια δεν κρύβει τα γεγονότα. Την πρώτη μου ανάμνηση την έχω απλά μόνο σε αναμνήσεις, όπου ξυπνάω απορροφημένος σε μια φωτεινή μέρα και προετοιμάζομαι με τη δύναμη του φωτός να βγω από το σκοτάδι και να μοιράσω δύναμη και ενέργεια σε όλη την κοινότητα του αστερισμού. Αρχίζω να σκέφτομαι αν μια μέρα ήμουν αστραπή; Αν μια μέρα ήμουν κεραυνός, θα ήταν καταστροφικός, τρομακτικός, θορυβώδης, αμείλικτος ή θα ήταν φωτεινός, όμορφος, λαμπερός και ενεργητικός. Κάθε ακτίνα έχει διαφορετικά χαρακτηριστικά όπως οι άνθρωποι, διαφορετικούς τρόπους δράσης, διαφορετικό φως, δηλαδή κάθε ακτίνα/ουσία είναι μοναδική και αποκλειστική. Λοιπόν, αν μια μέρα ήταν μια ακτίνα, τουλάχιστον θα ήταν πρωτότυπη. Κάθε ακτίνα έχει μια μορφή δράσης, όπως ακριβώς και στους ανθρώπους, σε κάθε στιγμή, αυτή η δράση εμφανίζεται σε κλάσματα της στιγμής. Έχουμε δράση στην ακτίνα/ουσία, θα μπορούσαμε να αλλάξουμε την κατεύθυνση και τον προορισμό της. Σε σχέση με τα πεπρωμένα, και για πρώτη φορά θα επικαλεστώ το όνομα του Θεού, μια μέρα είχα μια συζήτηση πεποιθήσεων και πίστης με έναν

οπαδό του Κορανίου, ο οποίος μου είπε την εξής ιστορία που θα περιγράψω: περνάς ένα παιχνίδι με ζάρια στα χέρια σου και ζητάς με θέρμη από τον Θεό να πάρεις το μέγιστο σκορ και εσύ το ελάχιστο. Η ιστορία μπορεί να συνοψιστεί, αλλά ποιος έριξε τελικά τα ζάρια; Εκτός όμως από αυτή την ιστορία θέλω να σας πω ότι

έχουμε δράση και έχουμε αστραπή/ουσία που δρα με το μέσο, ο καθένας ρίχνει το ζάρι με τη δική του ενέργεια/μορφή/συμπεριφορά. Ήξερα ότι επρόκειτο να υπάρξει ένας μετασχηματιστής και ότι τα πράγματα επρόκειτο να έχουν μια ισορροπία φωτεινών δυνάμεων που επρόκειτο να μεταμορφώσουν την πραγματικότητα. Μια αναζωογονημένη ενέργεια και ότι εκείνοι που ζουν τη δυσaréσκεια με την ικανοποίηση επρόκειτο να γίνουν όλα τα χρώματα για να ζωγραφίσουν τον κόσμο σας. Ξύπνησα σε μια διαφορετική πραγματικότητα από τη συνηθισμένη και η εξερεύνηση των πεδίων της γραφής μέσω αυτού του βιβλίου επρόκειτο να διευρύνει την ύπαρξή μου. Σκέφτομαι πώς μεταδίδεται η σκέψη και την παρομοιάζω με ένα φως και τη δύναμή του. Όλοι σκεφτόμαστε από διάφορες οπτικές γωνίες, υπάρχει ένα ρεύμα που πρέπει να ακολουθήσουμε και η ψυχή έχει στιγμές διαταραχής, ο τρόπος που τις βλέπουμε δεν είναι πάντα αφελής και η ενέργεια διευρύνεται. Τα μυαλά που ταλαιπωρούνται από παραπτώματα διαιωνίζονται και η φωνή σε ομοφωνία ακούγεται πιο δυνατά από πολλές φωνές, οι λέξεις είναι μια τέχνη έκφρασης, από αυτή τη στιγμή θα υπάρξει έμπνευση. Ο χτύπος της καρδιάς έχει το δικό του ρυθμό που επεκτείνεται μέσα στις φλέβες. Η καταπίεση γίνεται αθόρυβα γιατί όλα έχουν το q τους. Όλοι σκεφτόμαστε το κακό και μερικές φορές μας κάνουν να είμαστε σιωπηλοί, "αλλά όλοι σκεφτόμαστε", οι αναμνήσεις δεν είναι πάντα παρούσες και λέω να μην ασκείτε το μίσος γιατί είναι κακό. Όλοι μας έχουμε την ελευθερία της έκφρασης αλλά δεν την έχουμε όλοι μας τη σωστή στιγμή, τίποτα και πιο ειλικρινές από την αλήθεια, έχουμε διάφορες μορφές έκφρασης και για να είσαι καλά πρέπει να έχεις ισορροπία. Η ισορροπία είναι ένας κύκλος ρουτίνας, το να είσαι νευρικός είναι μια ανισορροπία. Οι άνθρωποι αρέσκονται να σχολιάζουν. Ο καθένας έχει καθαρότητα παγκόσμια αγάπη γεννά συμπόνια. Ο ήλιος είναι μια πηγή ενέργειας, το αφύσικο

είναι ότι τίποτα δεν συμβαίνει, όλοι ξεχνούν όταν θέλουν και υπάρχουν πάντα διάφορες προοπτικές, πολλές ιδέες, λίγες πεποιθήσεις... Υπάρχουν πράγματα που δεν διορθώνονται, επειδή όλοι υπόκεινται στην αδικία. Ο έρωτας είναι πηγή ευχαρίστησης και πάντα μόνος και προστατευμένος: υπάρχουν

άνθρωποι που δεν τους αρέσει να σκέφτονται, αλλά η συνείδηση είναι ένα φανάρι που μας φωτίζει.

Όλοι έχουμε ελαττώματα, μερικές φορές έχουμε φόβους, όλοι λέμε και κάνουμε βλακείες. Δεν γράφω για κανέναν, όλοι έχουμε κάτι που δεν θέλουμε να θυμόμαστε, αλλά καλό είναι να ξέρουμε πότε είμαστε λυπημένοι και να το παραδεχόμαστε πάντα και να μην κρύβουμε τίποτα γιατί όλοι έχουμε τρωτά σημεία, όλοι νιώθουμε την ευχαρίστηση από κάτι και όταν η ευκαιρία παραμονεύει ανοίγουμε την πόρτα σε αυτό. Υπάρχει πάντα ένα συναίσθημα προς τον άλλον, αλλά "κανείς δεν ανήκει σε κανέναν" και επομένως όλοι έχουν το δικαίωμα να λάμψουν. Η φιλία είναι πάντα μια καλή αρχή για να γίνει φίλος ένας άλλος εαυτός. Ακολουθήστε το ένστικτό σας για το τι βλέπετε θετικά. Όλοι μπορούμε να αγαπηθούμε και η αγάπη είναι γεννήτρια φωτός, όταν μας αγαπούν πρέπει να σεβόμαστε αυτό το συναίσθημα, να αγαπάμε ο ένας τον άλλον και να αυξάνουμε το ποσοστό γεννήσεων, πάντα με τις λέξεις σε παιχνίδια σταυροδρόμι, χωρίς αμφιβολία μια ανταγωνιστική φράση αλλά με τη λογική της για την αποφυγή της δυστυχίας. "αυτό που έχουν οι ηλικιωμένοι δεν είναι σοφία αλλά σύνεση" γι' αυτό ακούστε! Γνωρίζει ο καθένας το καλό και το κακό; Κρατάμε στο χέρι μας αυτή την απόφαση να είμαστε καλοί ή κακοί, η τρέλα είναι κάποια λογική, πραγματικά η γνώση είναι σημαντική!!!; Αν είναι δυνατόν να αποφοιτήσουμε από το σχολείο της ζωής... Θα μεταμορφωθώ για σας, για μένα και για όσους με συμπαθούν. Αλλαγή για την εξέλιξη. Ένα καλώδιο μέσα από το οποίο περνάει ένα ζωντανό ρεύμα άγχους, ηλεκτρικό, που διατρέχει τα σώματα, τροφοδοτώντας την ελπίδα και κάτι νέο και εκπληκτικό που μας αφήνει στατικούς της κίνησης αλλά με επιταχυνόμενη και αγχώδη σκέψη. Παραλυμένοι από την κίνηση, η ένταση

αυξάνεται που μας πλαισιώνει στην πραγματικότητα και με ελεγχόμενες και μετρημένες κινήσεις, κατεβαίνουμε τις σκάλες της σκέψης όπου συνδεόμαστε μεταξύ μας. Σε αυτή τη σκάλα σκέψης κατηγοριοποιούμε συμπεριφορές, πρόσωπα και κινήσεις.

πλαισιωμένα στην κάθοδο και την άνοδο των στιγμών της ζωής, τα φώτα τροφοδοτούν την κυλιόμενη σκάλα που χωρίς σταματημό σε μεταφέρει στην τρέλα αυτής της πραγματικότητας του ΧΧΙ αιώνα, ενέργειες, μαγεία, φαντασιώσεις, όλα με φαινομενικές αρμονίες, αλλά πρόσεχε με τα σκαλοπάτια, δεν ανεβαίνουν όλοι την κυλιόμενη σκάλα της ζωής, υπάρχουν όντα που ανεβαίνουν σκαλοπάτια που υψώνονται και πάνω απ' όλα κάποιος τα κινεί και τα στηρίζει, είναι αυτό αρκετό ή είναι θέμα ισορροπίας; Η ισορροπία των δυνάμεων είναι θεμελιώδης για την ισορροπία των κινήσεων, τα σκαμπανεβάσματα στο επίπεδο του κάθε όντος, αλλά δεν αξίζουν όλοι να κατεβαίνουμε ή να υποστηριζόμαστε στην άνοδο, η προσπάθεια και η επιμονή είναι θεμελιώδεις, ανυψωθείτε λοιπόν στο πνεύμα της θυσίας, χωρίς τραυματισμούς ή στάσεις και θα σας οδηγήσει στο φως του σκεπτόμενου όντος. Χωρίς εξισορρόπηση εξωτερικών δυνάμεων που μπορεί να υποχωρήσουν, τα βήματα είναι στέρεα και τροφοδοτούνται από καλώδια ελπίδας θα φτάσετε στο πιο σημαντικό ηλεκτρικό καλώδιο τον κύκλο της ζωής, αυτή την ενέργεια που τροφοδοτεί τη γη. Ο ηλεκτρικός μου πίνακας ήταν αυτός που θα διοικούσε τις θέσεις και τα πεπρωμένα του συμπαντικού ρεύματος. Ήταν ένα ηλιακό φως που θα φώτιζε τα σκοτεινά έγκατα της γήινης φύσης. Αυτό που συνέβη ήταν ότι ένιωσα την αυγή μια τρυφερή θλίψη που ερχόταν με το σούρουπο, έζησα, αναβίωσα και ξαναγεννήθηκα, είμαι αυτός, ο ισχυρός ήλιος (ήλιος)*, μια ακτινοβόλος πηγή που πέφτει σαν σταγόνες στο έδαφος, σε αυτή την πηγή ζωής και φωτεινότητας. Ο φάρος μου, που ψάχνει αδιάκοπα, με περιστρεφόμενο τρόπο την κίνηση της ανωμαλίας. Αρχίζω να αισθάνομαι τις πρώτες ηλεκτροπληξίες και τα θορυβώδη νεύρα αναβοσβήνουν με καρδιακές ηλεκτροπληξίες. Ηλεκτρομαγνητικά κύματα που πηγαίνουν προς-πίσω οι σκέψεις κυματίζουν γύρω από τον κύκλο των κυμάτων. Ηλεκτρικό ρεύμα διατρέχει το

σώμα μου το ρεύμα που με οδηγεί στο κύκλωμα των κυμάτων. Ο ηλεκτρικός παλμός έχει πέσει και ταράζομαι από τα ερεθίσματα που κυκλοφορούν ηλεκτρικά, πάντα ήξερα

ότι η αλήθεια όταν ανακαλύπτεται από παρόρμηση λάμπει έντονα, εμφανίζεται ένα μπλακάουτ και οι φωνές που βασανίζονται από το φωτεινό αίσθημα της ύπαρξης σιωπούν, ένα κερί ανάβει τον συσσωρευμένο πόνο του λιωμένου κεριού. Ηλεκτρικές πόρτες ανοίγουν με απαλό κουδούνισμα, αλλά κλείνουν χωρίς να προλάβουν να ανοίξουν. Το ηλεκτρικό αλυσοπρίονο κόβει με τις ζωντανές σκοτεινές ρίζες του μίσους. Ηλεκτρισμένοι σε φωτεινό καπνό που σβήνει τη μνήμη, ηλεκτρομαγνητική αναταραχή σιγοβράζει στα μυαλά, ταραχώδης άπειρος ηλεκτρομαγνητισμός. Εκτείνονται σαν ηλεκτρισμένες ακτίνες που παραλύουν το μυαλό, κατέχουν ένα φως, ηλεκτρισμένο μαύρο από λάμπεις, διαλείποντα φώτα μαστίζουν το πέρασμά μου από αδιάκοπο ρεύμα. Τα αδιαφανή φώτα φωτίζουν θαυμαστά όντα στο σκοτεινό φως. Ηλεκτρικά καλώδια διατρέχουν το δονούμενο σώμα μου γεμάτο ενέργεια. Ανεβαίνω και προχωρώ προς το 10ο ηλεκτρικό κύκλωμα και υπάρχει διακοπή ρεύματος', άφθαρτο ακόμη και στο σκοτάδι υπάρχει μια ηλεκτρική σύγκρουση και έπεσε ηλεκτρικό στις λέξεις της έκστασης και των αισθήσεων. Κόβοντας φωτεινά κοψίματα και φωτεινές αντηχήσεις, λαμπερό φως αρπάζει τη σπασμένη φωνή, το αστραφτερό σκοτάδι όπου οι αναλαμπές επισκιάζουν τα προσανατολισμένα στο μάτι όντα που περπατούν. Υπάρχει ένας φθορισμός και ανθίζουν και πέφτουν σαν κεραυνοί προς όλες τις κατευθύνσεις και τις κατευθύνσεις. Η "θάμβωση" και αυτές οι μαχαιρωμένες αστραπές θολώνουν την απόλαυση των άλλων των αισθήσεων και των ματιών. Πυράκτωση και διασταυρούμενα τόξα βαθιά μέσα στην ψυχή σας που κρατούν τα άτομα, δυναμικά και πυρακτωμένα σοκ. Σαν μια απόχρωση που σφυρηλατεί μέσα μου την ανακολουθία των συναισθημάτων που απαιτούν ένα δυνατό και αποφασιστικό φως, στη λυκόφως απουσία μου στην οποία κυρτώνομαι απαλά, στα αιχμηρά φώτα της ύπαρξής μου,

και απολαμβάνω απαλά σαν αστραπή. Υπάρχει ένα απειλητικό φως, απειλούν αυτά τα φώτα

που μας βασανίζουν και μας αφήνουν να προβλέψουμε τον κίνδυνο; Υπάρχει ένα φως παρουσίας, αυτό το φως που σε συνοδεύει σε βουκολικές στιγμές και ανίκανος να το αντιμετωπίσεις, εκφοβίζεσαι στην μυστικότητα. Υπάρχει ένα έντονο κόκκινο φως που μπλοκάρει τα επιταχυνόμενα νεύρα. Αιχμηρά και μολυσματικά σοκ των μυαλών χωρίς ερεθίσματα εξαπλώνονται, φως συντροφιάς, φωτίζοντας αυτό που ούτε δίνεται ούτε νιώθεις από το φως συντροφιάς. Ο κεραυνός τρίζει και θρυμματίζει θορύβους διψασμένους για ηδονή. Ισχυρά φώτα καταδικάζουν ξένες ζωές σε διδασκαλία από φωνές. Σαν ισχυρές και κοφτερές ακτίνες που κόβουν δεσμούς αδύνατο να δέσουν το αμυδρό φως στο οποίο επισκιάζουν τη συνείδηση στην οποία διεισδύουν ογκώδεις ακτίνες. Φωτίζουν έντονα τις ομίχλες του μαύρου φωτός στο φωτεινό κοσμικό, ένα διεισδυτικό και βαθύ σύμπαν που καταπραΐνει τη λησμονιά της ψυχής. Η αστραπή θερμαίνεται και σκοτεινιάζει και γίνεται ακίνητη και σιωπηλή, αλλά τρίζει και ο θόρυβος όταν συμβαίνει είναι ασθμαίνων και συγκλονιστικός που μολύνει την οργή της ζωής και της παρουσίας ανάμεσα σε άλλα φώτα και φωτισμούς ή ακόμα και απλό περαστικό αλλά εντυπωσιακό σκοτάδι των αναστεναγμών και που σπάει τις πιο ηλεκτρισμένες σιωπές. Εκείνη η αστραπή που σβήνει τη συνείδησή σας που χαρακτηρίζεται από την εκπομπή εύγλωπτων βογγητών και που επισπεύδουν την παραμελημένη δράση της αίσθησης της ευκαιρίας να είστε ακίνητοι τη στιγμή που ένας άλλος κεραυνός έπεσε σε αυτόν τον κόσμο. Θυμάμαι από τη φωτογραφία που τραβήχτηκε με τον αδελφό μου (σήμερα κρέμεται στο δωμάτιό μου) και βρίσκομαι στο σημείο όπου έφαγα τις κολασμένες γκοφρέτες στις οποίες αναφέρομαι αργότερα. Τότε οι στάχτες του φωτός, αυτές οι στάχτες που σε σημαδεύουν με τη θερμότητα άγριων και δυνατών σίδερων μόνο από ένα χτύπημα, μολύνονται από τις στάχτες του φωτός του παρελθόντος και του πανταχού

παρόντος μέλλοντος που δεν ξεχνάς. Η παρόρμηση της στιγμής σε αποκόπτει και απλώνεται αργά, σχιστοειδώς και διαχυτικά, λέγοντάς σου

σε ελέγχει και σε ρίχνει σε ένα πηγάδι φωτός που πνίγεται στη μνήμη των ακατάσχετων λέξεων και χύνει τη δίψα του για φως. Φουντώνουν οι φλεγόμενες στάχτες ενός μαγνητικού σώματος που σφυρίζει και αναβοσβήνει στην καρδιά σου που καίγεται από την επιθυμία για κάτι, αρρενωπό και ανδροπρεπές ή αλλιώς θηλυκό και αισθησιακό, αυτή η προσβολή της διπλής προσωπικότητας που δεν υποχωρεί ούτε στη μία ούτε στην άλλη πλευρά. Αυτές οι στάχτες του φωτός ζεσταίνουν το μελαγχολικό και το επιπόλαιο και έχουν στη ζεστασιά τους την προστασία των βροχών που καταβροχθίζουν και, που απλώνονται στις ηπείρους και στο διαχρονικό διάστημα εισβάλλουν και μας χαρίζουν πολυτελείς γνώσεις και μας χαρίζουν αμέτρητες και καταθλιπτικές απολαύσεις. Το άγχος της χημείας της καθιστικής απόλαυσης, αλλά όχι κρούστα αλλά αποτυπωμένο στα αφελή πρόσωπα. Ξένη προς το συναίσθημα της αίσθησης και της ύπαρξης, αισθάνεται θαυματουργή και λαμπρή και ανακουφίζει τις συσπάσεις που αισθάνεται από τις υπερβολές, τις υπερβολές που μας ανακατευθύνουν σε μια άλλη διάσταση, αναπτύσσεται, τρέφεται από την κακία δεν υποχωρεί δεν ταλαντεύεται ούτε συγκρούεται σε τρελές τρίχες της άρνησης. Το υπνωτικό φως και τα ψηλαφίσματα που αισθάνεται στο πρόσωπο βιώνει συναισθήματα που μας αφήνουν να προβλέψουμε την υποχώρηση στην επιθυμία, μας οδηγεί να δυναμιτίζουμε και να πιστεύουμε ότι υπάρχει, από αυτό μας παίρνει χωρίς πίστωση χωρίς χρεώσεις, στάσιμη σαν την υπνωτική ζωή των υπερβατικών όντων που μπλέκονται σε ξερές πηγές, παραληρηματικά φρύδια φορτωμένα με ξεδιαντροπιά και απραξία. Που μας οδηγούν σε νέες προκλήσεις ίσες στη σκέψη διαφορετικές στην αντίδραση, αντιδράσεις που μερικές φορές είναι απροσμέτρητες όπου τις αντιμετωπίζουμε με την αγνή επιθυμία να έχουμε, να μπορούμε, να τρέφουμε από αυτές και να μην οδηγούμαστε σαν χαλαρά κομμάτια πηλού που ενώνονται

όταν θερμαίνονται.

Η δεύτερη ανάμνησή μου είναι ακριβώς μια φωτογραφία ντυμένη με φόρμα όπου φοράω τα ίδια ρούχα με την πρώτη φωτογραφία που βρίσκεται στο δωμάτιό μου σήμερα, είμαι σε

Αγορεύω στην κορυφή ενός αυτοκινήτου Θυμάμαι να πέφτω στις σκάλες της γιαγιάς μου όπου υπήρχαν κάποιες κορδέλες που χρησιμοποιούνταν στην είσοδο για τις μύγες. Θυμάμαι ότι αποκαλούσα τη γη της γιαγιάς μου γη των μυγών υπήρχε πολλή ταραχή τα γαϊδουράκια ή τα άλογα που περνούσαν πάντα από εκεί. Ο πατέρας μου, που είχε ένα μπλε αυτοκίνητο όπου γεννήθηκε η δεύτερη ανάμνηση μου, ήταν ένα datsun. Ο "γέρος" μου συνήθιζε να λέει μια ιστορία, ιστορία σύμφωνα με τον ίδιο, μεταξύ της γιαγιάς μου και ενός γαϊδάρου που δεν τον υπάκουε, η γριά του δάγκωσε το αυτί. Σήμερα λέγοντας από την ιστορία που θα διαβάσετε, δεν έπεσαν δόντια. Το στήθος της γιαγιάς μου το είδα μόνο μια φορά και ήταν στον καθρέφτη κάτω από το κρεβάτι των γονιών μου. Ήταν το καλύτερο παιδικό αστείο που είχα μέχρι τους χειρότερους εφιάλτες, εφιάλτες που έβλεπα ένα τρομερό, Νομίζω ότι αυτό μπορεί να είναι το χειρότερο πράγμα που μπορείς να ονειρευτείς ως παιδί, το οποίο είναι ο θάνατος στο τέλος, ο θάνατος και μόνο όπως πριν πεθάνεις ή αθάνατος αυτό το φως που είναι διαιρεμένο ανάμεσα σε σώματα αποξενωμένα από την κίνηση και ταλαντεύεται ανάμεσα σε δύο μονοπάτια που είναι εύκολο να φωτιστούν, αλλά χωρίς καμία ζωή, συντηρείται στην πίκρα και τον αποτροπιασμό της συστημικής ύπνωσης που μας τρέφει και μας αναπτύσσει. Συνειδητά είναι τόσο έντονη που σβήνει και υπάρχει ακόμη και διαγραμμένη. Οι ψυχεδελικοί βρόχοι διαπλέκονται στον θόρυβο των γενναίων κεραυνών που υποστηρίζουν και ενισχύουν την ανωμαλία που προέρχεται από το γεγονός ότι μας περικλείει όλος αυτός ο ψυχεδελικός κεραυνός. Λοιπόν, εδώ τα πάντα παραμένουν συνεκτικά, χωρίς δυναμίες ή κλίμακες, η υποχώρηση θα ήταν μόνο μια πρόφαση για την ανωμαλία, της μαύρης βροντής, που είναι εγκλωβισμένη και εκπέμπει τους πιο παράξενους και βαθύτατους βρυχηθμούς της απορρόφησης της λογικής, επειδή σβήνει τον εαυτό της, τρίζει και εξαρθρώνεται χωρίς

την ελάχιστη μυστικότητα, προφανώς σε έναν κόσμο ψυχεδελικών φώτων που ταλαιπωρούν όποιον θέλει να χάσει τα μάτια του ή να απολαύσει κλιμακωτές απολαύσεις.

προκατειλημμένη χρωματισμένη από στάσιμα πλάγια χρώματα, απρόθυμη να δημιουργήσει ή απλή επιείκεια. Διαποτισμένοι από το πνεύμα των θραυσμάτων της σκέψης, κατακερματισμένοι είναι πράγματι όλοι εκείνοι που φαντάζονται έναν άλλο κόσμο, μακριά από τις ενοχλήσεις, που μας ενοχλούν όπως όταν ξύνουμε το μάτι μας, ή απλά ανοιγοκλείνουμε τα μάτια. Αυτή η αποξενωμένη κίνηση από μια άλλη κίνηση πυρακτώνει και κονιορτοποιεί μυαλά απόμακρα και αγνοούν το απλό γεγονός του τι σημαίνει να κινείσαι ή να ταράζεσαι. Ο κεραυνός είναι ψυχεδελικός και διώχνει τα πνεύματα χωρίς να εκδηλώνονται και επειδή δεν υπάρχουν, είναι μια παράλληλη πραγματικότητα φημών και ασυδοσίας όπως ο μπαμπούλας, και εδώ κανείς δεν τρέφεται με παράξενες προσωπικότητες και γνωρίζει την προϋπαρξη, παρόλο που δεν υπάρχει στην πραγματικότητα. Ως εκ τούτου, ό,τι είναι εξωπραγματικό έχει διαχρονική ιστορία, αλλά έχει, κάτι, έχει φόβο, φόβο που μας εκτοπίζει σε έναν ορίζοντα 5 διαστάσεων, πολυγωνικό και γραμμικό, αλλά όχι ευαίσθητο ή έστω επιδεκτικό σε οποιοδήποτε ίχνος, ένα ίχνος που αντιπροσωπεύει τα ημισφαίρια της υπερβατικής και της αποθεωτικής σκέψης. Οι ιδέες δεν ανθίζουν ούτε αναπτύσσονται στα νήματα του αφηρημένου λόγου, αλλά παρορμήσεις χαρακτήρων που έχουν ήδη δει, διακοσμηθεί, κινήσεις μίμησης και προσαρμογής στη στιγμή, αλλά όλα συνειδητά και ελάχιστα υπολογισμένα. Χωρίς υπολογισμό είναι πραγματική και απρόβλεπτη, άρα έχει έναν τόσο γνήσιο αυθορμητισμό που είναι παράλογο να σκεφτεί κανείς οτιδήποτε. Τα κεφάλια του χθες αλέθονται και αλέθονται, ήδη ξεθωριασμένα σε κίτρινες σελίδες και φαγωμένα από βιβλιοφάγους, οι οποίοι χωρίς καμία επιμονή εκφοβίζουν το παρωχημένο της μνήμης και του φτιαγμένου και κατά παραγγελία. Περιτριγυρισμένοι από συσκευές μέτρησης, οι αμπέχοι της ετικέτας συγχαίρουν τον εαυτό τους και οι βροντές της Αβησσυνίας γελάνε.

Αυτοί που ζουν στο φως του παρελθόντος παροτρύνονται,
αυτοί που πεθαίνουν πέρα από αυτό εισβάλλουν

ουράνια σώματα στο εξέχον γεγονός του συμβάντος, του άμεσου. Αλλά όλα αυτά είναι τεχνικά ζητήματα, περισσότερο ή λιγότερο έντονα, αλλά είναι ενεργειακές ακτινοβολίες που δεν είναι συμβατές με το παρελθόν, ούτε καν με την προηγούμενη στιγμή. Αναμνήσεις που εκπέμπουν επομένως βλαβερές ακτινοβολίες, οι οποίες όμως δεν θολώνουν την όποια σκέψη επιθυμεί κανείς να αναζωπυρώσει σε κάθε στιγμή, παρόρμηση ή στιγμή. Επειδή το παρελθόν διασταυρώνεται με το παρόν, τη στιγμή, την παρόρμηση, το δευτερόλεπτο ή το κλάσμα, αλλά δεν το επηρεάζει είμαστε επομένως πάντα στο χρόνο για το ισχυρό φως είναι καθαρό ρεύμα έκστασης που κόβει σαν άνεμος στο πρόσωπο, κάτι που μέχρι τότε απογυμνώνεται από προθέσεις και κινήσεις γύρω από την ευχαρίστηση του να κάνεις ή να είσαι, γιατί αυτό που υπάρχει και μετράει στην ύπαρξή μας είναι το κλικ ,που μέσα από το απλό βλέμμα μεταδίδει το φως του παρελθόντος του, φως περισσότερο ή λιγότερο έντονο, ιδρώτες από προηγούμενες ζωές, αλλά που δεν καθοδηγούν την αρχή απελευθερωμένη από την κίνηση των εναπομεινάντων παρορμήσεων, χωρίς μάσκα, που ζει στο δευτερόλεπτο, στη στιγμή όχι όπως εκείνα που απλά σέρνονται γύρω από τα φώτα του παρελθόντος και προσκολλώνται στο τίποτα. Λοιπόν, αυτό είναι συνώνυμο της μόλυνσης, της ακτινοβολίας, όχι ευχαριστώ! Ως εκ τούτου, δεν υπάρχει τίποτα ισχυρότερο από το να φωτίζεσαι στη στιγμή και να είσαι ανά πάσα στιγμή με όλη τη δύναμη, αλλά κανείς δεν είναι καλύτερος από οποιονδήποτε άλλον, είναι πραγματικά θέμα πάλης, και μη μου δώσεις αυτό το έμφυτο φως γιατί ο καθένας έχει, διψασμένος από θέληση και φαντασία και καθαρή ενέργεια ανάπτυξης και δημιουργίας, μαγικά χρώματα που αντανakλώνται στις αποχρώσεις του κίτρινου ήλιου. Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει πολύ φως, υπάρχουν μόνο εστίες εναπομείνας ύπαρξης και ισορροπημένος τρόπος

αντικειμενοποίησης, αυτού που δεν μπορεί να φανεί. Έτσι δεν υπάρχει, δεν είναι πραγματικό, είναι ο καρπός κάποιου πράγματος που μας βοηθά να αποκτήσουμε συνείδηση. Αλλά τι στο διάολο είναι η συνείδηση; Τι είναι πραγματικά συνειδητό ή ασυνείδητο; Εδώ υπάρχει ένα εμπόδιο που δεν υλοποιείται από

Όποιο κι αν είναι το νόημα και όπως κι αν γίνεται κατανοητό, όλοι οδεύουμε προς τη στιγμή. Αυτό το πράγμα του να βάζουμε προκατασκευασμένα εμπόδια και να ισχυριζόμαστε ότι είναι ανυπέρβλητα ρεύματα, ενώ στην πραγματικότητα δεν υπάρχουν εμπόδια στην πραγματικότητα! Τα πάντα είναι επομένως φανταστικά, όλοι ζούμε σε αυτό το ίδιο ρεύμα ψευδαισθήσεων, της δίψας άλλων πνευμάτων που δεν μας επηρεάζουν στην πραγματικότητα, επειδή υπάρχει, ή στην πραγματικότητα δεν υπάρχει κανένα εμπόδιο μεταξύ της επιθυμίας του ασυνείδητου που είναι πάντα παρούσα στο συνειδητό και ότι επιφυλάσσουμε μόνο για εμάς, μόνο το κενό, υπάρχουν ναι φανταστικά από ουράνια πλάσματα που ζουν όπως λέγεται στο φως του παρελθόντος, από την πλειοψηφία που συσκέφθηκε ότι κάποιος έπρεπε να έχει βάρος ή μέτρο, αλλά για άλλη μια φορά ποιοι είναι αυτοί που θα παρέμβουν. Κάποιος παρατηρεί και κοιτάζει την ημέρα μέχρι να σβήσει, τίποτα πιο φυσικό από αυτό το διαυγές φως στο οποίο ευχαρίστως συμμορφωνόμαστε. Συμμορφώσεις, αντιξοότητες, συγκρούσεις, απλές παρασπονδίες που χρησιμεύουν ως συσσωρευτής συμπεριφορών και συνειδητής προβληματικής αλλά όχι τόσο βαθιάς γιατί είναι φυσικές. Μεταξύ του φυσικού και του υπερβατικού δεν υπάρχει η παραμικρή σύγκρουση, έτσι το φυσιολογικό μας εμπλέκει και μας κάνει να νιώθουμε άνετα και ήρεμα, όλα είναι φυσικά: ο αέρας, η χαρά που μας εμπλέκει, αυτό που χτυπάει και τρέχει μακριά και πάνω απ' όλα αγγίζει, ένα απαλό άγγιγμα για όσους εκτιμούν τις πνοές ελαφρότητας. Η ενέργεια που διαχειρίζεται στον πυρήνα, μια ισχυρή πηγή μας ακτινοβολεί, μας μεταμορφώνει, ψυχολογικές μεταλλάξεις, ας θεωρήσουμε λοιπόν ότι επηρεαζόμαστε από αυτή την πυρηνική δύναμη. Αυτό το ζωηρό φως αναπτύσσεται στο αναμενόμενο ον που στην πραγματικότητα δεν υποφέρει αλλά, σαν παγώνι,

διδασκεί στις παρορμήσεις που αντιλαμβάνεται και οι οποίες μας οδηγούν στην πράξη της δράσης ή της μη δράσης, της παρόρμησης, αυτής της δυναμικής και διαυγούς έκρηξης. Ως εκ τούτου, εκμεταλλευόμαστε το μέγιστο εκφραστή στη δύναμή του, θα είναι συνηθισμένοι παράγοντες που διορθώνουν, καταρρέουν πυλώνες που είναι αδύνατο να διαταραχθεί η ισορροπία, επειδή είναι η δύναμη του μετασχηματισμού. Και τίποτα δεν είναι ισχυρότερο από το να είσαι

μεταμορφώνεται, αυτή η αλλαγή σε κάτι που μας εξυψώνει και μας προστατεύει από τη μόλυνση. Θυμάμαι ότι έκλαιγα και δεν ήθελα να πάω στο νηπιαγωγείο την πρώτη μέρα, αλλά κυρίως μετά από αυτό απολάμβανα τις φιλίες, το παιχνίδι με τους φίλους μου. Ως παιδί, ήταν φυσιολογικό οι υψηλοί πυρετοί να προκαλούν τον συνηθισμένο εφιάλτη, αυτόν όπου με άρπαζαν αλυσίδες και με κατέβαζαν σε ένα καυτό καζάνι, αλλά με το παραλήρημα νόμιζα ότι πήγαινα στην κόλαση, αλλά ξαφνικά ξύπνησα και σώθηκα στην τελική αντίστροφη μέτρηση που γινόταν. Ξέρω κάποτε ότι έμαθα επίσης να ξεχωρίζω το ζεστό από το κρύο υπακούοντας τον αδελφό μου που έβαζε ένα χέρι στο καλοριφέρ σύμφωνα με αυτόν στο πιο κρύο μέρος και αυτός στο πιο ζεστό μέρος, αποτέλεσμα: κατέληξα να καίγομαι στον δεξιό καρπό που μου θυμίζει το 666 ή το σημάδι του θηρίου από περιέργεια το τελευταίο μου τηλέφωνο έληγε σε 666. - Κάτι θα μας κάνει να σταματήσουμε αν δεν θέλουμε να συνεχίσουμε, αλλά γιατί να σταματήσουμε αν είναι η δράση που ξεδιπλώνεται και δημιουργεί συναισθήματα, αισθήσεις και ερεθίσματα, όταν κάποιος ανταποκρίνεται και αντιδρά σε εμάς, δράση φίλοι μου, υπομονή και εξυπνάδα για να καταλάβουμε το άλλο ον που αντιμετωπίζουμε. Γιατί να αφήσουμε τις αρνητικές ενέργειες να μας παραλύσουν, σαν να είμαστε παιδιά χωρίς απάντηση, κουράγιο φίλοι μου, ο λόγος είναι η τάξη που θα κριθεί και ποιος θα είναι ο κριτής της λογικής, ποιος θα είναι φυσιολογικός ή μη φυσιολογικός, κανείς! Όλοι μας έχουμε πίστη και εγώ έχω φέσιδα από την οποία παραμένει η αμφιβολία του θέλω και της παντοδύναμης και παρούσας επιθυμίας, αλλά σαν άρπα που υπαινίσσεται και εξαπατά μεταδίδει ήχους σειρήνων με παραισθησιογόνο αντίλαλο. Τίποτα περισσότερο από το να χαλαρώνεις να ακούς μιλώντας ακούμε δύο φορές περισσότερο από όσο μιλάμε και η σιωπή είναι δράση

και όχι αφέλεια ή έλλειψη ελέγχου, λίγοι μπορούν να αντισταθούν στη σιωπή και πρέπει κανείς να τη δοκιμάσει. Μπορεί να είναι ακόμη και βασανιστική αλλά θα απαντήσει σε πολλά υποκειμενικά και αντικειμενικά ερωτήματα, η κοινωνικά σιωπή είναι βουβή αλλά μπορεί να λειτουργήσει ως το τέλει όπλο για τους ανεξέλεγκτους,

λαχτάρα, παρορμητικότητα και δίψα, εκείνοι που δεν μπορούν να ελέγξουν τον εαυτό τους. Ηρεμήστε και ακούστε, ακούστε τη σιωπή μέσα σας.

Μια φορά έπιασα ένα πουλί, το έδεσα με ένα σπάγκο σε μια σιδερώστρα και του έδωσα ψωμί, νερό... Και εκείνη τη μέρα το ζωντανό μου παιχνίδι πέθανε. Το πρώτο μου παιχνίδι στο πιάσιμο είχε άσχημη κατάληξη, όταν ο αδελφός μου ήταν πίσω μου, κάνοντάς με να τρέξω σε εκείνη τη "γωνία", όπου έσπασα το κεφάλι μου, ακόμη και ο ασπριδερός ιστός φαινόταν. Περπατούσα περίπου 4 χιλιόμετρα μέχρι το λόφο για να καπνίσω τα κεντάκια με 12,50 δολάρια σε αυτές τις συναντήσεις ένας φίλος μου έτρωγε λάμπες, γυαλιά, ό,τι έβρισκε μπροστά του, το τσίρκο είχε περάσει πρόσφατα από το χωριό. Η πρώτη μου άσκηση στην ποδηλατική επιδειξιμανία ήταν με τον αδελφό μου, και οι δύο μας, δεν κατάφερα να περάσω κάποια τούβλα και κατέληξα να με μεταφέρει στο νοσοκομείο εκείνος. Σχεδόν ταυτόχρονα με κλώτσησε μια έγκυος σκύλα και μετά συμμετείχα στην κλοπή μαρμάρων με τον αδερφό μου, εκδικούμε τον μικρό κλέφτη που αργότερα έγινε φίλος μου και που είχε τον πιο τρελό αδερφό στο χωριό. Αυτός ο φίλος δεν ήταν καλεσμένος για τα γενέθλιά μου, αλλά φρόντισε να μου χαρίσει το πρώτο και μοναδικό lego της ζωής μου. Λίγες μέρες πριν από την 1η κοινωνία πήγα με έναν φίλο στο κοινωνικό κέντρο και έκλεψα το αντίδωρο της αμαρτίας. Αυτή ήταν μόνο η αρχή. Στη συνέχεια άρχισα να παίζω κρυφτό και έτσι έκρυψα τον καλύτερό μου φίλο από τη μητέρα μου, αφήνοντάς τον μόνο του στο σπίτι, γνωρίζοντας εκ των υστέρων ότι ήταν τρομοκρατημένος και φωνάζοντας μας, ανοίξαμε την πόρτα. Με τους φίλους παίζαμε με ποδήλατα, αυτοκίνητα, μπίλιες και μας άρεσαν οι περιπέτειες... Μια μέρα πήγαμε να τραγουδήσουμε janeiras (παραδοσιακά πορτογαλικά παραδοσιακά τραγούδια) την ημέρα του Αγίου και πήραμε κάποια

χρήματα και τα ξοδέψαμε αμέσως, θυμάμαι ότι πρόσφεραν chouriças (καπνιστά χοιρινά λουκάνικα) και άλλες λιχουδιές.

Το αντικατέστησα, η αυλή του σχολείου ήταν υπό κατασκευή με πολλή άμμο και τρύπες, αλλά τόλμησα να βγω, όταν πήγα στην τάξη και για πρώτη φορά θα με "χτυπούσε" για μια τέτοια τόλμη, τόλμησα να βγάλω το χέρι μου πριν με χτυπήσει ο δάσκαλος, τη δεύτερη φορά μπροστά στους μαθητές με συγχώρεσε και προσποιήθηκε. Ήδη από την 4η δημοτικού πουλούσα στους συμμαθητές μου εξώφυλλα από τις συλλογές του μπαμπά, σαν αυτά τα ένθετα που υπάρχουν στις εφημερίδες σήμερα. Θυμάμαι την πρώτη μάγισσα όπου η μητέρα μου πήρε εμένα, τον πατέρα μου και τον αδερφό μου, είδα τη μάγισσα να αγγίζει τα γεννητικά τους όργανα και δεν τολμούσε και τον μισούσα. Είμαι ένα Χριστούγεννα με τον ξάδερφό μου και τον αδερφό μου και παίρνει από τον πρώτο ένα pink floyd lp - the wall, μεγάλος ξάδερφος. Για να θυμηθώ την 1η κοινωνία τον Μάιο του 1986 στην εκκλησία του freixo de espada à cinta, ήταν μια έντονη βόλτα με στενά παπούτσια. Ήρθε η ώρα να φύγω για την Estarreja, αφήνοντας πίσω μου φίλους και γνωστούς, κατάφερα να κρύψω την αναχώρησή μου από όλους με το πλεονέκτημα να φύγω λίγο πριν από την 4η σχολική χρονιά, αποζημιωμένος με μια μεταγενέστερη επιστολή από τον δάσκαλο που εξεπλάγη με τη σιωπή μου. Όταν έφτασα στο δήμο Estarreja πήγα να μείνω στο Pardilhó, όπου έμεινα για λίγους μήνες, από εκεί ξεκίνησε η καθημερινότητά μου, ξέρω ότι εκείνη την εποχή, αυτό που σήμερα ονομάζουν bullying, ήμουν το θύμα και το φοβόμουν, το φοβόμουν ακόμα και όταν ταξίδευα από το σπίτι στο σχολείο με το λεωφορείο, υπήρχε ένας που είχε τη γεύση να "βρέξει τη σούπα"! Η πρώτη δουλειά που θυμάμαι ήταν να πλένω το αυτοκίνητο του πατέρα μου και να γράφω τον λογαριασμό στη γραφομηχανή και να με πληρώνει. Μπήκα στην 5η τάξη με ειδική εξουσιοδότηση, δηλαδή έναν όρο ευθύνης υπογεγραμμένο από τον κηδεμόνα μου για να μπω στην 5η τάξη στο σχολείο c+s Ananca, καθώς δεν είχα το ελάχιστο όριο ηλικίας. Έπρεπε να

σηκώσω τα μανίκια.

Χρησιμοποιούσα μόνο χαρτί υγείας και κάπνιζα - ευχόμουν ακόμη και να σταματούσε όλος ο κόσμος εγκαίρως για να απολαύσω μια ληστεία τράπεζας κ.λπ... Αλλά εκείνη τη χρονιά έλαβα το πρώτο μου απολυτήριο στο οποίο αναφερόταν ότι ο μαθητής είχε συμμετάσχει στο σχολικό σταυρό 1988/89, καταλαμβάνοντας τη θέση 15^ο, όχι άσχημα για κάποιον που δεν είχε ακόμα μεγαλώσει, ένιωθα επίσης αρκετά μεγάλος για να πηδήξω το δίχτυ και να πάω να αγοράσω τσιγάρα. Περπατούσα χωρίς φρένα ποδηλάτου και ξόδευα τις σόλες των παπουτσιών μου όταν άρχισα να καπνίζω σοβαρά, χρωστούσα ένα τεράστιο sg στον γείτονά μου, την καλύτερη ταβέρνα της Estarreja, έτσι νωρίς το πρωί προτιμούσα τον μπουφέ και δεν έτρωγα στην καντίνα. Θυμάμαι ότι η πρώτη κηδεία που παρακολούθησα ήταν αυτή του φτωχού μου παπαγάλου, του οποίου είχαν κοπεί τα φτερά... Έπαιζα στην αυλή και σκαρφάλωσα σε ένα δέντρο με αγκάθια, όταν πήδηξα στο έδαφος και συνέθλιψα τον παπαγάλο! Εδώ αρχίζουν οι συνέχειές μου-αποκοιμήθηκα κλαίγοντας που έχασα αυτό το ζώο, κατέληξα να μαζέψω μερικά ψηφιδωτά και τον έθαψα εκεί. Όλα πολύ καλά, αλλά την επόμενη μέρα ήρθε μια γάτα να το πάρει! Το αποτέλεσμα αυτής της ιστορίας τελειώνει με έναν σκύλο που είχε ζητήσει ένα χριστουγεννιάτικο δώρο αλλά βρέθηκε ως αδέσποτο στην πόρτα του σπιτιού μου, υποδεχτήκαμε αυτό το "teko" και κατέληξε να του δοθεί εντολή να επιτεθεί στη γάτα που ήταν ο στόχος, το teko μου κατέληξε να σκοτώσει τη γάτα. Μέχρι και μια πέτρα χτύπησα σε έναν αναπτήρα από περιέργεια και έσκασε.

Τις πρώτες μέρες της δουλειάς μου, διασκέδαζα στο φούρνο όπου δούλευα, τι αστείο... Συνήθιζα να παίρνω την εφημερίδα στο μπάνιο για να διαβάσω και να καπνίσω ένα ή δύο τσιγάρα, αλλά εκείνη την εποχή, για να μην με πιάσουν ο αδελφός μου και η κουνιάδα μου, φοβόμουν τόσο πολύ που πετούσα το πακέτο από το παράθυρο του

αυτοκινήτου. Είχα μια εμπειρία με τον σκιώδη λύκο: χάθηκα αλλά βρέθηκα. Προστατεύτηκα αλλά μόνο από επιλογή. Τρέφει την επιδεξιότητά του με χημικά στερεά και το απαραίτητο νερό.

Στην καθαρότητα της δικής του "σκιάς" βουτάει για περιπέτειες και είχε μια προσγείωση, καρτουνίστικη. Ως λύκος προστατευόταν, αλλά μόνο με τη στάση του, βυθισμένος στη φαινομενική μοναξιά. Σήμερα γράφω ως λύκος καρικατούρα, αντιμετωπίζω τον κόσμο του και τον ερμηνεύω. Ανεξάρτητος φίλος δεν ζει χωρίς άγρια, αλλά φιλανθρωπική φύση του μια πραγματική αρχάριος της ζωής, έμβρυο στο caricuaο όπου αποφοίτησα έχει αίμα των νέων πιστό, ειλικρινής πάνω απ 'όλα μια άφοβη φύση, άγρια στην ουσία της, αλλά πιστός και φίλος και σεβασμό του συντρόφου και φίλου του. Ως εκ τούτου, πιστός σύντροφος ταξίδι και συνενοχή πάντα ερμηνεύεται με στοργή και σιωπή. Έζησα μαζί του αρκετό καιρό για να γνωρίσω τις σκιές των καρικατουρίστικων "δρόμων" και της παρέας. Αλλά είδα το θάρρος στο λύκο και δημιούργησε το δεσμό ενός σιωπηλού έμπιστου φίλου και καταστατικού ως προς την ελευθερία του. Αν κάτι είχε ο λύκος ήταν η ελευθερία, ήταν, μόνος, μόνος! Και ελεύθερος! Σκιά λύκου που έλαμπε ενέργεια εξωανθρώπινη στον τρόπο ύπαρξής του. Με τα επιβαλλόμενα γαβγίσματα του στην άγρια ανεξαρτησία του από τη φύση των γονιδίων. Αποφάσισα να μοιραστώ τον εκάστοτε πνευματικό μπακαλιάρo, μόνος το βραδινό γεύμα με τον λοβό, ή καλύτερα τον σκιώδη λύκο καρικατούρα που την ίδια στιγμή συνδέεται με ένα ενιαίο πιάτο ελεύθερος σε ομοφωνία αδελφικά μοιράζεται και το αντίστοιχο ποτό. Είμαστε μόνοι από επιλογή; Φυσικά! Είμαστε ελεύθεροι να σκεφτούμε όπως μας διαμορφώνει η φύση. Ήταν ένα δώρο για μένα αυτά τα Χριστούγεννα, ο λύκος καρικατούρα, αλλά αυτός άγριος από έμφυτο γενετικό περιβάλλον τραβιέται από τα χρωμοσώματα του στην αίσθηση της ελεύθερης κατάστασης της καθαρότητας της ίδιας του της φύσης. Αινιγματικός ως προς τον τρόπο ζωής αλλά τροφοδοτείται από τη δίψα να ζήσει και να απολαύσει τη μοναχική του πλευρά αλλά ελεύθερος από κάθε περιορισμό ή επιβολή. Εγώ και η σκιά του λύκου

είμαστε φίλοι, αχαρακτήριστος είναι ο αντισυμβατικός
τρόπος δράσης του στον εξαναγκασμό των άλλων, είμαστε

ελεύθερα από τα χέρια της μητέρας φύσης και έτσι αναπτύσσουμε και προκαλούμε αυτό που μας διεισδύει. Η λέσχη της Αβάνας βρίσκεται στην ουσία της τρέλας της ίδιας δίψας για επανάσταση, για να αναλάβει την ευθύνη της ύπαρξής μας, εδώ είναι μια ελεύθερη αλλά μοναχική συμφωνία με τη συνεργασία του ζωικού ενστίκτου.

Όταν ήμουν νεότερος κάλεσα τη γιαγιά μου Surucucu, μια μέρα παίζοντας μπάλα το teko που είχα πηδήξει, αυτό που του φαινόταν σαν 30 εκατοστά, επειδή ήταν χαμηλός και έπεσε από 2 μέτρα ύψος, έτρεξα να καλέσω τους γονείς μου, όταν έφτασα εκεί το μικρό είχε επιβιώσει ότι τα Χριστούγεννα οι παππούδες μου ήταν στο σπίτι, είχα μια συζήτηση με τους γονείς μου και μάλιστα είπε η γιαγιά μου πριν πεθάνει ότι ο σκύλος. Έφτασα εκεί που βρίσκομαι στην πόλη, σήμερα πόλη της *estarreja* και άρχισα να φοιτώ στην 6η τάξη στο σχολείο *donaciano*, εδώ γνώρισα το μεγάλο μου εφηβικό πάθος που θα με σημάδευε σε όλη τη νεότητά μου. Πέρασα περισσότερα από 10 λεπτά κοιτάζοντας την ερωμένη του πατέρα μου και σκέφτηκα, σκέφτηκα ότι αν έκανε τον παραμικρό θόρυβο θα είχα κάποια προβλήματα.

Πάντα συμπαθούσα τον αδελφό μου, αλλά μια φορά με χτύπησε με μια γροθιά και τραυμάτισε την ταυτότητα του πατέρα μου, όταν το έσκασα με τις πιτζάμες μου στο δρόμο στο *Pardilhó* του δήμου *Estarreja* και κατέληξα στο πίσω μέρος του σπιτιού κοντά στις βάτους. Χρειάστηκε μάλιστα να βαφτώ στη συνηθισμένη κυριακάτικη έξοδό μου λόγω των σημαδιών στο πρόσωπό μου. Οδηγούσα χωρίς φρένα και φθείραμε τα παπούτσια για να φρενάρω, πούλησα το ποδήλατο στο οποίο οδηγούσα χωρίς λάστιχα, μόνο με τη ζάντα που μου έδωσε ο παππούς μου, και το πούλησα με το βάρος, όπου έβγαλα 300\$ γι' αυτό. Σε αυτό το σχολείο κατέληξα με δύο αρνητικά, το ένα στα μαθηματικά και το άλλο στη

χειροτεχνία, ποτέ δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι ήμουν τόσο κακός στη χειροτεχνία. Φυσικά εμπλεκόμενος από την κοινωνία και τα έθιμά της, το 1989 άρχισα να παίζω

Ως ποδοσφαιριστής, ξεκίνησα ως επιθετικός, πετυχαίνοντας ένα γκολ από τα τρία που πέτυχα στη μακρά καριέρα μου, αλλά αυτό ήταν σε έναν προπονητικό αγώνα με την Οβαρένσε. Στη συνέχεια, καθώς μεγάλωνα, επέστρεψα στη θέση του σέντερ φορ, μετά στον αριστερό εξτρέμ, μετά στον δεξιό μέσο, μετά στον κεντρικό μέσο, μέχρι που έφτασα στην άμυνα στις θέσεις του κεντρικού και του λίμπερο. Στο τέλος της καριέρας μου ήμουν γνωστός ως αθλητής ενός διαβόητου αντι-φιλέ, έχω ακόμα να καταγράψω το 2ο γκολ που πέτυχα την ημέρα που ζήτησα από τον προπονητή να γίνω αρχηγός της ομάδας και να παίξω ως κεντρικός μέσος, σε εκείνο το παιχνίδι πέτυχα ένα γκολ, έκανα τη διαφορά και κάλυψα την απόσταση από το κέντρο μέχρι την αντίπαλη εστία κάνοντας ένα "παντεσπάνι" στον τερματοφύλακα. Σκέφτηκα να παίρνω καρφίτσες στους ποδοσφαιρικούς αγώνες για να κερδίζω τις κινήσεις στο γήπεδο.

Το 1990/91 παρακολούθησα την 7η τάξη στο γυμνάσιο Estarreja, ήμουν άσχημα ενσωματωμένος σε αυτό το σχολείο επειδή ήμουν επαναστάτης και πέρασα την ιστορία ότι μια μέρα αυνανίστηκα στην τάξη, με το παρατσούκλι του καθηγητή ιστορίας ως φορέα του πατριωτικού πυραύλου - αυτό την εποχή του πολέμου του Ιράκ, αποτυγχάνω μοιραία με 4 βαθμούς. Αυτό που μου κόστισε περισσότερο ήταν στα πορτογαλικά, καθώς ήταν το πρώτο και μοναδικό στη σχολική μου καριέρα. Αποφάσισα να επιστρέψω στο σχολείο της Avarca όπου είχα κάνει την 5η τάξη. Μετά το σχολικό έτος 1991/92, άρχισαν να με αποκαλούν "AIDS" μεταξύ των συμμαθητών μου, απέκτησα μάλιστα τη φήμη του κακομαθημένου, αλλά οι σχολικές μου επιτυχίες μου επέτρεψαν να περάσω το έτος. Εκείνη την εποχή, όταν με ρώτησαν για τον λόγο που ήρθα από την Estarreja στην Avarca, είπα ότι είχα αποβληθεί από το σχολείο της

Estarreja. Συνήθιζα να ανοίγω τρύπες σε δισκέτες χαμηλής πυκνότητας για να διπλασιάζω τη χωρητικότητά τους.

Πήγαινα στα μαθήματα από την Estarreja στην Avarca με το "ποδήλατό" μου και μετά πήγαινα επίτηδες στο Onar για να κλέψω τσίχλες και γλυκά από το σούπερ μάρκετ. Το καλύτερο παιχνίδι που έπαιξα σε όλη μου την καριέρα ήταν μετά από μια απευθείας και ήταν εναντίον της Μπέιρα-Μαρ το φορτηγάκι του συλλόγου ήρθε να με πάρει ακόμα και από το σπίτι μου. Έβαλα μύγα στο σάντουιτς με βούτυρο ενός φίλου που λεγόταν "minete", οι πρώτες ταινίες πορνό που είδα με εξέπληξαν, μια γυναίκα είχε πούτσο και βυζιά ταυτόχρονα κάτι που με έκανε να σκεφτώ, μια άλλη ήταν με φίδια και χέλια, σκηνές από τον πατέρα μου ... Μεταξύ των ταξιδιών από την Estarreja και την Avarca είχα το πάσο cr για αυτά, αλλά καθώς ο εθισμός στον καπνό άρχισε να χειροτερεύει, αντί να αγοράσω το πάσο... Ήμουν ήδη σε μια φάση που έκανα μόνο ωτοστόπ για να έχω ψιλά για τον καπνό και πήγαινα στον φούρνο για να φάω μισή σίκαλη και να πιω ένα λίτρο μύρα μαζί με τους συναδέλφους μου. Στο σπίτι του παππού μου έριξα μια βολή από ένα πιστόλι πίεσης και το μολύβι εξοστρακίστηκε και παραλίγο να με χτυπήσει. Μια φορά που πήγα σε ένα πάρτι γενεθλίων, έκαψα μια τσίχλα και έγινε μαύρη, κάνοντας τους ανθρώπους να πιστέψουν ότι ήταν χασίς. Πριν πάω στην προπόνηση καλούσα τους φίλους μου στο σπίτι και έκλεβα μπουκάλια σαμπάνιας από τον πατέρα μου και πίναμε πριν την προπόνηση και αρκετές φορές μας πέταξαν έξω. Μια μέρα ένας από αυτούς τους φίλους μέθυσε τόσο πολύ που χρειάστηκε να εισαχθεί στο νοσοκομείο. Ο πατέρας του τηλεφώνησε μάλιστα στον πατέρα μου και παραπονέθηκε. Στην ποδοσφαιρική ομάδα είχαμε μια ειδική προπόνηση, δηλαδή, ο αντίπαλός μας η ομάδα της εθνικής ομάδας Aveiro σε αναζήτηση νέων ταλέντων. Είχα μια τρομερή προπόνηση και τότε ήταν που με έβαλαν στην προπόνηση στην επιλογή της Αβείρο και πραγματικά πήρα μια θέση. Έπαιζα ως επιθετικός, στην αριστερή πλευρά του γηπέδου, και ήμουν

αναπληρωματικός ενός παίκτη που ήταν πιο

Αργότερα ήταν για το FCPorto. Στις 11- 07-1992 η επιλογή κάτω των 13 θα έχουν μια συνάντηση στην οποία αντιμετώπισε την επιλογή της Aveiro με την επιλογή της Leiria κλείσιμο της σεζόν 91-92, ήταν εδώ σε αυτό το παιχνίδι που είχα την ευκαιρία μου και μπήκε στο δεύτερο ημίχρονο, όπως αναφέρθηκε από την καθημερινή Aveiro, Τρίτη, 14 Ιουλίου 1992 - Aveiro, 2 - Leiria, 1 "παιχνίδι στο γήπεδο του αθλητικού συγκροτήματος του s. Jacinto. "Κατά την επιστροφή από τα αποδυτήρια, η ομάδα της Aveiro μπήκε στον αγωνιστικό χώρο με άλλη αποφασιστικότητα. Σε αντίθεση με το πρώτο ημίχρονο, στο οποίο κυριάρχησαν οι Λειρένσε, η Αβέιρο πήρε τον έλεγχο του παιχνιδιού και εκμεταλλευόμενη καλύτερα την αντίπαλη άμυνα, έδωσε "στροφή" στο αποτέλεσμα. Πέτυχαν την ισοφάριση, με τον Φιλίπε Μόουρα, ο οποίος σούταρε με τόξο στο κάτω μέρος της εστίας". Δεν ήξερα καν τι έκανα σε εκείνο το παιχνίδι, θυμάμαι ότι έτρεχα πολύ μέχρι που δεν μπορούσα να πιάσω τις μπάλες, ή ήμουν πολύ αργός ή πολύ γρήγορος, αλλά στο τέλος πέτυχα αυτό που θα ήταν το 3ο γκολ της ποδοσφαιρικής μου καριέρας, εκείνη τη χρονιά δεν υπήρχε τουρνουά μεταξύ των εθνικών ομάδων για οικονομικούς λόγους, θα μπορούσα να είχα εξελιχθεί περισσότερο; Ποτέ δεν ξέρεις. Έφτασε το σχολικό έτος 1992/93, όταν φοιτούσα στην 8η τάξη του σχολείου c+s Avanca, και ήδη κάπνιζα σε κάθε διάλειμμα, ήμουν ήδη ένας επαναστάτης με αποκλίνουσες συμπεριφορές. Συνήθιζα να λέω σε ένα φίλο ότι πήγα στο στρατιωτικό σχολείο, μπήκα μέσα σε μια τάξη γαλλικής υποστήριξης με ένα κάθισμα τουαλέτας στο κεφάλι μου λέγοντας ότι ήμουν ο κύριος κάθισμα τουαλέτας, δεν είχα το θάρρος να αντιμετωπίσω τα μάτια του πατέρα μου μέχρι την πρώτη εσωτερική κράτηση, συνήθιζα να μασάω βότανα πριν πάω στο σπίτι μετά από προπονήσεις ποδοσφαίρου, την πρώτη και τελευταία φορά που με χτύπησαν, έπαιξα στους αρχάριους σε μια προπόνηση, "πήρα ένα" και τον χτύπησα και του είπα να με

περιμένει έξω ότι θα πάρω κι άλλα, και περίμενε... Ακόμα και το κεφάλι μου πήγε πάνω στο

Είχε το παρατσούκλι "Pardilhó". Έχω την πρώτη μου ντίσκο στη σοφίτα μου και την ονόμασα ku*. Σκαρφάλωσα μέσα από έναν φεγγίτη στην κορυφή του κτιρίου και είχα ακόμη και κουβέρτες στην οροφή μεταξύ άλλων, με τους φίλους μου κάπνισα μαλλί αρκετές φορές, με τον Νούνο έναν φίλο μου έφτασα στην άκρη των ορίων κοντά σε μια καμινάδα, βγήκε μια κουκουβάγια και με ανισορρόπησε και με πήρε σχεδόν να πέσω από την οροφή. Η εξοργισμένη μπλε ακτίνα εισβάλλει στην ύπαρξή μου απαστράπτουσα από ενέργεια που βλαστάνει στους βρώμικους πόρους των προκαταλήψεων και της μισαλλοδοξίας που θα φτάσει αυτή η μπλε ακτίνα. Το φως που παράγεται από όλα τα όντα τυλίγεται σε ξεδιάντροπα τεχνάσματα που είναι δύσκολο να μην είναι παρατραβηγμένα με αθώες τεχνητότητες. Αυτό το φως λέιζερ είναι διεισδυτικό και διεισδύει αόρατα ακόμη και στα αόρατα και ανεπαίσθητα. Είναι ένα φως μάντης και δάσκαλος στις παραδοχές και στα σταυροδρόμια που είναι ξένα προς τον ίδιο τον μάντη. Αδιόρατο και αθώο προκαλεί μέσω της ακτίνας του μια αναρρόφηση σκέψεων και προκαταλήψεων δηλητηριωδών για το δικό του δηλητήριο και το αντίδοτό του. Αττικό φως, εκείνος ο καπνός που διαπερνά το φως του νου που είναι καλυμμένος με κουρέλια αναμνήσεων ατελείωτα σε κεφάλια χωρίς κατεύθυνση και δράση, δράση, εκείνος ο κινητήρας που δροσίζει το κλιμάκιο της ξέφρενης σκέψης του αργού και μαζικοποιημένου ασυντόνιστου νου. Διεισδύοντας στην αδράνεια της στιγμής διεγείρεται και μοιράζεται ανάμεσα στα εγκεφαλικά και συναρπαστικά φώτα σε περιφερόμενα ηλεκτρικά ερεθίσματα. Εντείνεται στην υπνωτιστική και παραλυτική μάζα του σώματος, σαν σκανδάλη ομοιοκαταληξίας στις λέξεις χωρίς νεύρο. Αυτά τα υψηλά φώτα εισέρχονται σε οποιαδήποτε μηχανική άκρη του κεφαλιού. "Μερικοί άνθρωποι έχουν μικρές μαϊμούδες, άλλοι μόνο σοφίτες ! "Άλλα φώτα που επισκιάζουν την κύρια είσοδο, μακάρι να μπορούσα να

δεισδύσω στις σοφίτες με αναμνήσεις, σκέψεις, ζωές που
έζησαν χωρίς μεγάλες αιτίες αλλά με πολλές

αναμνήσεις. Αναμνήσεις που φωτίζουν το μυαλό για πάντα ανοιχτές ή κλειστές σε σεντούκια... Συνήθιζα να παίρνω κασέτες VHS και μη έχοντας χρήματα να πληρώσω, το ενοίκιο απλωνόταν στην ώρα του και το χρέος αυξανόταν, σπάνια κοιμόμουν σκεπτόμενος αυτά που χρωστούσα. Είχα τις κασέτες για μήνες να συσσωρεύονται. Το 1993 άρχισα να θέλω να έχω δικά μου χρήματα και μετά από μια πρόσκληση αποφάσισα να πάω να δουλέψω σε μια αίθουσα ψυχαγωγίας. Εκείνη την εποχή ήμουν 15 ετών και είχα ήδη μεγάλη εξουσία γιατί διατηρούσα την τάξη στο χώρο και απαγόρευα την είσοδο σε παιδιά κάτω των 16 ετών. Τότε ήταν που είχα την πρώτη μου επαφή με το χασίς, το οποίο έμελλε να γίνει η μετέπειτα κατανάλωσή μου για τα επόμενα 17 χρόνια. Σε αυτό το περιβάλλον ήρθα σε επαφή και με άλλες πραγματικότητες αλλά αρνήθηκα και πάντα αρνιόμουν τη χρήση ηρωίνης και κοκαΐνης, κάνοντας γνωστό ότι αν το έκανα σε όλη μου τη ζωή δεν ήταν με πρόθεση ή επίτηδες ή μπορεί να με "υπονόμευαν" αλλά ποτέ δεν τα χρησιμοποίησα. Είχα ακατάλληλες συμπεριφορές για κατανάλωση και ήμουν ήδη ένας διάσημος "καλλιτέχνης" όντας ο παρουσιαστής του πάρτι λήξης της σχολικής χρονιάς για τους φιναλίστ της 9ης τάξης το 1993/1994.

Γεννήτρια, γεννήτρια αγάπης ή γεννήτρια αγάπης τι τροφοδοτεί αυτή τη μη εικονική σαρκική επιθυμία, και αυτή τη διαφανή και διψασμένη φιλιά συναισθηματική εμπλοκή κάτι ζωτικής σημασίας για την ανάπτυξη των ενεργειών των συναισθηματικών και ηλεκτρικών δεσμών. Αυτή η γεννήτρια τροφοδοτεί εγωισμούς και προσωπικότητες με κρυφά πρόσωπα στην καθημερινή αναπαράσταση όπως στη λήψη του πρωινού, ή του δείπνου, ή του νερού που τροφοδοτεί την ενέργεια της καθημερινότητας. Χωρίς μάσκες ή δακρύβρεχτες σκέψεις, χωράμε στην πραγματικότητα την ενέργεια της αγάπης ή στην αγάπη της

ηλεκτρισμένης και κοπτικής ενέργειας των διεισδυτικών και αντιπροσωπευτικών ματιών της αγάπης και της μοναξιάς που ζει κανείς τροφοδοτούμενος από ένα καλώδιο που δεν αποσυνδέεται ποτέ, μια άφθαρτη αλλά αληθινή ενέργεια, πάντα! Πάντα ηλεκτρισμένα βλέμματα διψασμένα για επιθυμία και

κάποια υπομονή που επινοήθηκε από τη μονοτονία των ημερών και τα λοξά πρόσωπα που δεν αντιπροσωπεύουν τίποτα σε αυτό το ηλεκτρικό μέσο, είναι χαλαρά νήματα. Τολμήστε να μπειτε στη φαντασία του έμφυτου και αχαλίνωτου κινητήρα των πραγματικοτήτων, αλλά με την ασφυξία της στιγμιαίας επαφής. Απαραίτητη επαφή με την κινητική ζωή, την κινητική, αυτή της πραγματικότητας της συναίνεσης του να υπάρχει και να μην υπάρχει, αλλά αποξενωμένη από άλλες πραγματικότητες σχεδόν ανεπαίσθητη στην επιθυμία του συνειδητού, αλλά είναι εκεί! Είναι εκεί πάντα παρούσα με την έννοια της ευκαιρίας του άμεσου, επομένως τα μέσα δεν μπορούν να είναι υδαρή, αν όχι ολισθηρά στις σκέψεις της γενεσιουργού αγάπης των μέσων και των διαθέσιμων πόρων- καθώς για τη γενεσιουργό αγάπη είναι πάντα συνδεδεμένα και σε επιφυλακή για κάθε άλλο μέσο που δεν είναι εικονικό και ελεγχόμενο με αυτό το ίδιο το είναι του συγκαταβάτη, δεν μπορεί τότε να αποξενωθεί από την ευχαρίστηση που παράγει, και πολλαπλασιάζεται σε αυτά τα πάντα παρόντα πρόσωπα του σβώλου της ψυχής που πάντα θέλατε να καταπνίξετε. Γιατί δεν μπορείτε να αποξενωθείτε από κανένα κομμάτι, γιατί η ενέργεια είναι μία και πολυπολιτισμική στην αίσθηση της ικανοποίησης, ικανοποίηση που αναπτύσσει διάφορες πραγματικότητες, γιατί είμαστε εικονικοί και φανταστικοί, μόνο στην παρουσία άλλων ή στον ίδιο τον καθρέφτη κρύβουμε τη νέα ρυθμιστική ενέργεια στο πνεύμα των νετρονίων, που είναι αυτά τα αληθινά θηρία του φωτός. Οι φωτεινοί δράκοι μπορούν να φωτιστούν και αυτό το ρεύμα που μας διατρέχει και μας αναζωογονεί καθημερινά μας δίνει δύναμη και τη μίμηση λαμπερών και περπατητών όντων, ναι! Περπατώντας, γιατί μέσα σε αυτό μπορεί να είναι η δύναμη του φωτός ή της άρρωστης και ανάρρωστης καταπίεσης που αντιμετωπίζει τη δυαδική και καταπιεστική πραγματικότητα. Μην κατεβαίνετε σε αυτό το ρεύμα των

αρνητικών πόλων που διεισδύουν στο υποσυνείδητο και μειώνουν τους βαθύτατους πόνους της αρνητικής κριτικής προσωπικότητας, αλλά τρέφεστε από τη θετικότητα και την υπερβατική πραγματικότητα των χημικών και αντιχημικών κυκλωμάτων που τροφοδοτούν το πνεύμα της

καινοτομία και επίτευγμα, επίτευγμα που είναι προσωπικό και μη μεταβιβάσιμο ως τροφοδότες ξέφρενων αγώνων προς καμία ευχαρίστηση, αλλά που παρασύρει το μυαλό στα κύματα της σκέψης και της μετάδοσής της. Η μετάδοση των σκέψεων είναι πραγματική και αναπτύσσει κυκλώματα που κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί και αυτά τα κυκλώματα έχουν ένα ρεύμα που εξαπλώνεται στο διαχρονικό αέρα των καταπιεσμένων αισθήσεων και απολαύσεων, γιατί όλοι μας είμαστε β-αναστολείς των εξωτερικών ερεθισμάτων, αλλά ενισχύουν τη δίψα μας για ζωή. Αυτά τα ερεθίσματα λοιπόν επηρεάζουν τη λογική μας και μερικές φορές συμβαίνουν ή αναπτύσσουν συγκρούσεις στη σκέψη, οι οποίες όμως μπορούν να φέρουν την ευτυχία, η οποία με τον ενθουσιασμό των πρωτονίων θα μας οδηγήσει στην εξωτερική πραγματικότητα. Μπλε φως που απελευθερώνεται από έντονα συναισθήματα μπλε φως που διασχίζει γέφυρες και σκάλες και διεισδύει στη δύναμη των συναισθημάτων που τρέφεται αναπτύσσοντας αυτό το πνευματικό δυναμικό όπου υποδέχεται με τις υπερευαίσθητες ακτίνες του την ομορφιά της διαφάνειας της εύγλωττης φιλίας που λαχταρά κάτι "μπλε", πιο δυνατό, πιο έντονο και αναπτύσσει μέσα μας αστερισμούς με βαθιές διακλαδώσεις του αισθήματος και της αλλοτρίωσης σε αυτό το κύμα Χερτζ. Αυτή η δύναμη επηρεάζει τα λοξά μυαλά που στερούνται την αίσθηση της ζωής, το τirkουάζ μπλε που επηρεάζει τη βαθιά και διαρκή φιλία, φέρει μέσα του μαγικές ακτίνες τρέλας και ηδονής εραστών σπάνιας και τονωτικής ομορφιάς. Στα νήματα της έντασης του λυκόφωτος, αναπτύσσει και μεταδίδει φιλόξενη και προστατευτική ενέργεια των κακών και των απολαύσεων με αγωνία και σιωπή, όχι, δεν είναι μια μάσκα που μας παραπλανά και μας παραπέμπει σε αφηρημένη σκέψη, είναι μάλλον ένα ισχυρό και εντεινόμενο φως πραγματικής και φανταστικής απόλαυσης, το οποίο όμως επηρεάζει και επηρεάζει πάντοτε εκείνους που κουβαλούν τον εαυτό τους

μέσα σε αυτό και μένουν χωρίς όρια για εγγενή και διαρκή
φιλία. Ερωτεύεται και σαν να στερείται της λογικής αλλά

Χρησιμεύει ως τροφή για το συναίσθημα, έρχεται και φέρνει απολαύσεις ηδονής και λαγνείας, αυτή η ηδονή είναι θερμιδική και εισβάλλει στα πάντα σε μια φρενίτιδα ενθουσιασμού αυτού του πρωτογενούς χρώματος που ξαπλώνει και κυλάει τη συσσώρευση ενεργειών που αδειάζουν με το χρόνο αλλά που δεν εξαφανίζονται στο παρόν μέλλον, δηλαδή είναι πάντα παρούσα, προστατευτική, δεν μας αφήνει να εξελιχθούμε στο επίπεδο της λαμπρής ανεξέλεγκτης ηδονής.

Το 1994 άρχισα τη μαθητεία μου ως ηλεκτρολόγος και τότε ήταν που πήρα το παρατσούκλι, όπως με ξέρουν ακόμα κάποιοι, "η φαΐσκα", επειδή έπαθα ηλεκτροπληξία από ένα χαλαρό καλώδιο και τελικά δεν υπήρχε ρεύμα. Άρχισα να βγαίνω έξω τη νύχτα και στην πρώτη μου βόλτα στη ντίσκο της έκλειψης το 1994, έγινα "ποτηροκυνηγός". Ακόμα θυμάμαι εκείνη τη μέρα που έκανα αλκοτέστ στο αίμα μου και το αποτέλεσμα ήταν πάνω από 2,0 πριν αρχίσω να δουλεύω. Εκείνη η νύχτα ήταν φανταστική, κατέληξα να πιάνω όλα τα μπουκάλια της ντίσκο και να με κουβαλάει στο σπίτι ένας από τους διευθυντές με το κεφάλι μου να κρέμεται έξω, και εκεί με άφησε στο σπίτι, ήταν υπέροχο, εκείνο το καλοκαίρι του τελευταίου έτους της έκλειψης φτάνω στο τέλος ως μπάρμαν κάνοντας σφηνάκια και αντικαθιστώντας μπάρμαν στη μέση της νύχτας που δεν άντεχαν άλλο. Έφυγα από την αναρκα και έφτασα στο οναρ, το σχολικό έτος 1994/95 μπήκα στη 10η τάξη στον αθλητικό τομέα του σχολείου José Macedo Fragateiro, ήμουν πάντα από τους χειρότερους στη φυσική αγωγή και τον αθλητισμό, αυτό οφειλόταν και στην κακή μου συμπεριφορά, είχα μάλιστα και ιατρικό πιστοποιητικό που την ώρα της κολύμβησης αναφερόταν σε αλλεργική αντίδραση στο χλώριο, αλλά αυτό που δεν ήξερα ήταν να κολυμπάω! Είχα μια ομάδα ποδοσφαίρου που ονομαζόταν "les bufons", ή αλλιώς οι πορδές, και κατάφερα

μάλιστα να συγκεντρώσω χρήματα γι' αυτούς στην εμπορική περιοχή της *estareja*. Έκανα πρακτική άσκηση πριν από τις παγκόσμιες εξετάσεις στο λύκειο, όπου "υποβρύχια", ένα μείγμα μπύρας και

τα κέικ έγιναν περίγελος.

Όταν ήμασταν καθ' οδόν για την αποφοίτηση στην Αλμπουφείρα, έφυγα από το σούπερ μάρκετ με ένα καρότσι γεμάτο μπίρες, τις οποίες πήγαμε στο διαμέρισμα όπου γεμίσαμε το σοβατεπί με άδεια μπουκάλια. Την ώρα των γενεθλίων της φίλης μου στο φουραντούρο μέθυσσα τόσο πολύ που αποκοιμήθηκα στο τραπέζι όπου μόλις είχε έρθει η σούπα και όταν με ξύπνησαν έκανα εμετό στο τραπέζι. Μετά με πήγαν σπίτι και ήθελα να μείνω σε ένα πάρτι και όχι στο σπίτι. Όταν ήμουν δεκαοκτώ ετών είδα την ταινία Transpotting και πάντα μου φαινόταν αστείο το γεγονός ότι ένας άντρας μπήκε σε μια τουαλέτα και βούτηξε σε μια θάλασσα από κουράδες. Μιλούσα συχνά με τη γιαγιά μου και μου άρεσε να μιλάω στη γιαγιά μου για αυτό που έβγαινε από μέσα μου, δηλαδή για τις κουράδες. Έγινα πρωταθλητής της ομάδας που ονομαζόταν "τσετσένος" στο τουρνουά ποδοσφαίρου και συνέχισα την πρόοδό μου. Το 1995/96 ήμουν ήδη στην 11η τάξη του σχολείου José Macedo Fragateiro και κατάφερα να πάρω τη μετάβαση στη 12η τάξη, αλλά με τα μαθηματικά και τη φυσική χημεία πίσω μου, δεν κατάφερα ποτέ να προλάβω. Πήδηξα από μια τάξη από το παράθυρο και μπήκα στην πόρτα λέγοντας ότι πήγα στην τουαλέτα. Εν τω μεταξύ έτρεχα και παραπονιόμουν πολύ για έναν μυ που αργότερα χρειάστηκε να κάνω εγχείρηση για κήλη το έτος 1996/97, έχοντας αποτύχει ένα χρόνο ήμουν έτοιμος να κάνω τη στρατιωτική μου θητεία και στη στρατιωτική επιθεώρηση θεωρήθηκα ακατάλληλος, παραπονέθηκα ότι δεν μπορούσα να τρέξω γιατί πονούσαν τα πόδια μου.

πόδια. Με τους φίλους του έκανε τριπλό τουρμπίνγκο, δηλ.

3 φίλτρα. Προκάλεσα bullying καταστάσεις επηρεάζοντας την "πίσω" ομάδα του σχολείου που ήταν αυτοί που κάλεσα eta. Προώθησα συναντήσεις 4 και 5 ατόμων στην πόλη Ovar τις μεσημεριανές ώρες, πραγματικές επιθέσεις στην ελευθερία έκφρασης των καλεσμένων που συγκεντρώθηκαν και με τον καλύτερο σύμμαχό μου nuvo εξαναγκάσαμε τις ομάδες σε ένα είδος καψόνι. Θα απομαγνητοφωνήσω την ακόλουθη δήλωση: "Εργάστηκε ως επιτηρητής στο επαγγελματικό πρόγραμμα για παιδιά του 1ου κύκλου της βασικής εκπαίδευσης "ενεργές διακοπές", κατά τους μήνες Ιούλιο, Αύγουστο και Σεπτέμβριο του 1997. Στο Santarem, αφού είπα ότι θα πήγαινα στην έκθεση, πήγα στα σπίτια κάποιων φίλων, κλανώντας και χέζοντας μάλιστα, έχοντας πετάξει το μποξεράκι μου από το παράθυρο. Η αναμονή και εκείνος, περπατούσε τριγύρω ευχόμενος, θέλοντας, πηδώντας, πηδώντας και καπνίζοντας, περπατούσε χωρίς να πηγαίνει σε κάποιο προορισμό. Το άγχος ποικίλλει ανάλογα με την ηλικία, αν και ζει κανείς πάντα με πολύ άγχος περιμένοντας κάτι, πάντα θέλουμε κάτι, όλα μέσα μας μπαίνουν ακούσια στη μέση της δικής μας θέλησης. Εκείνη τη χρονιά συνέταξα την ακόλουθη εκλογική πρόταση: Με μεγάλη αποφασιστικότητα και αίσθημα ευθύνης θέτουμε υποψηφιότητα για τις εκλογές ως μαθητικός σύλλογος του γυμνασίου José Macedo Fragateiro. Στόχος μας είναι να προωθήσουμε πολιτιστικές και ψυχαγωγικές δραστηριότητες προκειμένου να αξιοποιήσουμε αυτό το σχολείο που έχει τόση ανάγκη να επιβληθεί εσωτερικά και εξωτερικά. Για την επίτευξη αυτού του στόχου προτείνουμε:

-

Πρωώθηση πολιτιστικών και αθλητικών εκδηλώσεων για το σύνολο του μαθητικού πληθυσμού, δηλαδή εβδομάδα νεολαίας, τουρνουά ποδοσφαίρου, μπάσκετ και βόλεϊ (ανδρών/γυναικών). Διοργάνωση μηνιαίων συζητήσεων, με στόχο την κατάρτιση και την ενημέρωση των μαθητών για τα προβλήματα της κοινωνίας - ενθάρρυνση της δημιουργίας σχολικής εφημερίδας - κατάρτιση των μελών - απόκτηση μπιλιάρδου επιτραπέζιου ποδοσφαίρου - διοργάνωση της εβδομάδας νεολαίας, με διάφορες δραστηριότητες - δημιουργία επαφής με τα "μέσα μαζικής ενημέρωσης" για τη δημοσιοποίηση των δραστηριοτήτων του σχολείου μας και ειδικότερα των πρωτοβουλιών του συλλόγου μαθητών. "Κατά τη διάρκεια της εκστρατείας, μοίρασα προφυλακτικά στους μαθητές και διατήρησα επαφές με το κέντρο υγείας για τις συζητήσεις που είχαν προγραμματιστεί αλλά δεν πραγματοποιήθηκαν επειδή το κέντρο υγείας ήθελε οι μαθητές να στερηθούν τα μαθήματα για να τα παρακολουθήσουν. Με το σύνθημα της καμπάνιας, "δίνουμε το πρόσωπό μας για σας!" "ακολουθήστε τα βήματά μας" και ακόμη και "παίξτε τη μουσική μας", με αφίσες του σοσιαλιστικού κόμματος που στήριξε αυτή την καμπάνια διαθέτοντας τα κεντρικά γραφεία ήθελαν ένα αντίπαλο δέος, δηλαδή αγωνιστή για το κόμμα, μοιράστηκαν οι κάρτες αγωνιστών αλλά ούτε ένας αγωνιστής δεν κέρδισε αυτή την πολιτική δύναμη του συλλόγου μας. Όσον αφορά τα άλλα έργα, το εκτελεστικό συμβούλιο αγόρασε το μπιλιάρδο επιτραπέζιου ποδοσφαίρου και κράτησε τα μισά από τα 20 εσκούδα που κόστιζε κάθε παιχνίδι. Την ημέρα των εγκαινίων, και παραθέτω: μετά τις εκλογές που έγιναν στις 14 Ιανουαρίου 1998 μεταξύ 10 π.μ. και 8 μ.μ.. Συμμετείχαν δύο λίστες, η α και η β, οι εκπρόσωποι των οποίων περιλαμβάνονται στο φάκελο υποψηφιότητας, και η αναφερόμενη πράξη έγινε εντός της κανονικότητας. Μετά το κλείσιμο των εκλογικών τμημάτων, όπου 740

μαθητές, οι ψήφοι καταμετρήθηκαν. Τα αποτελέσματα είχαν ως εξής: δέκα λευκές ψήφοι- δεκαπέντε άκυρες ψήφοι- πεντακόσιες επτά ψήφοι λίστα α- διακόσιες οκτώ ψήφοι λίστα β. Σύμφωνα με τις ψήφους, η λίστα α ήταν ο απόλυτος νικητής στον πρώτο γύρο της ψηφοφορίας. Μετά από αυτή την παρουσίαση, δεν υπάρχει θετικό ισοζύγιο. Πρέπει επίσης να αναφερθεί ότι ο προηγούμενος σύλλογος διέθετε στην κληρονομιά του ένα γραφείο, ένα μεταλλικό ντουλάπι, μια καρέκλα, ένα σκαμνί και δύο σκακιέρες (ελλειπίς). Μέρους μετά την εκστρατεία κυκλοφόρησε μια ανώνυμη κατηγορία στο σχολείο όπου μου έδωσαν το παρατσούκλι king lion και al carone επειδή μερικές φορές προσποιούμουν αυτούς τους χαρακτήρες στην τάξη, τα πράγματα περιπλέχτηκαν για την πλευρά μου επειδή θεωρήθηκα και από το σχολικό συμβούλιο ως καταναλωτής χασίς και σύμφωνα με έναν ψυχολόγο του σχολείου ήμουν ο εγκέφαλος. Στα τέλη του 1998, το Psp Onar ξεκίνησε έρευνα και υπήρξε αστυνομική έρευνα. Είχα μόλις καπνίσει ένα τσιγαριλίκι όταν μπήκα στο αστυνομικό τμήμα. Αρνήθηκα ότι κάπνιζα και ότι το είχα δοκιμάσει και δεν μου άρεσε. Εκείνη τη χρονιά σχετικά με το χορό υπάρχουν υποψίες και κατηγορίες για τη μη πληρωμή εκείνου του δείπνου, ανήθικο πράγμα, διότι πληρώθηκε τις επόμενες ημέρες με την πρώτη δουλειά του καλύτερου φίλου μου της εποχής, η λίστα που έτρεχε το έτος

μετά φοβόταν ότι δεν είχαμε πληρώσει για το δείπνο, το οποίο έγινε, φήμες. Τον Ιανουάριο του 98 είμαι προσκεκλημένος για την εβδομάδα της εκπαίδευσης, έφερε αναμνήσεις του exa. Jorge Samraio πρόεδρος της δημοκρατίας που προορίζεται μια φωτογραφία με την ακόλουθη αφιέρωση "στην ομάδα του Aveiro, ειδικά για την Α.Ε. του σχολείου José macedo fragateiro, με μια φιλική αγκαλιά" εβδομάδα της εκπαίδευσης 24 Ιανουαρίου του 1998 - προεδρία της δημοκρατίας, είχα γεύμα στέκεται στο μουσείο της ηλεκτρικής ενέργειας, όπου χαιρέτησα τον κ. πρόεδρο. Την ίδια χρονιά μου δόθηκε η ευκαιρία να δουλέψω στην ντίσκο a pildrinha στο furadouro, εκεί ως μπάρμαν διασκέδαζα τους πελάτες με μπουκάλια και ταχυδακτυλουργικά κόλπα που μου θυμίζουν την ταινία "κοκτέιλ" υπήρξε μια νύχτα που χέστηκα πάνω μου και είχα την αίσθηση ότι η ντίσκο είχε καεί πιστεύοντας το ακόμα και μετά το ξύπνημα όταν βλέπω τον εαυτό μου χάλια πετάω το βρακί μου από το παράθυρο, Πέφτουν στην ομπρέλα μιας καφετέριας, λίγες μέρες αργότερα η μητέρα ενός φίλου μου επιστρέφει το καθαρό εσώρουχο λέγοντας ότι ίσως έπεσε από εκεί πάνω. Συχνά έπινα δύο μπουκάλια χρυσή απεργία και ένα αψέντι μαζί με τον σύντροφό μου. Τότε σε ένα πάρτι εξυπηρετούσα έναν πελάτη μπροστά στο αφεντικό και άρχισα να γεμίζω τα ποτήρια χύνοντας το υγρό σε όλο τον πάγκο και απολύθηκα αμέσως. Ένας από τους διευθυντές ήταν με έναν πελάτη και τους σέρβιρα δύο σφηνάκια χύνοντας τα πάντα και απλά μου είπε: φύγε από εκεί! Ήμουν σε ένα γάμο του καλύτερου φίλου του αδελφού μου, κάπνισα χόρτο στο μπάνιο και μέθυσσα τόσο πολύ που έβαλα ένα παπούτσι στο τραπέζι και έκανα σαν κινητό τηλέφωνο. Τη νύχτα πάντα συνοδευόμενος από τα ποτήρια και το χασίς που κατανάλωνα έγραφα τον τύπο του Αϊνστάιν στα εξώφυλλα του σχολείου 1998-1999 monho bar - barman εδώ ήμουν κάποια

μήνες ποτήρια σερβιρίσματος. Πραγματοποίησα ένα τελικό πάρτι της 2ης περιόδου, ως συνήθως η ανταγωνιστική ντισκοτέκ Fénix metia 900 άτομα, στο πρώτο πάρτι του monho έφτασα 700 άτομα έναντι των σχεδόν 200 ατόμων που παρέμειναν στο αντίπαλο πάρτι, ήταν μια επιτυχία. Μετά το πάρτι πήρα όλα τα στοιχεία του συλλόγου για να δειπνήσουμε έξω, πληρώνοντας τον ιδιοκτήτη του monho το δείπνο και δεν του έδωσα άλλα χρήματα για το πάρτι. Εκείνη τη χρονιά άρχισα τις εκπτώσεις μου ως υπάλληλος στη philips, εργάτης εργοστασίου, όπου εργάστηκα για δύο μήνες με σχεδόν δύο εβδομάδες απουσίες. Εκείνη την εποχή βρήκα δουλειά στην uniteca/quimigal. Ήμουν μπάρμαν/διασκεδαστής με τα ταχυδακτυλουργικά μου κόλπα στην ντίσκο dacasca και εδώ ήταν που κατανάλωσα την πρώτη μου "τσίχλα" την έσπασα στα δύο και την έπαιρνα σε διαφορετικές μέρες τα μισά φαινόταν ότι τίποτα που έκανα δεν ήταν σε ταχύτητα σώματος, όπως για παράδειγμα να ξεφυλλίσω ένα ολόκληρο περιοδικό και να μην διαβάσω τίποτα ή να πάω σπίτι και να βάλω μουσική και να μην μπορώ να ακολουθήσω. Ήταν η πρώτη και μοναδική εμπειρία με αυτές τις ουσίες. Στη ντίσκο dacasca ο άνθρωπος των δημοσίων σχέσεων και ο φύλακας όταν με πήραν για άλλη μια μέρα δουλειάς μου είπαν ότι την προηγούμενη μέρα με τα μπουκάλια και τα ζογκλερικά μου είχα χτυπήσει μια πελάτισσα στο κεφάλι και είχε πάει στο νοσοκομείο. Εξαιτίας μιας καθυστέρησης 3 ωρών που ήμουν με μια φίλη μου φτάνω εκεί και με αντικαθιστά ο ποτοσυλλέκτης και απολύεται επί τόπου. Ένα νέο μπαρ άνοιξε στην Estarreja όπου ήμουν τα έτη 1998/99 ως barman/bar heroes, σε μια από αυτές τις νύχτες δανείζω ένα βιβλίο για "τις πόρτες" και ο "Αμερικάνος" πέθανε, αυτός και το βιβλίο μου χτυπήθηκαν από το τρένο. Έκανα και μια κατάθεση 100\$ για να μπορέσω να σηκώσω 1.000\$...για 2 χρόνια ως πορτιέρης και μέχρι που έκαψαν το

πόρτα με βενζίνη μοτοσικλέτας, αλλά ποτέ δεν προκάλεσα ή έμπλεξα με κανέναν. Οργανώνω ένα réveillon 1998/1999 στους ήρωες της οργάνωσης μπαρ faiska & φίλοι καλώ όλους τους φίλους μου για την παραμονή της Πρωτοχρονιάς. Στέλνω όλους τους πελάτες του μπαρ να φύγουν πριν από τα μεσάνυχτα κλείνοντας το μπαρ και την παραμονή της Πρωτοχρονιάς. Πηγαίνω στο rocks bar onar όπου δέχομαι επίθεση για διαφήμιση άλλης εκδήλωσης μέσα στο μαγαζί, έκανα καταγγελία στην αστυνομία και πάνε στο μπαρ όπου τους λένε ότι έσπαγα τασάκια μέσα, καθαρό ψέμα. Πήγα και στον εισαγγελέα αλλά δεν ακολούθησα τη διαδικασία λόγω έλλειψης μαρτύρων. Την παραμονή της Πρωτοχρονιάς 98/99 - ήρωες του μπαρ av. Visconde de Salreu Estarreja συνέθεσα ένα πρόγραμμα στο οποίο: οι 12 καμπάνες σε μια νύχτα [και μέρα] ...d.j.'s on control resident sergius guest d.j. Vitinho και incognito. Στη μέση του πάρτι και προκειμένου να ντυθώ στο σπίτι για το πάρτι και να εμφανιστούν οι φίλοι μου, πέταξα έξω όλους τους πελάτες από το μπαρ όπου ήμουν θυρωρός εκείνο το βράδυ του τέλους του χρόνου. Στις σκέψεις μου αμφισβητώ τη σειρά του αλφαβήτου και σκέφτομαι ότι το ab ή το abba ήταν πολύ πιο μπροστά, σκέφτομαι τη δημιουργία ενός συστήματος ασφαλείας μεταξύ των ανδρών, όπως το κλείσιμο του ματιού ή το άγγιγμα και το συναίσθημα του άλλου και όλοι να επιταχύνουν για να δουν τι συμβαίνει ή υποφέρουν και να βοηθήσουν. Βλέπω τηλεόραση και σκέφτομαι ότι οι υποσημειώσεις έχουν μηνύματα για το μυαλό μου. Βλέπω το κανάλι f.t.v. και σκέφτομαι ότι εκείνη την ημέρα θα λάβω το βραβείο Νόμπελ. Σκέφτηκα μια φορά ότι τρώω ανθρώπινα όργανα και ήταν ένα κατάστημα τροφίμων με το κιλό εκείνη την ημέρα Σκέφτηκα ότι τα σπασμένα γυαλιά στο δρόμο ήταν διαμάντια, παρακολουθούσα την ταινία snatch / porcos e diamantes στον κινηματογράφο στο

Ανειρο όταν σκέφτομαι ότι είμαι ο ηθοποιός στην ταινία, αρχίζω να βγάζω τα παπούτσια μου και να μπαίνω και να βγαίνω από τον κινηματογράφο, ήταν η ταινία μου. Στην Estarreja κατέφυγα σε μια πράξη υπέρτατης ελευθερίας κοντά στο ποτάμι και

Σκέφτομαι να σκαρφαλώνω σε δέντρα, βάζω το μισό σώμα στο ποτάμι και σκέφτομαι ότι είμαι ιδιοφυΐα και ότι με παρακολουθεί ο κ. Πρόεδρος της Δημοκρατίας, έχω επαφές με τις αγελάδες που έβοσκαν και προσπαθώ να τους μεταφέρω τις σκέψεις μου. Νομίζω ότι κλέβουν τις ιδέες μου και ότι θέλουν να μου κάνουν κακό, αρχίζω να αισθάνομαι παράξενα πράγματα, να απομονώνομαι, έκανα πράγματα όπως να περιστρέφω όλο το δωμάτιο, διάβαζα βιβλία ψυχολογίας για να προσπαθήσω να καταλάβω τι μου συμβαίνει, άρχισα να παραληρώ, να έχω καταδιωκτικές μανίες ή ότι με παρακολουθούν και με ελέγχουν είτε από την τηλεόραση είτε από τις καθημερινές εφημερίδες, πίστευα ακόμη και ότι ο πατέρας μου θα μου αγόραζε ένα μπαρ και ότι ήταν ο μεγαλύτερος στον κόσμο, έκανε μόνο παράξενα πράγματα κάνοντας τους γονείς μου να ανησυχούν σοβαρά, μέσα σε αυτή τη γενική σύγχυση κάποιος κάλεσε την ΕΛΑΣ και τους πυροσβέστες που με μετέφεραν ακόμη στο νοσοκομείο από το οποίο έφυγα παρασυρόμενος για ώρες, μέχρι που με βρήκαν οι στρατιώτες της ΕΛΑΣ που μου είπαν: "πραγματικά σε ψάχναμε", με μετέφεραν στο νοσοκομείο του Aveiro, αργότερα στο ψυχιατρικό τμήμα επειγόντων περιστατικών της Coimbra. Με παίρνουν οι πυροσβέστες δεμένο σε ένα φορείο, μετά από μια συζήτηση νομίζω ότι θα μου κάνουν ένεση και πηγαίνω στα κορίτσια μετά από μια συζήτηση με τον επικεφαλής της ψυχιατρικής, αλλά μου κάνουν μόνο την ένεση... Όταν ξυπνάω βρίσκομαι σε ένα δωμάτιο του ψυχιατρείου! Το έσκασα, πήρα ένα ταξί και πήγα από την Coimbra στην Estarreja όπου είπα στον οδηγό του ταξί να περιμένει και πήγα να ειδοποιήσω τη μητέρα μου... Την επόμενη μέρα με παίρνουν για να πάρω ένα χάπι που μου έστειλαν οι ψυχίατροι χωρίς να ξέρω ότι ήταν επίτηδες για να με κάνουν να αισθάνομαι άσχημα, ζητώντας τους να με πάνε στο νοσοκομείο, έμεινα πάνω από 20 ημέρες υπό το καθεστώς του σωματικού περιορισμού δηλαδή δεμένη με

ζώνη στο κρεβάτι! Στην Estarreja, το καλωσόρισμα των intermarche έμοιαζε με πρόσκληση για να μπω σε ένα γειτονικό σπίτι, μπήκα ακόμη και στον κήπο νομίζοντας ότι ήμουν

Έκαναν μάλιστα καταγγελία, αλλά στη συνέχεια το GNR είπε ότι πραγματικά με έψαχνε και με πήγε στο νοσοκομείο. Σύμφωνα με το δελτίο νοσηλείας - ψυχιατρική υπηρεσία - ο ασθενής εισήχθη σε αυτό το νοσοκομείο στις 1999-01-03 και πήρε εξιτήριο στις 1999-02-15 - φυσιολογική ασθένεια. Στο νοσοκομείο της Κοϊμπρα έλαβε το πρώτο τεύχος του *superinteressante* στο οποίο ήταν ο άνθρωπος που γύριζε τα χαρτιά και ήταν το όνομα *sparks*. Συμμετείχε στο τουρνουά ποδοσφαίρου που έγινε στην ψυχιατρική υπηρεσία - άνδρες *huc* 11 Φεβρουαρίου 1999 στην *Coimbra*. Με πλησίασε ο υπεύθυνος της ψυχιατρικής που κάπνιζε μαζί μου και έβαζε στάχτη σε ένα πλαστικό ποτήρι και με κορόιδευε λέγοντας ότι θα γίνω επιτυχημένος, θα έχω γυναίκες και θα ταξιδεύω, όταν στο τέλος ήρθε η νοσοκόμα και σκέφτηκα ότι θα με πας σε κάποιο πάρτι στο *ftv* και θα είναι μόνο σεξ, ενώ στο τέλος ήταν μια ένεση που θα έπαιρνα την επόμενη μέρα όταν ξύπνησα βρέθηκα σε ένα δωμάτιο από δεν ξέρω από πού, Έφυγα από τα όρια του νοσοκομείου πηγαίνοντας προς την κατεύθυνση διερχόμενων αυτοκινήτων και φωτισμένων σπιτιών ή όπου υπήρχε κίνηση νομίζοντας ότι η αστυνομία αλληλεπιδρά μαζί μου, κατέληξα να με πάρει πίσω ένας κύριος που περνούσε και με είδε με πιτζάμες, τους ζήτησα να με αφήσουν ελεύθερο και να μου δώσουν έναν όρο ευθύνης για να υπογράψω, γεγονός που αγνοήθηκε από όλο το ιατρικό προσωπικό παρόλο που ήμουν ενήλικος. Η έξοδος από εκεί ήταν σαν σεισμός στην κοινωνική μου ζωή, έγινα εύθραυστη για τα επόμενα χρόνια, είχα ακόμη και φόβους όπως: να πάω στο καφέ, φοβόμουν ότι θα έπεφτε το φλιτζάνι και οι άνθρωποι θα σχολίαζαν το όνομά μου.

Ως 3ος υπάλληλος το 1999 μοίραζα αλληλογραφία και συστημένες επιστολές, την εποχή που έβαφα τα μαλλιά μου λευκά, μοίραζα την αλληλογραφία με αυτοκίνητο χωρίς να έχω γράμμα, εντός της περιμέτρου του

εργοστασίου όπου ήμουν

οδηγώντας με 30 χλμ/ώρα, ήθελα να νιώσω για πρώτη φορά ένα αυτοκίνητο να έχει ατύχημα σπάζοντας τον προφυλακτήρα και έπρεπε πραγματικά να το δικαιολογήσω.

Δεν κοιμάμαι, γιατί δεν θέλω να κοιμηθώ θέλω να ζήσω εδώ είναι ένα εμπόδιο που δεν με αφήνει να κοιμηθώ θα το αντιμετωπίσω με αϋπνία.

Εγγραφόμουν στο *externato* *luís de camões*, ζήτησα ισοτιμία στα πορτογαλικά 11 αξιών και ξαναέκανα το μάθημα σε κεφαλαιοποιήσιμες μονάδες δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Δήλωση *irj*, εργάστηκα ως εμπυχωτής πληροφοριών, ως κάτοχος υποτροφίας, από 01 Μαρτίου 1999 έως 05 Φεβρουαρίου 2000 πήγα σε σχολεία για να διαφημίσω την υγιεινή συμπεριφορά των νέων. Άρχισα να βλέπω πορνογραφία στο διαδίκτυο και να έχω επαφή με *chat rooms*. "κατά την εκτέλεση των καθηκόντων του έδειξε ενδιαφέρον και δυναμισμό, εκτελώντας σωστά τα καθήκοντά του, δηλαδή την εξυπηρέτηση των χρηστών, τη διάδοση πληροφοριών που ενδιαφέρουν τους νέους, την ενημέρωση των μέσων ενημέρωσης και την επαφή με το Πορτογαλικό Ινστιτούτο Νεολαίας", Aveiro, 09 Μαρτίου 2000. Πήγα στην Τενερίφη μόνος μου τις τελευταίες ημέρες αρχίζω να σκέφτομαι τη γυναίκα της ζωής μου και γράφω 3 καρτ ποστάλ με το όνομα *raquel Mamede - Bombarral* Πορτογαλία και μετά από μερικές ημέρες δέχομαι ένα τηλεφώνημα από αυτήν στην *albufeira* προσομοιώνω μια κακή διάθεση μαζί με μια φίλη της εποχής πηγαίνω στο διαμέρισμα για να είμαι με τη *raquel* και μετά από μερικές ώρες βρίσκομαι με την πρώην. Βρίσκομαι στη μέση ενός νυχτερινού κέντρου με μια φίλη μου να πηδάει από το ένα μπαλκόνι στο άλλο προειδοποιώντας με για την πρώην. Μετά από λίγα λεπτά πήδηξε και αυτή και ήρθε να με συναντήσει εγώ έφυγα στο σαλόνι του διαμερίσματος και κρύφτηκα κάτω από τα σεντόνια της τότε κολλητής μου και

με ρώτησε που ήταν ο Φίλιππος και βγήκα από τα σεντόνια
και

Της είπα ότι είμαι εδώ, έφυγε τρέχοντας από το διαμέρισμα, την κυνήγησα στους δρόμους και της έβαλα ακόμα και τρικλοποδιά για να την ηρεμήσω, αλλά εκείνη έμεινε στο πάτωμα. Πήρα το απολυτήριο επαναληπτικής δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης 1999/2000 με τελική βαθμολογία 16 στα 20 - οναρ 11 Δεκεμβρίου 2000, έδωσα εξετάσεις στο διαθεματικό χώρο και έφυγα στη μέση και κατέληξα έξω, μετά το έδωσα σε άλλον καθηγητή, δύο μέρες μετά πήγα στο γραφείο του ζητώντας του συγγνώμη για την έλλειψη ειλικρίνειας και ο καθηγητής έδωσε άλλες εξετάσεις και απέδωσε τη βαθμολογία 20, η μέγιστη βαθμολογία που χρησιμοποίησε ο καθηγητής ήταν 16 στα 20. Πήρα βαθμολογία 11 στα πορτογαλικά, 15 στα αγγλικά, 15 στα γαλλικά, 17 στη διαθεματική περιοχή, 18 στη φιλοσοφία και 18 στην πληροφορική, έκλεψα στις εξετάσεις, παίρνοντας έτσι έγκριση στο μάθημα. Ενώ σπούδαζα εργάστηκα στο ξενοδοχείο "meia-lua", ήμουν υπάλληλος, με την επαγγελματική κατηγορία "εκπαιδευόμενος υποδοχής του 2ου έτους" από τις 8 Φεβρουαρίου 2000 μέχρι τις 31 Μαΐου 2000 "απέκτησα γνώσεις στο ξενοδοχείο αυτό στα τμήματα υποδοχής/ ρεσεψιόν και μπαρ. Επέδειξε καθ' όλη τη διάρκεια αυτής της περιόδου μεγάλη ικανότητα μάθησης, ασυνήθιστη αφοσίωση, καθώς και αίσθημα ευθύνης. Επαινούμε τη διαθεσιμότητά του και τη σχέση του με όλους μας. Οναρ 28/07/00.εδώ κοιμόμουν στα δωμάτια του ξενοδοχείου, έκανα πάρτι στο μπαρ και πήγαινα στην πισίνα εν απουσία των υπευθύνων. Είχα μια πειθαρχική διαδικασία για επίθεση σε έναν συνάδελφο από το μπαρ επειδή με έκανε να αισθάνομαι υποτιμημένος καθώς ήξερε ότι είχα νοσηλευτεί στην ψυχιατρική. Στη συνέχεια πήγα στη Λισαβόνα και βρήκα δουλειά ως σερβιτόρος σε ένα καφέ στο εμπορικό κέντρο imaviz. Ήταν το 2000 και πήγαινα σε μια ντίσκο στο εμπορικό κέντρο όπου χόρευα μέχρι αργά και

φανταζόμουν ότι ήμουν ο καλύτερος χορευτής εκείνη την εποχή.

μπροστά από το ξενοδοχείο sheraton, αυτό το μπουκάλι ήταν η 2η εμπειρία μου με χημικές ουσίες, αλλά δεν το έκανα ποτέ ξανά ούτε το αναζήτησα στη ζωή μου. Συμμετείχα στο καρναβάλι του προσωπικού της Estarreja το 2001 - entrudo ή τίποτα! Entrudo ή τίποτα! Δήλωση του δημοτικού συμβουλίου του Ovar - τμήμα πολιτισμού, βιβλιοθήκης και ιστορικής κληρονομιάς. Δηλώνεται ότι άσκησε καθήκοντα διοικητικού βοηθού, στο καθεστώς σύμβασης ορισμένου χρόνου, μεταξύ 06 Αυγούστου 2001 και 30 Μαΐου 2002, στις υπηρεσίες εξυπηρέτησης του κοινού της δημοτικής βιβλιοθήκης του ovar και στο μουσείο júlio dinis - ένα σπίτι του ovar "τι έκανε με μεγάλο αίσθημα ευθύνης και επιμονή" είχε έγγραφα της βιβλιοθήκης και έκανα να εξαφανιστεί το μητρώο των "χαμένων υποθέσεων" 2001 - νοσοκομείο GNR leiria μεταξύ leiria και της μάχης υπάρχει μια καταγγελία μέσω ραδιοφώνου ενός φορτηγατζή που ενοχλούσε την κυκλοφορία, καλείται η bt στο σημείο αφού ρυμουλκήσουν το αυτοκίνητο λένε ότι δεν υπάρχει πρόστιμο, καλούν ενισχύσεις και με μεταφέρουν στο νοσοκομείο της leiria με χειροπέδες. Στο caldas da rainha νόμισα ότι είδα ελεύθερους σκοπευτές και ανθρώπους να παρακολουθούν από τα παράθυρα. 26/11 έως 07/12 2000, στο νοσοκομείο infante d. Pedro 2001 - παίρνω χωρίς δίπλωμα από το dgn Επιστρέφω στο σπίτι με το όχημα αλλά ήδη χωρίς δίπλωμα και δεν ξαναοδηγώ ποτέ παίρνω επιστολή από το δικαστήριο που με τιμωρεί με πρόστιμο πολύ σοβαρής παράβασης (χωρίς ελάχιστα) 30 ημέρες περίοδος κασέτας, πηγαίνω το δίπλωμα στο dgn το οποίο το κρατάει και λέει να πάρει άλλα λόγω αυτού του νόμου που είναι οδηγός για λιγότερο από 2 χρόνια. Μέχρι και το δωμάτιο μου έκανα άνω κάτω και νόμιζα ότι με τραβούσαν κάμερες και ότι με παρακολουθούσαν κατάσκοποι. Στη Λειρία νομίζω ότι η Ιντερπόλ δούλευε μαζί μου, μια φορά έβαλα 5,01 σεντ. Μια φορά έβαλα 5,01 λεπτά βενζίνης και πλήρωσα 5 ευρώ, νομίζοντας ότι

ανακάλυψα τη φόρμουλα για να κερδίσω και να γίνω εκατομμυριούχος. Εκείνες τις μέρες νόμιζα ότι είχα Ρώσους κατασκόπους κάτω από το αυτοκίνητο.

Νομίζω ότι είμαι μάγος και ότι ελέγχω το αυτοκίνητο με το μυαλό μου και τον εγκέφαλό μου κολλημένο στη μηχανή του αυτοκινήτου σε μια συνεχή περιστροφή που με κάνει να τολμώ στη μέση του δρόμου με το εσώρουχό μου με μια φουσκωτή μπάλα που με περιπλανά ότι η μπάλα εκτοξεύτηκε στο Caldas da Rainha και χτύπησε στο έδαφος μπροστά από το γήπεδο και ανέβηκε στην οροφή του. Ανακρίνομαι από την ταξιαρχία GNR της διοίκησης b5 θεωρείται τις περιοχές της Coimbra και Aveiro αρχίζω να έχω ιδέες της δίωξης και να βάζω εφημερίδες στο αυτοκίνητο που ρυμουλκείται με εντολή της bt στη leiria. Δήλωση liscont - χειριστές εμπορευματοκιβωτίων, εργαζόμενος με την κατηγορία του επαγγελματία στη διοικητική περιοχή. Για μια στιγμή ξάπλωσα στην τουαλέτα στο liscont, είχα 2 μήνες χωρίς να καπνίζω χασίς και όταν επέστρεψα το κεφάλι μου πονούσε και τα προβλήματα άρχισαν με μια πρόωρη έξοδο liscont η βαθιά αγάπη, η υποφερτή αγάπη αισθάνθηκε επίσης ξεχασμένη βαθιά μέσα μου μισοχάθηκε μετάνιωσε και έζησε. Ταξίδεψα κάτω από τα σύννεφα πέταξα κάτω από τους ουρανοί ήμουν στους πλανήτες στον Άρη και στον Δία στον Άρη, αποφάσισα να σε αγαπήσω και στον Δία ήθελα να σε έχω και εδώ είναι η ύπαρξή μου, πετώντας από πένα σε πλανήτη υπήρχε δύναμη, υπήρχε ενέργεια, χαρά ήταν κάτι που μετέδιδε την αγάπη με τη μορφή ενός λουλουδιού. Είχε τη δύναμη του ήλιου, κινούνταν σαν ηλιοτρόπιο, είχε τη δική του θέληση σε αδιάκοπη αναζήτηση κάτι καυτού, ήταν ένα όνειρο, μια κατάκτηση, ένας στόχος, τα πάντα με πάθος, χωρίς διάσταση ήταν μεγαλειώδες, εκπληκτικό, με λίγα λόγια, πολύ ερωτικό. Κοίταξα έξω από το παράθυρο, παρατήρησα τον ορίζοντα, πέρασα τα μάτια μου πάνω από το λόφο, κοίταξα μπροστά, είδα το αστέρι σου, έλαμπε, σπινθηροβόλα, σήκωσα τα μάτια μου, είδα το φεγγάρι, ήταν δικό μου και δικό σου, ήταν τοπίο, ένα ταξίδι, σε

είδα να ταξιδεύεις πάνω στη στεριά και κάτω από τη θάλασσα, σε συνόδευσα, ταξιδέψαμε, κατακτήσαμε ο ένας τον άλλον πάνω στη στεριά και κάτω από τη θάλασσα ήταν μόνο το φως του φεγγαριού. Μου έλειψες, ήθελα, επιθυμούσα, αγαπούσα, σκεφτόμουν, ένιωθα. Μου λείπεις και θέλω να σε έχω.

Εδώ, επιθυμώντας να σε συναντήσω, αγαπώντας σε, σκεπτόμενος πάντα εσένα και νιώθοντας την παρουσία σου, νοσταλγώντας σε και όντας χωρίς εσένα, σκεπτόμενος, επιθυμώντας, νιώθοντας και αγαπώντας σε χωρίς να σε βλέπω, επιθυμώντας σε με τις πέντε αισθήσεις: την όραση που σε βλέπει χωρίς να είσαι εκεί, την όσφρηση χωρίς να σε μυρίζει, την ακοή χωρίς να κάνει θόρυβο, τη γεύση χωρίς να σε γεύεται και την αφή χωρίς να σε αγγίζει. Η ανάμνηση ότι για σένα υπέφερα, ένιωσα, αγάπησα, έζησα, δεν αγάπησα ποτέ άλλον που φίλησα, σε σένα, είδα, μπήκα σε σένα είναι η αγάπη που θα θυμάμαι πάντα. 30 Μαΐου 2003 γάμος αγάπη mar filipe moura 02 Ιουν. Lisboa - Madrid havana Μαδρίτη 09 Ιουν. Λισσαβώνα 10 Ιουν. 2003 Πάω στην Κούβα και στην Αβάνα αγοράζω για 100 δολάρια μαριχουάνα η οποία στην πραγματικότητα είναι σκατά. Ήμουν 4 μήνες χωρίς να καπνίζω τσιγαριλίκια πριν μπω, μετά κάπνισα και πόνεσε το κεφάλι μου, αυτή ήταν η αρχή των ίντριγκων με το αφεντικό και κατέληξα να πάρω αναρρωτική άδεια και να πάω να ψάξω για δουλειά. Στη Φιλοσοφική Σχολή κοιμόμουν στις αίθουσες διδασκαλίας και κάπνιζα τα τσιγαριλίκια μου. Câmara Municipal de Lisboa biblioteca orlando ribeiro τρομοκρατημένος από την επαφή με τους νεότερους, δημιούργησα μια φοβία να κάνω δραστηριότητες μαζί τους. Αφού θέλησα να ξεκαθαρίσω κάποιες αμφιβολίες με τον ανώτερο τεχνικό, λέω ότι παραιτούμαι και παίρνω αναρρωτική άδεια - έστειλα επιστολή στον πρόεδρο του ISEL με την περιγραφή των γεγονότων, δηλαδή να μην μου επιτρέπεται να μπω στις τουαλέτες και να αφήσω τυρί στην τοστιέρα, έφυγα... Έγραψα τη δυσαρέσκειά μου με ικανοποίηση σε μια καρτ ποστάλ από το ctt και την έστειλα στον εαυτό μου για να την παραλάβω. Έστειλα επιστολή στον πρόεδρο της δημοκρατίας κάνοντας απολογισμό των τελευταίων 8 χρόνων μου. Ανεργία, επικοινωνώ με την κοινωνική

ασφάλιση στο κατάστημα του πολίτη στη Λισαβόνα που μου λέει ότι δεν δικαιούμαι το επίδομα ανεργίας ενώ στην πραγματικότητα το είχα, διαφωνώ με τη γυναίκα μου και την πεθερά μου και πηγαίνω με το τρένο στο Φάρο με την ιδέα να πάρω αεροπλάνο για το Λουξεμβούργο.

να μιλήσω με τον Ντουράο Μπαρόζο στην Ευρωπαϊκή Ένωση με σκοπό να μου δώσει δουλειά. Κορυφώνεται απλώς μια άλλη στιγμή, μια στιγμή που προέρχεται από αυτή τη σκέψη σου, πιθανόν όλοι μας να μην υπάρχουμε μόνο ως μια ενάρετη εικόνα αλλά ως συνάρτηση μιας εμφάνισης ή μιας κατάστασης το μυαλό δεν πεθαίνει τη στιγμή που παύει όλη η φυσική ύπαρξη και ξαφνικά όλα σβήνουν, ή θα μπορούσε να κορυφωθεί.

Άκουσα φωνές εντολών να μου λένε να αυτοκτονήσω, λίγο πριν είχα πει στη γυναίκα μου ότι ήμουν "χάκερ", ότι είχα ένα επάγγελμα, έγραψα ένα χαρτί που έλεγε ότι πάντα τους αγαπούσα πήγα στο μίνι μάρκετ να αγοράσω δύο μπουκάλια πικραμύγδαλο και τα ήπια όλα μαζί με αρκετά χάπια. Όταν μπήκε μέσα η γυναίκα μου και είδε ότι με αγκάλιαζε αυτή η κατάσταση κάλεσε inem και λίγο αργότερα έφτασαν οι πυροσβέστες και μου έδωσαν ελαιόλαδο και όταν ξύπνησα είμαι στο νοσοκομείο με πάνα. Μέρους αργότερα είπα στους γείτονές μου ότι ήταν αλληλεπίδραση με ναρκωτικά και μου είπαν ακόμα και ένα κοντινό καφέ αν δεν ήταν ένας από τους καφέδες που συνήθιζα να πίνω 02/2007 1η απόπειρα αυτοκτονίας.

Αν η ψυχή μου εξατμιζόταν μέσα μου, δεν θα έμενε τίποτε άλλο παρά μυστικά ερείπια, ξένα προς τη φαντασία. Από μια αναδυόμενη ανατροπή, επιπλέει η αδράνεια μιας ακόμη, ιδιαίτερης στιγμής. Η απουσία, αν άγγιζα και έβλεπα τον κόσμο σου, θα ήταν βρώμικη, χωρίς ένα βουβό άγγιγμα ευαισθησίας, του να πιστεύεις τουλάχιστον ότι κάποιος, ξεπερνάει την πραγματικότητά μου. Η απλή μου θλίψη είναι σαν κάθε ευτυχία εφικτή όπως και ανέφικτη. Με μαγικό τρόπο, χωρίς ειρωνεία του σε μια μέρα σου λέω, άγγιξε και νιώσε με όπως με κοιτάς και θα δεις ποιος δεν είμαι και τι ένιωσα ποτέ τόσο πολύ πόνο, τίποτα περισσότερο δεν ήθελα, να πεθάνω για σένα μέσα από μένα για σένα έγραψα για τόσο πολύ

υπέφερα και ποτέ δεν πέθανα και

por ti nunca perdi perdi só senti ser junto a ti num ardente fósforo que queimima a dor que em me encerra quando tudo queimar. Ποτέ δεν σε πήρα μακριά, επιπλέον σε σένα θα πω ότι υποφέρεις γιατί ποτέ δεν σε άφησα και να ξέρεις ότι σε αγάπησα και θα σε αγαπώ πάντα. Νοσηλεύεται στο νοσοκομείο Curry and Cabral όπου βρισκόταν σε "κώμα" και εμφανίζεται ξύπνιος και βλέπει τον εαυτό του να φοράει μόνο μια πάνα, δεν θυμάμαι τη συζήτηση με τον ψυχίατρο ο οποίος όμως μου δίνει την εντολή για την απελευθέρωσή του αφού υπογράψει το έντυπο συναίνεσης. - Σκέφτηκα να πετάξω ζώα από τα παράθυρα των ορόφων και είχα ιδέες να καταστρέψω ή να σκοτώσω ανθρώπους απίστευτες διαταραχές ένιωσα κοψίματα στο σώμα και σκισίματα πολύ ενοχλητικές καταστάσεις του νου και συναισθηματικά ταραγμένη μια επιθυμία, σας ικετεύω δώστε μου ένα φιλί σαν αυτά που ξέρετε; Δώσε μου ένα κρυφό φιλί, σαν αυτά που κλέβαμε ο ένας από τον άλλο όταν η επιθυμία μεγάλωνε δώσε μου ένα φιλί, απαλό, σαν αυτό, ξέρεις. Απαλό, γλυκό για σένα. Θα σου δώσω ένα φιλί από μένα. Με όλο το σεβασμό, επιτρέψτε το σ' εσάς και σ' εμένα! Τι πιστεύεις για μένα και εγώ για σένα; Σας είμαι ευγνώμων που με διαβάσατε, ίσως με καταλάβατε! Περνώντας από το μέρος των σκέψεων αν με έχετε ήδη διαβάσει έχουν ήδη πάρει elazdes σας τουλάχιστον εύγλωττο παρόν ξετυλίγεται κατά τη νόμιμη ώρα ήδη η μάζα του κόκορα ή το παιχνίδι του κόκορα εδώ το τρομερό ερώτημα!; Αντανάκλαση στην επικοινωνιακή έκσταση κατανοητή στο ελάχιστο και απλή ηχώ της σιωπής που μας απομακρύνει πράξεις είναι λέξεις του πόνου ακόμη και σε μια απλή θέρμη της απόρριψης. Φυσικά ανυπέρβλητο εμπόδιο αλλά όχι από την ορμονική και πνευματική χημεία της φωτεινής ύπαρξης. Τα ουράνια σώματα εισβάλλουν σε εμάς για την άνθιση της τέλει αγάπης. Σε αναζήτηση του

τριφυλλιού της αγάπης, γιατί ο πλούτος συνίσταται στην κατανόηση των πολύπλευρων όντων και πάντα με κάτι να προσθέσουμε σε αυτή την άποψη. Μια ακόμη προσθήκη, μια ακόμη αύξηση, αυτή η επιθυμία για συμπόνια και τρυφερότητα που μας εξορίζει στην αυτοεκτίμηση

εκπρόσωπος στους κοινωνικούς κύκλους. Εξεταζόμενο από την οπτική γωνία του ενός και αδιαίρετου εαυτού, καμία βούληση δεν αποξενώνεται, όσες βούληση και αν προκύψει στον κύκλο. Αυτός ο χρυσός κύκλος, η συμμαχία της καλής πίστης και της πίστης και του σεβασμού, πάνω απ' όλα του καθήκοντος προς, δεν υπάρχει. Είμαστε αγνοί και άγριοι στον τρόπο που ενεργούμε, και τίποτα δεν είναι πιο εγωιστικό από τον εαυτό, ο οποίος ακριβώς με το να είναι έτσι εισβάλλει πάντα στον άλλον με την άποψή του. Όταν το μυαλό φλέγεται από μια απλή αντιπαράθεση ιδεών, πρέπει να επικαλούμαστε την κοινή λογική. Πότε πρέπει να υποχωρήσουμε ή να παρεμβάλουμε το εγώ στον άλλο. Τίποτα πιο κοινότυπο από το να απορρίπτουμε αυτό που δεν θέλουμε, είναι εύκολο. Το να αγαπάς και να αγαπάς σημαίνει να αισθάνεσαι τον άλλον και όχι εμένα. Εποικοδομητική στάση του συνδέσμου μεταξύ μας το είναι. Αποτυπωμένο στην ενστικτώδη συμπεριφορά σκεφτόμαστε μόνο τον εαυτό μας, μετά τον εαυτό μου και παρεμπιπτόντως πάλι τον εαυτό μου. Συγκρούσεις επειδή ο ένας είναι ο εαυτός μου που μεταμορφώνεται σε "εαυτούς" και ποτέ δεν είναι κανείς απόλυτα σίγουρος πόσους "εαυτούς" πρέπει να υπομείνει πριν ενδώσει στον άλλο. Είναι ένα είδος ερχομού σε εμάς που πάντα ανοίγεται. Προσέξτε τους εαυτούς με τους οποίους σας καλύπτει ο εαυτός σας και τι επίπεδο εγωισμού είναι. Λοιπόν, η πανοπλία του εαυτού μια μέρα θα σπάσει τόσο πολύ από τα "εσύ" που υπάρχουν και τα οποία είναι "εγώ" συν "εγώ", ώστε να σπάσει η πανοπλία. Αγάπη: η αγάπη νικάει τα πάντα. Αύγουστος 2007 διαζύγιο... Αναβράζον φως - πέφτει και αναβλύζει, αραιώνει και διαστέλλεται στις διακλαδώσεις μιας ανίκητης επιθυμίας, γιατί είναι ψευδαίσθηση όπως όλα τα βλέμματα που στη συνέχεια καταρρέουν όταν έρχονται αντιμέτωπα με την εξωτερική πραγματικότητα. Προικισμένη με κακία και

πλαστά σποραδικά επεισόδια τρέλας της αναβράζουσας επιθυμίας σαν αγάπη που επεκτείνεται και μολύνει, καταλαμβάνει όλες τις σκέψεις και αφήνεται να κυριαρχήσει και να κυριαρχηθεί, αυτή είναι η ανταλλαγή αναζωογονητικής ενέργειας, το φωτεινό περιεχόμενο είναι εκεί. Ένας φωτεινός ουρανός, τίποτα δεν είναι ισχυρότερο από την επιθυμία να φτάσει κανείς στην τέλεια ισορροπία του φωτεινού ουρανού, γιατί είναι τα αστέρια, που του δίνουν ζωή και κινούν τις σκέψεις

ιδέες ή γεγονότα, από την επιθυμία μέχρι το συγκεκριμένο, τίποτα δεν είναι πιο όμορφο από τον ουρανό που φωτίζεται από τις αστρικές ενέργειες που απαιτούν μια συνεχή αλληλεπίδραση μεταξύ των άστρων, και η αστρική δύναμη είναι μοναδική. Με τρομάζει το πώς οι ενέργειες ξεθωριάζουν σε άφλεκτο καπνό, αυτό δεν είναι να θέλεις να ερμηνεύσεις την κοσμική πραγματικότητα. Απογοητεύομαι όταν η ζωτικότητα καταστέλλεται από την προσαρμογή και η αποκρυστάλλωση των συναισθημάτων είναι αναμφίβολα μια μάσκα πολιτικής ορθότητας. Ω ψυχή μεταμορφωθείτε σε μια μαγεία και πετάξτε πάνω από τα μυαλά που δεν έχουν κανένα παρορμητικό ρεύμα της αλήθειας των γεγονότων και της συνεχούς μετάλλαξης των πραγμάτων, η αλλαγή είναι στάδια και κύκλοι μέσα από τους οποίους όλοι περνούν και αναπτύσσονται, αλλά ποτέ στο δρόμο του φόβου και της ταλαιπωρίας των συναισθημάτων. Απελευθερωθείτε και επεκταθείτε και πάνω απ' όλα υπομείνετε τη μετάλλαξη της ζωής, αυτή την αλλαγή που μας οδηγεί. Φως της ζωής, βυθίστε τα πάθη της τρέλας. Γιατί; Ενστικτωδώς αγαπάμε και θέλουμε να μας αγαπούν, τα πάθη και οι απογοητεύσεις ανοίγουν το δρόμο σε διάφορες ψευδαισθήσεις. Παραπλανημένος και ξεμυαλισμένος εστιάζω και συγκεντρώνω την προσοχή μου στην όλη μεθοδολογία της αληθινής αγάπης, αυτό διαπερνά κάθε ψέμα. Γυμνοί στο πεδίο δράσης του να αγαπιόμαστε ερχόμαστε αντιμέτωποι με την αληθινή ταυτότητα της ύπαρξης, επομένως το να αγαπιόμαστε απαιτεί από εμάς μια βαθιά επίγνωση του γιατί μας αγαπούν και όμως υπάρχει μια αναγκαία διχοτομία του να ανταποδίδουμε πρόθυμα και να αγαπάμε επίσης, αυτή η διαλεκτική προϋποθέτει ότι $1+1=1$, ενώ λογικά κανείς δεν μπορεί να απολαύσει τίποτα. Λογικά λοιπόν $1+1=2$, σωστά, αλλά η συμπεριφορά δεν θα είναι παραγωγική αν το αποτέλεσμα δεν είναι η τεχνική δέσμευση στάσεων και αξιών και συμπεριφοράς γενικότερα, άρα τότε υπάρχει μια

ενιαία θέση στη μέση της ερωτικής ζωής. Κατανοητή και θα αυτή η αλήθεια είναι η μόνη πηγή ευχαρίστησης, ή το ατομικιστικό ον θέλει μια άλλη δράση, η δράση γίνεται κατανοητή ως αληθινή ελευθερία. Λοιπόν, δεν έχω βιώσει

Δεν θέλω να είμαι απόλυτα σίγουρος, γι' αυτό φαντάζομαι τον εαυτό μου να είναι ένας γάιδαρος κατά καιρούς, και στις μέρες μας είναι δύσκολο να έχουμε γαϊδούρια, αλλά υπάρχουν τεχνητοί γάιδαροι, που εξαπατούν όσους πραγματικά τοποθετούν τον εαυτό τους σε αυτόν τον ρόλο, βγάλτε τα δικά σας συμπεράσματα. Δεν είμαι εδώ για αυτό, για την ακρίβεια φοβάμαι τα τρελά πράγματα και τις συμπεριφορές που δεν διαπράττω, αφού ο τρελός είναι μόνο σε ορισμένες περιπτώσεις και όταν κρίνεται από τους άλλους, κάτι που συχνά εξαρτάται από το "περιβάλλον". Παρεκκλίνοντας λίγο από αυτό το σκεπτικό, θέλω να πω ότι είμαι τρελός, υποθέτω ότι έχω συμπαθήσει αρκετούς ανθρώπους και από εκεί και πέρα, ότι ποτέ δεν εκπληρωνόμαστε, θέλουμε περισσότερη αγάπη και περισσότερη και περισσότερη αγάπη, γιατί τόση ερωτική φιλοδοξία, όπως θέτω το ερώτημα. Το παίρνω πίσω λέγοντας το εξής, είμαστε όλοι ελεύθεροι να διαπράξουμε τρελά πράγματα στον έρωτα, είμαστε ευάλωτοι και συχνά χειραγωγούμενοι. Θέλουμε να πιστεύουμε ότι είναι αλήθεια ότι αγαπάμε, γιατί, επειδή μας έχουν αγαπήσει, αυτό το συναίσθημα που ξυπνά τη στοργή και ενεργοποιεί τη σοφία της ζωής

11/2007 2η απόπειρα αυτοκτονίας με χάπια, μια κλιμάκωση στο νοσοκομείο Curry και Cabral μόλις μπω στο ιατρείο με πλησιάζουν οι νοσοκόμες "έτσι προσπαθείτε να αυτοκτονήσετε αυτή την ώρα με βενζοδιαζεπίνες;!", μετά την ανάλυση είμαι ενδοφλέβια βγάζω τη βελόνα και το αίμα αναβλύζει.

Να ζεις πεθαίνοντας μεταξύ ζωής ή θανάτου; Ω, συγγνώμη, ταιριάζει αυτό; Φυσικά, ποιος δεν έχει αυτοκτονήσει ποτέ; Όλοι μας έχουμε ήδη σταματήσει να ζούμε μια στιγμή, όλοι μας ανεξαιρέτως σκεφτόμαστε ότι θα πεθάνουμε και μετά θα ζήσουμε, είναι η αντίφαση του γελοίου. Μετά τα γενέθλιά μου προσπαθώ να πάω "πέρα", ξυπνάω 20 ώρες

αργότερα εντελώς παραμορφωμένος και ναρκωμένος,
επέζησα, αλλά

μία φορά. Συμμετείχα σε δημόσιο διαγωνισμό και αξιολογήθηκα για μια θέση διοικητικού τεχνικού από μια ομάδα τριών γιατρών και πήρα βαθμολογία 17,41, καταλαμβάνοντας τη δεύτερη θέση στο διαγωνισμό, το προηγούμενο βράδυ δεν είχα κοιμηθεί και είχα καπνίσει περισσότερα από 10 τσιγαρίκια, η συνέντευξη ήταν νωρίς το πρωί. Αυτό έγινε στην Ιατρική Σχολή του Πόρτο. Μέρους αργότερα πήγα και εκεί γιατί είχα σκέψεις αυτοκτονίας και όπου δεν με είδαν καν, περίμενα, αλλά κουράστηκα να περιμένω. Το φως με οδήγησε προς το ρεύμα της έκστασης της καθημερινότητας, μου φώτισε το ανθυγιεινό και παράλογο μέλλον για τότε ναι, οι κεραυνοί έπεσαν πάνω μου και έσκασαν σαν δυναμίτης απογυμνωμένος από την νεκρική ηδονή. Τότε ναι θεραπευμένος βγήκα από τα θερμιδικά σπλάχνα της αυστηρότητας και της ακρίβειας. Αλλά δεν ξέρω αν θα φωτίσει το παρελθόν μου γιατί φοβάμαι ότι δεν έχει ενέργεια. Ως εκ τούτου, υπάρχουν δύο πόλοι, δύο άκρα και μου έκανε εντύπωση το θετικό και θεραπευτικό και όχι το μαύρο και στοιχειωτικό. Αυτό το φως προέρχεται από τη διαύγεια του συναισθήματος και τον ορθολογισμό του λυκόφωτος του άμεσου και παρορμητικού, χωρίς μετάβαση και αδιαφάνεια των αισθήσεων, όχι συναισθήματα ενσωματωμένα ή καρφωμένα στο συναίσθημα, την ευχαρίστηση να ζεις και να απολαμβάνεις με όλη σου τη δύναμη αυτό που μας κινεί στη γη και μας δίνει δύναμη όχι, άρπαξε το ταλέντο που έχεις και κάνε δύναμη σαν μπλε ακτίνα κόβοντας και εκτονώνοντας από άψυχες ασφυξίες και κακόβουλες και διεισδυτικές σκέψεις που μας θυματοποιούν σαν σκιές, τα πάντα έχουν κίνηση, αλλά είναι παρόντα και σαν να αποκαλύπτονται, διεισδύουν στις αισθήσεις της όρασης και μας δείχνουν τη διαύγεια της σκέψης μέσα από τη σιωπή του χρόνου, και σαν να σιωπούν σκληραίνει τη γνώμη και απολαμβάνει τις άδοξες ανικανότητες που μεταδίδουν οι άλλοι μέσω αρνητικών ή θετικών ενεργειών. Με την

ταχύτητα της σκέψης, του άμεσου, του δευτερολέπτου, του κλάσματος, της στιγμής, και η στιγμή είναι στιγμιαία ως εκ τούτου δεν θα υπάρξει καμία

κόβει στη ζωγραφική ούτε στην πιο γελοία συμπεριφορά, επειδή όλοι έχουν δικαιώματα, είτε έχουν θετικό είτε αρνητικό αποτέλεσμα. Ήδη το αποτέλεσμα του σχισίματος της μαύρης φάισκας συμβαίνει στον ουδέτερο πόλο της ευαισθησίας και μεταφέρεται στην τρέλα της ζωντανής ενέργειας που διψάει για απόλαυση και φωτισμούς, γι' αυτό σας συμβουλεύω να χρησιμοποιήσετε τη δική σας ενέργεια για να χτυπηθείτε από το φως και θα θολώσει ένα φλεγόμενο χαμόγελο σαν στάχτη, χωρίς θερμότητα, αλλά ξέφρενο όταν ταράζεται. Από ένα άλλο τεταρτημόριο έχουμε την μπλε ακτίνα με ανενόχλητη σκέψη για τα φώτα του χριστουγεννιάτικου δέντρου και το άγχος που μας οδηγεί στην απόσπαση της προσοχής. Είναι σε αυτή τη μετάβαση που έρχεται αντιμέτωπη με τις ρεαλιστικές ενέργειες που δεν είναι εκχυτικές αλλά παρεμποδίζουν που μας εμποδίζουν να βιώσουμε το στιγμιαίο, η βροντή αναδύεται και επηρεάζει σε περίοπτη θέση το ηχητικό κύμα που παράγει υπερηχητικές ταχύτητες αλλά όχι τόσο ισχυρές. Αυτό που είναι πραγματικό και φαίνεται εξωπραγματικό. Η ζωή, στο αιώνιο κράτημα που βάζει τον εαυτό της εκεί και στη συνέχεια δεν υπάρχει τρόπος να την αντιμετωπίσει, να την παρακάμψει ή να τη χειραγωγήσει είναι ο τρόμος του αντιφρονούντα που ξεφουσκώνει και κορυφώνεται σε ένα σημείο παράλυση του μυαλού της δημιουργίας, της φαντασίας ή απλά να ζωγραφίσει μια ανθισμένη παύλα πράσινης απόχρωσης και να συλλάβει τη ζωή σε αυτόν τον τόνο της ζωής ανθίζει, εδώ είναι ο δείκτης που πάντα ήθελες να επισημάνεις, ζήσε έντονα.

01/2008 Κάνω ένα τατουάζ με τα γράμματα

Darklightning και μια σπίθα στην ωμοπλάτη και λέγοντας η δύναμη του φωτός'08 μετά από αυτό το τατουάζ δεν προσπάθησα ποτέ ξανά ενάντια στη ζωή

2007-11/2008-01 - Commercial fast fone Είμαι ο καλύτερος

πελάτης του αφεντικού αγοράζει 5 κινητά τηλέφωνα στην εταιρεία, σταματά να εμφανίζεται στην εργασία. Στην Estarreja στη βιβλιοθήκη στο χώρο που προορίζεται για τη στάθμευση των ατόμων με ειδικές ανάγκες κάθισα και ξάπλωσα στο σημείο που υπονοεί τη διαμαρτυρία μου

για το πώς το να είσαι διαφορετικός συνεπάγεται το να μην είσαι διαφορετικός, δηλαδή κατέληξε σε ένα παράπονο για το μέγεθος του ίδιου του βιβλίου που ξεκίνησε και τελείωσε και ήταν γεμάτο λογοκλοπή από ένα βιβλίο για το "να είσαι διαφορετικός" που βρισκόταν στη βιτρίνα του καταστήματος στην είσοδο, το οποίο μετά από μια μέρα ήταν γεμάτο από κανόνες καλής παιδείας και εθιμοτυπίας με περισσότερους από 20 τόμους στο περίπτερο. Στη βιβλιοθήκη Estarreja 02/2008 περπατάω με το μπλε κράνος των έργων και ως εργαζόμενος στα δημόσια έργα, γράφω το εξής στην πόρτα της αίθουσας: Μέσα μου βασιλεύει η σιωπή για τον πόνο. Απειλώ τον αδελφό μου με θάνατο και με οδηγούν οι αρχές με αυτή την κατηγορία για ψυχιατρική αξιολόγηση. Πηγαίνω με δική μου πρωτοβουλία στο νοσοκομείο visconde de Salreu όπου με εισάγουν ως ασθενή, δημιουργείται μια συζήτηση όπου και για το αν είμαι άρρωστος ή όχι, είναι ότι το σύστημα υπολογιστών με δέχτηκε μόνο ως άρρωστο;! Προτείνω να πάω στο ψυχιατρικό νοσοκομείο της Κοϊμπρα, φτάνοντας με τον στρατιωτικό του gnr που με μετέφερε στο σπίτι, την επόμενη μέρα. Ξεκίνησα απεργία λέξεων και παρέμεινα βουβός για περισσότερες από 10 ώρες. Αγόρασα εξοπλισμό φωτός και ήχου με ενισχυμένα ηχεία 100 watt και το CD με το μανιφέστο κατά του Ντάντας τέθηκε σε μέγιστη ένταση από το παράθυρο της κρεβατοκάμαράς μου, για τον José de Almada-negreiros, φουτουριστή ποιητή του Ορφέα και όλα τα σχετικά. Η.Υ.Σ. - Η.Υ.Σ. - Πανεπιστημιακά Νοσοκομεία της Κοϊμπρα Δελτίο εσωτερικών ασθενών - άνδρες ψυχιατρικής υπηρεσίας - ασθενής που εισήχθη σε αυτό το νοσοκομείο στις 2008-02-02-02 και πήρε εξιτήριο στις 2008-02-18 - φυσιολογική ασθένεια, αλλάζει την πάνα του συγκατοίκου του, με έναν άλλο διαφωνώ μαζί του και μετά φεύγω στη μέση της θεραπείας. Οδηγούμενος από τις αρχές στο νοσοκομείο, μου περνούν χειροπέδες και δεν με βλέπει καν ο ψυχίατρος, με αναγκάζουν να ακολουθήσω τη

Θεραπεία παρά τη θέλησή μου, με δένουν σε ένα φορείο και μου κάνουν ένεση. Πήρα τα βιβλία που είχα δανειστεί και

Τα πέταξα στη λίμνη του δημαρχείου και έβγαλα το πουκάμισό μου εκείνη την ημέρα, έδειξα το τατουάζ μου με το σχέδιο της δύναμης του φωτός μπροστά σε μια μάζα έξω, άφησα ακόμη και 15 ευρώ στην πομπή. Με κάλεσε ο δημοτικός σύμβουλος πολιτισμού της Estarreja ότι, αν δεν παρέδιδα τα βιβλία που είχαν αφαιρεθεί από τη βιβλιοθήκη, θα κινηθεί ποινική διαδικασία, και το χειρότερο είναι ότι το cd είχε γρατσουνιστεί και την ημέρα της πομπής τα βιβλία πετάχτηκαν στο σιντριβάνι του δημαρχείου.

Όταν έγινα μουγγός λόγω ασθένειας συνέλαβα ένα σχέδιο, για να κρατήσω ένα μυστικό πολλών εκατομμυρίων δολαρίων σκέφτηκα ότι δεν θα μιλήσω γιατί δεν θέλω, θα παραμείνω μουγγός, ο γιος μου με ένα αραβικό βιβλίο χειρόγραφο από εμένα θα έχει τον μεγαλύτερο θησαυρό στον κόσμο.

Στο χαρτί της πτέρυγας της Κοϊμπρα διαγνώστηκα με σχιζοφρενική ψύχωση - ίσως μόνο τώρα νομίζω ότι είμαι σχιζοφρενής... Άκουγα τις συζητήσεις στη συνάντηση των νοσηλευτών, η πιο έξυπνη βοηθός παρατήρησε ότι άκουγα και είπε στους συναδέλφους ότι ήταν η σειρά μου... Είχα γράψει στο έντυπο "κίνδυνος απόδρασης" "κρατήστε πιτζάμες" και σκέφτηκα ότι ήταν γελοίο, θα το έσκαγα ποτέ με πιτζάμες;! Για να βγω από αυτόν τον υποχρεωτικό εγκλεισμό είμαι υποχρεωμένος να υπογράψω ένα δικαστικό έγγραφο στο οποίο θα δηλώνω πώς θα συμμορφωθώ με τη μεταχείριση. Κατά τη διάρκεια της συνέντευξης στο νοσοκομείο του Αβέιρο είπα ότι θέλω να με θεραπεύουν με το ψευδώνυμο "ο άρχοντας του φωτός", ότι τρώω μόνο φρούτα που πέφτουν από τα δέντρα και ότι δεν μου αρέσει το βούτυρο και η μαρμελάδα φράουλα. Τι υπήρχε στα συνηθισμένα γεύματα. Σκέφτηκα τρόπους αυτοκτονίας, όπως να πέσω από το πρότυπο των Ανακαλύψεων κ.λπ.

Ζώντας, αισθάνομαι ένα βάσανο που με εμποδίζει να δω, θα ήθελα να είμαι πραγματικός με συμπεριφορά πάντα πιστός, αλλά σαν θλιμμένος κλόουν είμαι ψεύτικο το χαμόγελο, η χαρά του εσωτερικού,

δεν υπακούει στο εξωτερικό. Αισθάνομαι μια διακύμανση που με κάνει να εγκαταλείπω τον κανονικό τόπο, να ταξιδεύω και να μένω σε ένα σημείο όπου βρίσκεται κανείς μακριά από το δικό του οπτικό πεδίο. Αισθάνομαι ένα αβυσσαλέο βήμα, ένα αφύσικο φαινόμενο, αλλά σαν άγριο ζώο αισθάνομαι την αγριότητα και με ταχύτητα, ξεσκίζω, στραγγαλίζω και σκοτώνω σαν μια έμφυτη δύναμη να με έχει προδιαγράψει να αποτύχω τη στιγμή. Σε ένα ταξίδι, χωρίς ίχνος παραμένει η εικόνα του επαναστατικού, μισητού και πραγματικά αμαρτωλού, εδώ είναι ένας όρκος στον ουρανό στη θερμοκρασία του χρόνου, αυτή η βίαιη ορμή ανθίζει και μεγαλώνει, δεν είναι παρά μια κακή στιγμή, όλη η αγριότητα κορυφώνεται και τελειοποιείται, ντύνομαι σαν κλόουν και με ένα καπέλο itn - για να ενημερώσω την Πορτογαλία στο καφέ της Βενεζουέλας. Πηγαίνω στο CTT (ταχυδρομείο) για να παραλάβω μια επιστολή από το δικαστήριο, λέω στον υπάλληλο ότι λόγω της ασθένειάς μου δεν μπορώ να υπογράψω, κάνω το δακτυλικό μου αποτύπωμα, δηλαδή, μένω χωρίς γραφή. Στην Κοϊμπρα, στο νοσοκομείο, όπως και σε ένα ξενοδοχείο, βρήκα ένα κομμάτι χαρτόνι για να το βάλω στα χερούλια της πόρτας, το οποίο έλεγε: "Μην ενοχλείτε! Μην ενοχλείτε!" Το κουβαλούσα μαζί μου στην περίμετρο του νοσοκομείου και βρέθηκα να μαζεύω φύλλα από ένα δέντρο, και από φύλλα και γύρη έφτιαχνα τσιγάρα από τα σάβανα που είχα ζητήσει από τον Tomas, με το παρατσούκλι "ο αλεξιπτωτιστής", να μεταφέρει.

Έφυγα από το νοσοκομείο μετά από μια εβδομάδα με παίρνουν στο νοσοκομείο και πάλι με την ιστορία της ψυχιατρικής αξιολόγησης υπό την εντολή του GNR του onar - στην Coimbra έβαλα σε μια έκθεση μιας καρέκλας συγκράτησης με το σύνταγμα που προσφέρθηκε από τη συνέλευση της δημοκρατίας και ανοιχτή στο τμήμα

της άμυνας απουσία των αρχών. Ενεργοποιώ και σβήνω το φως λέγοντας τη δύναμη του φωτός κλείνοντας τους διακόπτες του νοσοκομείου Coimbra, αγοράζω το σούπερ ενδιαφέρον και έρχεται ένα μεγάλο θέμα που απευθύνεται στην προέλευση του διαβόλου "hashashin / vulto". Καθώς ο ψυχιατρικός θάλαμος είναι μικτός, έκανα ακόμη και στοματικό σεξ με έναν ασθενή στο δωμάτιο των ανδρών και στην κρεβατοκάμαρα. Έμουν

στο νοσοκομείο Aveiro και ανέπνευσα μέσα από ένα ανοιχτό παράθυρο πλάτους 5 εκατοστών. Και ήθελα απλώς να αναπνεύσω τον αέρα που φυσούσε και είδα τον κήπο και τους ανθρώπους να τρέχουν και να διασκεδάζουν και ήθελα απλώς να αναπνεύσω... Νιώστε την ελευθερία

Συνεχίζουμε να είμαστε: τρόπος

ζωής Αληθινές ιστορίες από

Nelson brás pereira

Αυτό που διακηρύσσεται, για το οποίο προορίζεται. Τρόπος ζωής, δηλαδή, είναι όλα όσα κληρονομούμε από τους προγόνους μας, τότε έχουμε την αποστολή, να αναπαράγουμε όταν φτάσουμε στην ενηλικίωση, αυτό που διακηρύσσεται από τους νόμους της κοινωνίας, όπου ζούμε σε μια δημοκρατία.

Δηλαδή, όλα όσα μπορούμε να αποκτήσουμε, τη γνώση, δηλαδή, όλα όσα αναζητούμε όταν γνωρίζουμε τι έχουμε χτίσει.

Γιατί;

Επειδή όταν ασχολούμαστε με την κοινωνία στην οποία είμαστε ενταγμένοι με τη δύναμη της λογικής, πρέπει πάντα να ζούμε με έναν τρόπο ώστε να είμαστε αποδεκτοί, ώστε να μας βλέπει η ίδια η κοινωνία ως τζέντλεμαν, δεν μπορούμε να είμαστε κακοί, μόνο πιο άξιοι από ό,τι μπορούμε να είμαστε- γι' αυτό ζούμε, ξέρουμε επίσης ότι υπάρχει βοήθεια μεταξύ μας.

Γιατί;

Επειδή είμαστε όντα για να υπηρετούμε ο ένας τον άλλον, γι' αυτό υπάρχει το κεκτημένο πρόβλημα, να λέω την αλήθεια όταν τα κακά είναι μεγαλύτερα για μένα.

Γιατί;

Επειδή μπορούμε να είμαστε κοινωνικό ον, αλλά μπορούμε να ζούμε και άγρια.

Όταν δεν μας χτυπάνε ίσα όντα.

Αλλά υπάρχει και θα υπάρχει πάντα η αμφιβολία, η δυσπιστία που πάντα μας στοιχειώνει, από την οποία διδασκόμαστε, από την οποία διδασκόμαστε και αυτός είναι ο δρόμος που βαδίζουμε, όσο είμαστε σίγουροι ότι πραγματικά εμπιστευόμαστε, τότε υπηρετούμε καλά τον εαυτό μας γιατί κάνουμε καλό.

Θέλουμε να ευχαριστήσουμε όλους τους αναγνώστες που μπορούν να διαβάσουν βιβλία, αυτά τα βιβλία μου, τα οποία μπορείτε να βρείτε σε οποιοδήποτε βιβλιοπωλείο, όπου μπορείτε να γοητευτείτε από τα θέματα που θέλετε να ακούσετε και να διαβάσετε την ώρα του ύπνου σας.

Θα είναι καλή παρέα, δεν θα διαβάσουν και δεν θα δουν ποτέ τέτοιες αληθινές μαρτυρίες.

Όπως εκείνοι που αισθάνονται ότι δίνω από την αληθινή εμπειρία ενός ανθρώπου που έχει ήδη κάνει λάθη, αλλά ήξερε πώς να θεραπευτεί από όλα τα κακά που με έχουν καταδιώξει.

Ποιο θα είναι το θέμα αυτής της έκδοσης;

Οι ιπτάμενες αναφορές, ίσως είναι ένα θέμα που δεν θα είναι πολύ σοκαριστικό, δεν θέλουμε να σοκάρουμε τους αναγνώστες, αλλά οι αναφορές είναι αληθινές και διηγούνται με έναν τρόπο που βιώθηκε με έναν δροσερό τρόπο.

Επειδή είχα μια εμπειρία μέσα στο νόμο, την πίστη, φανταζόμαστε χίλια και ένα πράγματα, νιώθουμε στο δέρμα την αληθινή αίσθηση του ζωικού ενστίκτου.

Θέλουμε να νικήσουμε με τη βία και νιώθουμε ότι πρέπει

να το κάνουμε.

Έξω από το νόμο, αυτό το ον που όλοι έχουμε μάθει ότι μπορεί να μας βρει και το βάρος αυτού έρχεται στον τρόπο που έχουμε συνηθίσει να ζούμε μαζί, γιατί παρ' όλο το κακό που

μπορούμε να κάνουμε, δεν μπορεί ποτέ να θεωρηθεί κακό.

Νομίζω ότι θα υπάρξει μετενσάρκωση σε κάθε ύπαρξη.

Φιλοδοξία να θέλουμε να ζήσουμε, αυτό που θέλουμε είναι να ζήσουμε με έναν τρόπο που θεωρούμε εύκολο, αλλά που δεν είναι εύκολος και γίνεται δύσκολος, όταν πέφτουμε στα κάγκελα του νόμου και, όταν δεν έχουμε τα χρήματα να πληρώσουμε καλούς δικηγόρους, πληρώνουμε υψηλότερο τίμημα.

Γιατί;

Αν δεν πέφτουμε στα αστεία, δεν μπορούμε να είμαστε ούτε αστείοι.

Αυτή είναι η ιστορία μου, η ιστορία ενός νεαρού άνδρα, γιου Πορτογάλου πατέρα, αλλά γεννημένου στην Αφρική, που μεγάλωσε στην Póntinha, μετά τον χωρισμό του πατέρα μου από τη μητέρα μου.

Από τότε άρχισε η πραγματική μου ζωή, που ήθελε να ζει εύκολα και όπως ανέφερα παραπάνω, το εύκολο μπορεί να γίνει δύσκολο.

Γιατί;

Επειδή πάντα πίστευα ότι ο νόμος μας ευνοεί όταν δείχνουμε μετάνοια.

Αλλά όταν τα γεγονότα αποδεικνύονται 100%, κάνει ο νόμος, ο οποίος διέπεται από τα δικαστήρια, όπου το έγκλημα μπορεί να αποδειχθεί πραγματικά μόνο, ότι συνέβη πραγματικά, ότι εκτός από διάφορους παράγοντες, οι οποίοι πιθανώς θα μπερδέψουν τον αναγνώστη.

Γιατί;

Επειδή θα ήταν δύσκολο να περάσει στον αναγνώστη η

πραγματική αίσθηση του πόνου του να μην συγχωρείται κανείς και να έχει την ευκαιρία να γευτεί τη διάπραξη ενός εγκλήματος και να νιώσει

το κακό που κάνουμε.

Όταν είμαστε εγκαταλελειμμένοι από την κοινωνία και είμαστε το βλέμμα της γειτονιάς, το οποίο όλοι θέλουν να κοιτάζουν.

Γιατί;

Έχετε ένα μάτι που αναζητά, το οποίο προέρχεται από ατομικές ικανότητες. Επειδή γεννιόμαστε πάντα με μια κληρονομιά για να προοδεύσουμε στη ζωή, ώστε να μπορούμε επίσης να διδάξουμε και να μεταδώσουμε μια πικρή εμπειρία ζωής, και ακόμα την πληρώνω!

Γεννήθηκα στην Αφρική, είχα τρεις αδελφές: την Elvira, την Cândida και τη São. Ορίστε μια καλή αρχή, μιας ιστορίας που θα μπορούσε να είναι μια λαμπρή ιστορία, αλλά έτυχε να είναι μια λιγότερο καλή ιστορία ζωής.

Δεν ένιωθα ιδιαίτερη κακία από τους άνδρες που εκτελούν αυτό το λειτούργημα, τους λεγόμενους δεσμοφύλακες, τους έκρινα πάντα εχθρούς, επειδή δεν έπρεπε να θέλω να δεχτώ ότι πραγματικά θα μπορούσα να είχα ξεφύγει από αυτή τη δίκη.

Έχω διαπράξει αρκετά εγκλήματα στην πορεία μου καθώς περπατούσα στη ζωή.

Χρησιμοποίησε αυτόν τον όρο που ήταν στην αργκό, με τους οποίους ασχολούμασταν, ήταν μια μορφή αργκό, ή μπορούμε επίσης να ο όρος προσανατολισμένος.

Ήταν τα μέρη που ψάχναμε και λόγω του τρόπου ζωής που ακολουθούσαμε ήταν πάντα οι προβλήτες, όπου δεν υπήρχε βία ή η βία δεν βρισκόταν με δελεαστικό ή προκλητικό τρόπο, επειδή αισθανόμαστε πραγματικά καλά σε αυτό που κάνουμε. Δεν φαίνεται καλά στα μάτια της κοινωνίας, γιατί καμία κοινωνία δεν δέχεται, ότι άλλοι

μπορούν να ζουν από το έγκλημα, αν δεν θεωρείται ως
ανάγκη η κατανάλωση ουσιών που

μπορεί να φαίνονται τρομερά άσχημα, αλλά υπάρχουν.

Και ως εκ τούτου όλοι έχουμε τα ελαττώματά μας, αλλά ως εκ τούτου το παίρνουμε πάντα άσχημα όταν δεν μας αρέσει κάτι που ήταν πάντα ανεπαίσθητο σε μας, ως κακό, αλλά αυτό έχει μια μεγάλη όραση των τόπων όπου όλοι μεγαλώνουμε, είναι τα μέσα μας και η συνύπαρξη κάνει τη διαμόρφωσή μας να θέλουμε και να έχουμε τη φιλοδοξία να ζήσουμε καλά και να είμαστε καλύτεροι από τους άλλους.

Υπήρχε πολλή επιλεκτικότητα όπως τα παιδιά με τα οποία μεγάλωσα, αλλά ανάμεσα σε αυτά τα παιδιά υπήρχε ένα κορίτσι, που πάντα μου άρεσε, από τότε που τη γνώρισα, τα γενέθλιά της ήταν την ίδια μέρα με τα δικά μου.

Πάντα μου άρεσε, από τη μέρα που τη γνώρισα, πάντα μου άρεσε, έζησε πολύ μαζί μου και έζησε πολύ με τις αδελφές μου, είχαμε μια σχέση που ήταν πολύ δική της, δεν ήταν έρωτας με την πρώτη ματιά, πιστεύω και θα πίστευα ότι δεν θα υπάρξει ποτέ γυναίκα όπως αγάπησα εκείνη, την πρώτη φορά που τη φίλησα, ένιωσα σαν το πραγματικό λιοντάρι, σε όλους μας αρέσει να βλέπουμε τον εαυτό μας στη σαβάνα.

Αυτός που έχει το δικαίωμα σε μια ζωή ισότιμη με όλους τους άνδρες να αποκτήσει γυναίκα και να κάνει οικογένεια.

Παρόλο που αποδέχεται τον τρόπο ζωής που έχω ζήσει και αυτή η αγάπη υπάρχει μόνο μια φορά στη ζωή, δεν αισθάνομαι ο σοφός άνθρωπος, ούτε θεωρούσα ποτέ τον εαυτό μου ως τέτοιο, αλλά τους γνώρισα όλους, ενσωματώθηκαν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, όλοι πρέπει να τηλεφωνήσουμε, πλήρωσα έναν μεγάλο λογαριασμό, αλλά όλα αυτά έγιναν επειδή ήθελα να έχω μια καλή ζωή.

Ήμουν καλός σε αυτό που έκανα, άρχισα να κάνω

ληστείες, άρχισα με τις πιο απλές ληστείες, έκανα μερικές ένοπλες ληστείες. Αλλά μετά υποβαθμίστηκα με την υπερβολική χρήση κοκαΐνης, ένιωθα καλά με το κάπνισμα και δεν

ήθελε να φύγει.

Με έφερνε σε παραλήρημα, αλλά ποτέ δεν επιτέθηκα σε κανέναν στις ληστείες μου, αν δεν υπήρχε αντίδραση, δεν θα είχα ανάγκη να χρησιμοποιήσω βία, θα έπρεπε πάντα να μετριάζω στα κάγκελα του δικαστηρίου.

Ξέρω ότι όποιος περπατάει στη βροχή βρέχεται, απλά ήθελε να πάρει τα χρήματα ή να πάρει τα τιμαλφή που έφεραν.

Διαφοροποιήθηκε από μέρος σε μέρος, καθώς μεγάλωσα στην Ροντινha, η Λισαβόνα ήταν πάντα διασκεδαστική για μένα, κοίταξα αυτή την πόλη όπως έχω διαβάσει ιστορικά βιβλία, μια πόλη ιστορικής και πολιτιστικής αξίας.

Είδα την εξέλιξη του να έχω μια καλή ζωή, να μπορώ να ζήσω μια καλή ζωή, ως τέτοια, με άλλα λόγια, ήθελα μόνο τα χρήματα, ήξερα ότι τα πήγαινα καλά, ήθελα μόνο τα χρήματα και ένιωθα άσχημα σε αυτές τις πράξεις, το μόνο που ήθελα ήταν να ικανοποιήσω τον εθισμό μου και να νιώθω κοινωνικός, στο κοινωνικό περιβάλλον, να είμαι καλά με τους ανθρώπους και να νιώθω φυσιολογικός, φυσιολογικός στο κοινωνικό περιβάλλον, στη σχέση με τους ανθρώπους.

Ένιωθα κυρίαρχος, νόμιζα ότι ήμουν το λιοντάρι με τη χαιτή που κατακτούσε την περιοχή του και κυριαρχούσε στη ζωή. Έτσι αντιμετώπισα τη ζωή έχοντας μια γυναίκα! Λοιπόν... Αντιμετώπισα αυτόν τον τρόπο ζωής με θετικό τρόπο στο κακό που θα μπορούσε να κάνει στους ανθρώπους, ποτέ δεν έβλαψα κανέναν με τρόπο που να καταστρέφει τους άλλους με βάνουσο τρόπο και να τους αφήνει με τίποτα.

Εκμεταλλεύτηκα μόνο τη συγκυρία της στιγμής και το έκανα μόνο για τα χρήματα, για τη γρήγορη απόκτηση για να καπνίσω κοκαΐνη, αλλά πάντα παρέτεινα αυτό που ήταν αναπόφευκτο, που είναι αυτό που δεν γεννιέται με έναν

άνθρωπο, ή ακόμη και ίσως μπορούμε να κληρονομήσουμε,
ότι η αιτία που μελετάει όπως είναι η

ο άνθρωπος που πίνει αλκοόλ και καπνίζει ναρκωτικά αντιδρά στην αναπαραγωγή των γονιδίων στην κληρονομικότητα που αφήνει η συνέπεια της γονιμοποίησης.

Δεν είμαι ο "ειδικός" σε αυτό το θέμα για να μπορέσω να αποκρυπτογραφήσω όλα αυτά και να μεταδώσω στον αναγνώστη αυτή την παραβολή, του τύπου να μιλήσω γι' αυτό γιατί έπρεπε να μιλήσω γι' αυτό, είναι τρόποι ζωής. Άλλοτε τους βλέπουμε με καλό μάτι, άλλοτε με κακό μάτι.

Γιατί;

Επειδή ο τρόπος ζωής που έχουμε μάθει, όπως ανέφερα παραπάνω, δεν είναι πάντα δυνατό να ενεργούμε με κακία, πρέπει να συγχωρεθεί, να είναι καλοδεχούμενος!

Γιατί;

Επειδή ζούμε από αυτό, από τα πρότυπα, ζούμε από το συναίσθημα και το συναίσθημα προστάζει τη ζωή, είναι μια μορφή φιλοδοξίας για να μπορέσουμε να έχουμε μια καλή ζωή.

Η σχέση ξεκίνησε, ήμουν 22 ετών, ήμουν στο στρατό, αλλά δεν ήθελα να πάω, αλλά το έλεγε ο νόμος. Και τότε ήταν που είχα την πραγματική σχέση, το πάθος που δεν θα έχω ποτέ όπως η Κριστίνα, και εδώ ξεκίνησε η σχέση που όλοι φιλοδοξούμε, όλοι θέλουμε να βρούμε το αληθινό μας έτερον ήμισυ.

Ζούσα έντονα, ένιωθα ότι αν ήταν μακριά μου δεν ένιωθα καλά, και τότε ήταν που μάλλον εκμεταλλεύτηκε το γεγονός ότι είχε λίγο περισσότερη δύναμη πάνω μου.

Αγαπούσα την κοπέλα, ζήλευα, αλλά δεν ήταν μια αρρωστημένη ζήλια, ήταν μια υγιής ζήλια και σε αυτή τη ζήλια δεν υπήρχε πραγματική αρρωστημένη κακία που θα μπορούσε να με κάνει να αναγκάσω κάποιον να μείνει μαζί

μου με την επιβολή μου.

Γιατί;

Νόμιζα ότι ήμουν μόνος μου και ότι αν την έχανα θα έχανα τη γυναίκα της ζωής μου, αλλά συνέβη. Εγώ ήθελα να πάω στην πάνω γειτονιά και εκείνη ήθελε να πάει σε μια ντίσκο στο campo requeno, τσακωθήκαμε και τότε ήταν που χωρίσαμε, ίσως δεν ήταν η θέλησή της, ο μεγαλύτερος αδελφός της δεν δέχτηκε ποτέ καλά τη σχέση. Τσακώθηκα μαζί του, αλλά ήταν πριν αρχίσω να αγαπώ την Τίνα, αλλά πέρασε ήταν μια στιγμή συγκυρίας, αλλά μου άρεσε, αλλά δεν αποδέχτηκε τον τρόπο ζωής μου, δεν μου το είπε ποτέ, αλλά και δεν έδειξε ποτέ ότι ήταν με το μέρος μου, γνωρίζοντας ότι ήμουν καλός.

Δεν πόνεσε πολύ, αλλά δεν αποδέχτηκε τη σχέση μου με την αδελφή του. Ζούσε μαζί μου μόνο λόγω των συνθηκών του πλαισίου, ζούσαμε στην ίδια γειτονιά, οπότε είχαμε αυτή τη σχέση, αυτή της ανατροφής μας.

Η μητέρα της ήταν από το Nelas, η Dona Conceição, τον πατέρα της δεν τον ξέρω, αλλά ήταν καλός άνθρωπος, ο Raul.

Έμαθε να ζει μόνο με έξοδα της γυναίκας του, κάποια στιγμή στη γειτονιά τον ανακηρύξαμε επιθεωρητή της γειτονιάς, ήταν παιδί, αλλά είχε ήδη αίσθηση του χρόνου, ήδη μελετούσε.

Και ήταν τότε που γρήγορα κατάλαβα, παρά το νεαρό της ηλικίας μου, ότι έπρεπε να παλέψω για τη ζωή και για ό,τι είχα: πατέρα, μητέρα, σπίτι, δεν μου έλειψε ποτέ το φαγητό, και δεν μου έλειψε ποτέ. Γιατί παρά τον χαμηλό μισθό που έπαιρνε η μητέρα μου, πλήρωνε 11 χιλιάδες εσκούδες για το ενοίκιο και ο πατέρας μου πλήρωνε μόνο το ενοίκιο, αλλά ποτέ δεν υπήρχε έλλειψη φαγητού.

Έτσι ήταν η αρχή του τέλους, δηλαδή η αποξένωση μπορεί

να οδηγήσει στη λήθη, νομίζω ότι ήταν αυτή που

έμεινε στη μαθητεία, με την απώλεια του πατέρα μου έπρεπε να αντιδράσω με τον ίδιο τρόπο όπως εκείνος.

Τον έβλεπα σαν ήρωα, σαν μαχητή, σαν γιο ταπεινών ανθρώπων, η γιαγιά, η Ελβίρα, ήταν αυτή με την οποία ζούσα μέχρι τα 6 μου χρόνια, μέχρι να πάω σχολείο, πράγμα που συμβαίνει συνήθισα τη γιαγιά μου, αποφοίτησα, ανεξάρτητα από την άμεση συνοδεία του πατέρα μου, αλλά τότε τα μάτια μου δεν ήταν ακόμα ορθάνοιχτα, αλλά είχα αίσθηση του χρόνου.

Είχα την αίσθηση της στιγμής.

Είναι από τους πιο αγνούς λογαριασμούς που μπορούν να υπάρξουν στον κόσμο. Γιατί;

Σήμερα ο καθένας μπορεί να βγει στο προσκήνιο για τον τρόπο ζωής του, ανεξάρτητα από τη θέση του ή την κοινωνική ιεραρχία.

Γι' αυτό ξεκινάει από εκεί, από την αντίληψη ότι κανείς δεν μπορεί να κατηγορηθεί για τίποτα χωρίς συγκεκριμένες αποδείξεις, δηλαδή με συγκεκριμένο τρόπο.

Γιατί;

Έτσι διέπονται οι νόμοι και όλοι έχουμε πρόσβαση, δεν πρέπει να σκοτώνουμε, να κλέβουμε και να βιάζουμε.

Αλλά μπορούμε να πάμε πίσω στην αυγή της ανθρωπότητας και τέτοια γεγονότα διαδέχονταν το ένα το άλλο, γιατί η ιστορία βασίζεται σε αυτό.

Είμαστε η συνέχεια, αυτή η συνέχεια που θα είναι πάντα συνεχής, αυτή που είναι προορισμένη.

Και είναι η απόλυτη βεβαιότητα ότι ζούμε για μια αιτία, δεν είμαστε η συνέχεια της παραμονής και της ύπαρξης στη γη.

Δεν ξέρω, θα μπορούσε να διαφοροποιήσει το θέμα, αλλά θα μπορούσε να εμποδίσει τον αναγνώστη να διαβάσει, θα μπορούσε να αποσπάσει την προσοχή από την πραγματική ιστορία που συνέβη.

Αλλά αυτές είναι παραβολές που σε όλο το βιβλίο θα υπάρχουν πάντα, επειδή θα διευκρινίζουμε καλύτερα και θα κάνουμε κατανοητές τις καταστάσεις που έχουμε βιώσει.

Γιατί;

Έτσι ώστε να μπορούμε να δούμε ότι όλα αυτά έγιναν μέσα σε μια κοινωνία όπου πάντα υπήρχαν υγιείς ζωές και κατανόηση, μέρος της κοινωνίας, γιατί στα μάτια των άλλων μπορεί να είμαστε ακόμα και Ιούδας, αλλά υπάρχει ένα πολύ σημαντικό πράγμα στη ζωή, αυτό που σπέρνουμε είναι ο καρπός που θα θερίσουμε.

Αλλά για να προχωρήσεις μπροστά, πρέπει να σου φέρονται καλά, να είσαι το παράδειγμα, ο πατέρας μου πάντα με έβλεπε και ήθελε να με βλέπει ως βασιλιά, αλλά εγώ είμαι ο βασιλιάς, ο πολεμιστής που δεν μπορεί πάντα να κερδίζει και ξεκίνησα πολύ νέος.

Όταν ανέφερα ότι το εύκολο δεν είναι εύκολο, αλλά δύσκολο, εκεί είναι που κάλεσα το κυνήγι.

Αφού τη χτύπησα με ένα χαστούκι στο πρόσωπο, αυτό που ένιωσα ήταν ότι την είχα χάσει, το ένιωσα στα μάτια μου, αργότερα προσπάθησε να τα ξαναβρεί μαζί μου, αλλά δεν το δέχτηκα και τότε άρχισε η πραγματική ιστορία του εγκλήματος, αλλά είχα ήδη παρελθόν, είχα ήδη χωρίσει όταν εξέτισα έξι μήνες στη στρατιωτική φυλακή στο Santarem, ήταν η στρατιωτική φυλακή.

Εκείνη την εποχή, ο Αρνάλντο είχε καταδικαστεί, δηλαδή, η ιστορία αυτού του ατόμου ταιριάζει στην πορεία μου στο

περιβάλλον της φυλακής, στην παράταση του βιβλίου ο αναγνώστης θα καταλάβει το πραγματικό κοινωνικό περιβάλλον, σε αυτή την περίπτωση

Στη φυλακή, έξι μήνες αργότερα του δόθηκε χάρη από τον Πάπα.

Όλα επενδύθηκαν για να μπορέσω να ζήσω μια καλή ζωή, είχα ήδη χωρίσει από την Τίνα. Και τι έκανα; Δοκίμασα την τύχη μου.

Δούλεψα ακόμη και στο μετρό της Ποντίνας ως βοηθός ξυλουργού. Οι μαύροι με φοβόντουσαν, δούλευα με μαύρους από το Πράσινο Ακρωτήριο, καλούς ανθρώπους που ήθελαν μια καλύτερη ζωή, την οποία δεν είχαν στη χώρα καταγωγής τους.

Αναζητούσαν την Πορτογαλία για να έχουν μια καλύτερη ζωή, την οποία δεν μπορούσαν να έχουν στη χώρα τους, οπότε η αναζήτηση τους οδήγησε στη μετανάστευση από τη χώρα τους.

Ήταν ευκολότερο να αναζητήσουμε την Πορτογαλία λόγω της εγγύτητάς της.

Άρχισα να νιώθω την εγγύτητα των κατοίκων του Πράσινου Ακρωτηρίου, να ζω μαζί τους, τους κατοίκους του Πράσινου Ακρωτηρίου τους αποκαλούσαν κακούς ανθρώπους επειδή έπρεπε να πολεμήσουν την ανισότητα και όταν έφτασαν εδώ στην Πορτογαλία ήταν άνθρωποι που δεν ήταν καλά αποδεκτοί, επειδή ο υπερπόντιος πόλεμος είχε περάσει και εκείνη την εποχή ήμουν ακόμα παιδί, ήμουν ένα μικρό αγόρι, ξυπνούσα και άρχισα αυτό που κανείς δεν θέλει από ένα γιο, άρχισα να περιπλανιέμαι, δεν ήμουν ποτέ περιπλανώμενος, ήμουν περιπλανώμενος.

Είχα ήδη την κυριαρχία της εμπειρίας που είχα από το παρελθόν, είδα τον χωρισμό των γονιών μου όταν ήμουν 8 ετών, σπούδαζα ήδη, και ως εκ τούτου ήξερα ήδη ότι δεν θα μου άρεσε, ένιωσα την αποξένωση του ανθρώπου που είχα ως ήρωα.

Βλέποντας αυτό το χαμένο, ακόμη και σε νεαρή ηλικία συνειδητοποίησα ότι θα έπρεπε να βοηθήσω τη μητέρα μου, αλλά αγαπούσα πραγματικά τον πατέρα μου.

Κάθε καλοκαίρι που περνούσα μαζί του μέχρι να γίνω 17 ετών...

Συνέχισα αργότερα, όταν ήμουν στο στρατό, αλλά μετά άρχισε η απόσυρση που είναι φυσικό.

Εκείνη την εποχή βρισκόταν στη Figueira da Foz στη σχολή υπηρεσιών μεταφορών, όπου περνούσα τις διακοπές μου μαζί του.

Ο πατέρας μου ήταν σκληρός άνθρωπος, είχε δύσκολα παιδικά χρόνια, έχασε τον πατέρα του σε ηλικία 14 ετών.

Ο πατέρας μου ανέφερε ότι ο αποχαιρετισμός του ήταν τρυφερός, ήταν αυτός που του άρεσε γιατί ήταν ένας βιαστικός αποχαιρετισμός, αφού ο αποχαιρετισμός, δεν θα έβλεπε ποτέ ξανά τον πατέρα του, αλλά μεγάλωσε σκληρά βοηθώντας τη μητέρα του, ήταν ο γιος που έζησε περισσότερο καιρό στο σπίτι της μητέρας του.

Έζησα με τη γιαγιά μου για 6 χρόνια, αλλά πόσο σκληρή ήταν, ήρθε από τα χαμηλά, μεγάλωσε σκληρά, δεν άφησε ποτέ τα παιδιά της να πεινάσουν.

Εκείνη την εποχή ήταν ανθρακωρύχος. Έψαχνε για συμφωνίες μεταλλεύματος, αλλά δεν τα κατάφερε εκεί, ήταν επίσης ποδηλάτης, την εποχή εκείνη κατατάχθηκε στο στρατό και συνέχισε την καριέρα του εκεί.

Έγινε ένας κανονικός άνθρωπος, μπήκε εκεί από την ανάγκη της ζωής, καθώς εξασφάλισε αυτό που όλοι πρέπει να εξασφαλίσουμε, μια αυτάρκεια.

Αυτό συνέβη, καθώς ήταν ένας σκληρός άνθρωπος, φίλος του φίλου του, φίλος των παιδιών του, αλλά δεν ήταν πολυλογάς, αλλά είχε σεβασμό και ειλικρίνεια.

Αυτό ήταν που ήθελε πάντα να μου αφήσει, αλλά ήταν, νάτο, ήταν ο διαχωρισμός, απομακρύνθηκα λίγο, δεν συνέχισα την περαιτέρω παρακολούθηση του τρόπου ύπαρξης και του τρόπου ζωής, των δυσκολιών που πρέπει να ξεπεραστούν και του εμποδίου της ζωής εξασφάλισε μια

θέση του

εργάζονται για να εξασφαλίσουν το μέλλον για να μπορούν να αναπαράγουν, είναι όλοι καλά παιδιά, είμαστε άξιοι να είμαστε παιδιά του, αλλά επίσης υπήρχε έλλειψη κατανόησης και αφοσίωσης από μέρους μου, έγινα ο κατεργάρης που είναι όπως είχα πει.

Το ψυχολογικό μαστίγιο αυτού του συναισθήματος με επιδείνωσε, γιατί δεν μπορούσα ποτέ ξανά να δω ότι το καλό πρέπει να ασκείται, αλλά καθώς έπαιρνα μόνο το κακό μέσω του διαχωρισμού, μόνο το κακό υπήρχε στις σκέψεις μου.

Και έτσι έγιναν όλα μέχρι την πράξη της καταδίκης. Από πού ξεκίνησε;

Είχα ήδη περάσει τον χωρισμό, τότε ήταν που άρχισα να μπαίνω στη μοναξιά, αλλά ήταν ο τρόπος ζωής μου που είχα ήδη από το παρελθόν και εκεί ένιωθα ασφαλής από την ανησυχία της απογοήτευσης που είχα νιώσει, αλλά εκεί ορκίστηκα, με αφήνεις, δεν θα ξαναδώσω τον εαυτό μου.

Συνέχισα ο τρόπος ζωής μου ήταν να καταναλώνω και να κλέβω και τότε ήταν που την έψαχνα ακόμα και την έψαξα αρκετές φορές και τότε ήταν που ήθελε να με δεχτεί ξανά, δεν ξέρω με έκανες να υποφέρω, δεν θα θέλω να έχω ξανά αυτό το συναίσθημα, ήταν οδυνηρό, αλλά πάντα έπρεπε να ζω και την έχω ακόμα.

Την έχω ακόμα στις σκέψεις μου, γι' αυτό έζησα τόσα χρόνια στη φυλακή, πάντα με εκείνη στο μυαλό μου, πάντα την είχα παρούσα στην ύπαρξή μου, γι' αυτό έχω τόση εκτίμηση γι' αυτό το πάθος, δεν έχω ζήσει άλλο παρόμοιο.

Λιηό, μετά από τρεις μήνες προληπτικής εισήλθα στη φυλακή Λιηό των κατάδικων, η ιστορία μου εκεί αρχίζει από τη γενναιότητα ενός όντος που περιορίζεται από τη γενναιότητα, από ό, τι στην οποία πρέπει να ασχοληθεί με τον κόσμο των άλλων, αυτό που συμβαίνει είναι το εξής,

καθώς ήξερα ότι ο δρόμος θα μπορούσε να είναι πολύ μακρύς στο μοναστήρι, στράφηκα προς τη ζούγκλα για να διαχειριστεί, ήταν ο τρόπος

είναι πιο εύκολο να ασχοληθείς, με αυτούς που διαπράττουν εγκλήματα και είναι στη φυλακή, είναι ένας κόσμος όπου κυριαρχεί ο νόμος της βλακείας, και όταν έχεις να κάνεις με ηλίθιους ανθρώπους πρέπει να ξέρεις πώς να τους αντιμετωπίσεις, αλλά αν είσαι πολύ έξυπνος μπορεί να πέσεις, γι' αυτό η ζωή εκεί πρέπει να μην οδηγείται ούτε στη στεριά ούτε στη θάλασσα, αυτή ήταν η σωτηρία μου, αυτή ήταν η μέθοδος που επέλεξα και με έκανε να νικήσω, αλλά η αρχή μου θα είναι μακρά και ήταν μια ταραγμένη αρχή γιατί είδα τον εαυτό μου χωρίς γυναίκα, χωρίς ελευθερία, είδα τον εαυτό μου παγιδευμένο, χαμένο και ήμουν νέος, σκεφτόμουν όλα όσα θα μπορούσαν να συμβούν στα χρόνια που θα μπορούσα να περάσω εκεί. Τι έκανα λοιπόν; Ξεκίνησα τότε κερδίζοντας τον σεβασμό, δεν είναι εύκολο, αν και δεν θέλω να μπω σε βίαιες συγκρούσεις, συμβαίνουν γιατί περνάνε από μια ρουτίνα που αργότερα συνειδητοποίησα, τη ρουτίνα που αφού την είδα αηδίασα να ζω, ποτέ δεν πίστευα ότι οι άνθρωποι μπορούν να κάνουν τόσο κακό ο ένας στον άλλον εξαιτίας του γεγονότος ότι κάποιοι πουλάνε ναρκωτικά, άλλοι είναι καταναλωτές γιατί η ζωή μέσα στη φυλακή αυτό που περιστρέφεται γύρω από το μονοπώλιο είναι τα ναρκωτικά γιατί έτσι άρχισα να καπνίζω ηρωίνη, Καθώς είχα ήδη μπει στη φυλακή για την υπερβολική χρήση κοκαΐνης, αποφάσισα να αρχίσω να καπνίζω ηρωίνη, αλλά με έναν αστείο τρόπο, κοίτα, θα καπνίσω ηρωίνη, αλλά όταν παρατήρησα ότι ήμουν ήδη εθισμένος δεν μπορούσα να κάνω τίποτα, αλλά έμαθα πώς να το κάνω, αλλά αυτό θα ειπωθεί αργότερα, έτσι η αρχή ήταν αυτή, να έχω μια ζωή στη φυλακή παρά την πραγματικότητα που ξεφεύγει από τις απολαύσεις, παραιτήθηκα μόνο από τη χρήση ηρωίνης επειδή ήξερα ότι θα απομακρυνθώ από την ιδέα να κάνω σεξ, τροφοδοτήθηκα από μια χημική ουσία που δεν με άφηνε να το σκεφτώ. Είχα πλατωνικούς έρωτες όπως είναι θεμιτό και

πήρα σπουδαίους, αλλά είναι κάτι που είναι εγγυημένο, αλλά δεν αρκεί μόνο να πειραματιστείς, δεν αρκεί μόνο να θέλεις να καπνίσεις, υπάρχει πάντα η πτυχή του να θέλεις να είσαι ηγέτης να βλέπεις τους άλλους από

Αποφάσισα να μην λυπηθώ κανέναν, γιατί ήμουν κι εγώ εκεί, πλήρωνα ένα χρέος της δικαιοσύνης, αλλά η πορεία μου ήταν πολύ κακή, αν είχα πάρει αυτό το μάθημα νωρίτερα θα είχα κερδίσει και δεν θα είχα χάσει, γιατί θα είχα φύγει στη μέση της ποινής, αλλά η εικόνα μου κάηκε, ήμουν αρκετά αναφερόμενος, υπάρχει ένας απολογισμός του περάσματος μου μέσα από αυτά τα χρόνια στη φυλακή, ήταν η αρχή του τέλους, μια σκληρή αρχή, για την οποία δεν μπορώ να μετανιώσω για τα χρόνια που κάπνιζα το ναρκωτικό, με βοήθησε να απελευθερώσω μια μεγάλη ανάγκη που όλοι νιώθουμε, είναι λογικό να έχουμε ευχαρίστηση, να έχουμε την ελευθερία να μπορούμε να περπατάμε και να το απολαμβάνουμε, σε όλα αυτά τα χρόνια είχα επίσης αγάπες που έχτισα μέσα μου, αλλά αυτό θα μείνει για αργότερα, τώρα θα μιλήσω για το ταξίδι που είναι μακρύ, δεν ξέρω πώς ο καθένας ξεκινά από την είσοδο όταν καταδικάζεται, που είναι να αναζητήσει την ευημερία, ακόμη και μέσα στην κλειστή ζωή, αλλά αυτό είναι όλο υποκειμενικό, γιατί στην ευημερία μας μπορεί να μην αρέσει σε αυτούς που μας κοιτάζουν, μπορεί να δυσαρεστήσει σε διάφορα σημεία, πρώτον μπορεί να κλέψουν, δεύτερον μπορεί να γίνει σκλάβος, να δουλέψει, τρίτον μπορεί να γίνει νταντά ή νοικοκυρά από μέρα σε μέρα, υπάρχει τόση μεγάλη ποικιλία ανθρώπων μέσα στη φυλακή που δεν μπορεί κανείς να ξέρει πάντα τι πάει μέσα στην ψυχή ή τι αρέσει στον καθένα, πολλοί επιλέγουν το καλό για να μην πάθουν κακό, αλλά πέρα από όλα αυτά υπάρχει ένα ακόμα πιο σημαντικό σημείο, ποτέ, μα ποτέ δεν μπορείς να εξαγοράσεις μια φιλία, ακόμα κι αν πληρώνεται μέσα στη φυλακή, η αντιπαράθεση είναι πολύ σκληρή μέσα στη φυλακή, υπάρχουν εκείνοι που δεν έχουν τίποτα, η αντιπαράθεση μέσα στη φυλακή είναι αδύναμη, αδύναμη από τη μια πλευρά και δυνατή στο σύνολο, θα έδινα χίλια εκατομμύρια ή ό,τι έπρεπε να δώσω για να γυρίσω πίσω, για να τη γλιτώσω, αλλά ήθελα να

περπατήσω αυτόν τον δρόμο, ήθελα να περπατήσω τον
δύσκολο δρόμο, ήταν ο δρόμος που έπαιρνα πάντα

καταλαβαίνω ότι η δική μου πλευρά ήταν πάντα περισσότερο ψυχολογική.

Από τότε δεν βρήκα ποτέ ξανά το μονοπάτι του καλού μέσα στη φυλακή, δεν πίστευα στο καλό, έβλεπα μόνο το κακό. Γιατί έγινε αυτό; Επειδή ένιωθα αηδία με τον εαυτό μου, επειδή στα μάτια των άλλων δεν ήμουν τίποτα περισσότερο από ένα πιράνχα, το πιράνχα είναι ένας αργκό όρος που χρησιμοποιούσαμε, σημαίνει έναν τεμπέλη, κάποιον που δεν θέλει να αφιερωθεί σε κανέναν σκοπό εκτός από αυτόν που παραιτείται, ακολουθεί πάντα το μονοπάτι αυτού που πάντα υποκύπτει στο θείο, η δύναμη προέρχεται από αυτό, από την πίστη της ελπίδας και της πίστης, και την κουβαλούσα πάντα μαζί μου, έβλεπα φόνους εκεί μέσα.

Αλλά δεν έδινα δεκάρα, και με άφησαν να ζήσω, δεν προσπάθησαν ποτέ να μου κάνουν κακό, η αλήθεια είναι, και έτσι ακριβώς ξεκίνησαν όλα, ήμουν πολύ ασταθής, απρόβλεπτη, και η διευθύντρια του σχολείου με ενθάρρυνε να συνεχίσω τις σπουδές μου, αλλά αυτό το κατέληξα, μόνο που δεν είχαν όλοι όσοι σπούδαζαν, οικογενειακή υποστήριξη, εγγυημένη υποστήριξη.

Αυτό υπάρχει πάντα όταν είναι εξασφαλισμένο με ένα νόμιμο τρόπο ζωής και να μπορούμε να διεκδικήσουμε ό,τι είναι λάθος, γι' αυτό λέγεται εγγυημένη στήριξη, μέσα στο νόμο είναι αυτοί που μας δίνουν το λάθος όταν μας σπρώχνει και μας νικάει το σύστημα, γιατί με το να μην έχουμε λεφτά μας σπρώχνουν σε ένα σύστημα όπου αν υπάρχουν λεφτά όλα πάνε πολύ καλά, η δικαιοσύνη λειτουργεί, γιατί αν δεν υπάρχουν έχει ήδη χαθεί.

Όσο κι αν σε πιστεύουν, δεν μπορούν να κάνουν τίποτα για να αλλάξουν, γιατί είναι υπάλληλοι, και απλά πρέπει να επικοινωνήσουν ότι δεν μπορούν να δράσουν, χωρίς τις προϋποθέσεις που ορίζει η δικαιοσύνη, να υπάρχει καταγγελία σε άνοιγμα έρευνας, αλλά αν άνοιγε μια

Έρευνα ήμουν πάντα ασφαλής επειδή ήξερα πώς να κινούμαι μέσα στη φυλακή, ήξερα τους διεφθαρμένους φρουρούς, αυτούς που μετέφεραν ναρκωτικά στη φυλακή, κάποιιοι τη γλίτωσαν, άλλοι κατέληξαν στη φυλακή.

Κάποιους από αυτούς τους αστυνομικούς που συνελήφθησαν τους ήξερα ήδη, ξεχώρισα και είχα ένα επεισόδιο με έναν από αυτούς, τον Αλφρέντο, ήταν άνθρωπος της νύχτας, ο βασιλιάς της νύχτας, ένας επιχειρηματίας νυχτερινών κέντρων, αυτός είναι ο πραγματικός βασιλιάς της μαφίας, του αξίζει μια καλύτερη ζωή, ήταν πρώην αστυνομικός, αλλά ακολούθησε το δρόμο του εγκλήματος. Είμαι πολύ χαρούμενος που τον αναφέρω στο βιβλίο μου γιατί έμαθα μερικά πράγματα από αυτόν, παρόλο που ήταν αστυνομικός και είχα ένα λιγότερο θετικό επεισόδιο στη ζωή μου μαζί του, προσπάθησαν να με σκοτώσουν στη φυλακή Λίνιο, μόνο που εκείνη την εποχή ήμουν ήδη βετεράνος, είχα εκτίσει πέντε χρόνια εκεί. Γνώριζα όλο το προσωπικό, και όλοι με γνώριζαν, και εκείνο το επεισόδιο ήταν κακό για όλη τη φυλακή, σε σχέση με τους κρατούμενους, γιατί ήμουν κίνητρο για όλους τους, ήμουν το παράδειγμα που έβλεπαν σε μένα, για την εξασφάλιση της συνέχειας μέσα στο μοναστήρι, γιατί έπρεπε να είμαστε εκεί, και όταν ανέφερα παραπάνω ότι οι κάτοικοι του Πράσινου Ακρωτηρίου θα ήταν το σωματείο μου, δεν έκανα λάθος, ήταν, στην πραγματικότητα, ήθελαν να ξεπληρώσουν εκείνο το επεισόδιο, προσπάθησαν να με σκοτώσουν, με κάλεσαν να είμαι ο άνθρωπος στην κεφαλή, αλλά δεν ήθελα να χρησιμοποιήσω το σωματείο κανενός, απλά τον έκανα να δει ότι αν τον ήθελα θα ήταν νεκρός.

Αλλά από ειρωνεία της τύχης τίποτα από αυτά δεν συνέβη, τον χτύπησαν μόνο, δεν τον σκότωσαν, εξιλεώθηκε και προσπάθησε να ενισχύσει τη φιλία μου μαζί του, αλλά ήξερε μέσα του ότι δεν θα ξεχάσει ποτέ εκείνο το επεισόδιο, εγώ τον συγχώρεσα μόνο για το γεγονός ότι είχε

την ταπεινότητα και εξαπατήθηκε από όσα έλεγαν για μένα,
όχι από τους κρατούμενους, αλλά από την υπηρεσία των
δεσμοφυλάκων, και

κατεύθυνση, γιατί ήξερε ότι δεν μπορούσε να με νικήσει, θα πλήρωνε το πρόωρο τίμημα του θανάτου, έτσι έγινε, τον άφησα να περπατήσει και όταν κατάλαβα ότι ταπεινώθηκε έμαθα να τον σέβομαι και να τον αποδέχομαι, γιατί δεν θα ήταν ζωντανός αν δεν τον ήθελα, αλλά δεν άξιζε, ήταν απλά ένα υψηλό τίμημα που έπρεπε να πληρώσει, με επέκριναν οι απλοί κρατούμενοι που μισούσαν τους μπάτσους, με περιφρόνησαν.

- Νέλσον πώς δέχεσαι αυτόν τον τύπο;

Τον αποδέχτηκα γιατί εκτός των άλλων ήταν επαγγελματίας, είχε αποκτήσει ισχυρούς εχθρούς στο περιβάλλον στο οποίο ζούσε, όντας αστυνομικός, είχε πολλές γνώσεις, γνώριζε κορυφαίους ανθρώπους και γνώριζε ισχυρούς ανθρώπους που θα μπορούσαν να βοηθήσουν, με απείλησε να σταματήσω να μιλάω με αυτό το άτομο αλλιώς δεν θα είχαν πλέον τον σεβασμό μας και αυτοί τον δικό μας, αλλά τον άφησα να ζήσει, ήταν ένας από τους δικούς μας, οι careverdeans που ανέφερα ήταν ο nelson και ο carlos, ζούσαν ακριβώς στην περιοχή όπου μεγάλωσα, ήταν ο ώμος μου για να στηριχτώ και τα πράγματα που βγήκαν προς τα έξω ήρθαν αργότερα, και ήθελαν να δουν αυτό το άτομο να σφαγιάζεται, αλλά τον άφησα να φύγει, δεν θέλω τίποτα από αυτό το άτομο, παρ' όλα αυτά δεν έχω τίποτα εναντίον του, και η ιστορία αυτών των αδελφών ο carlos, πυροβολήθηκε νεκρός από έναν πράκτορα της rsr, αναφερόταν, ήταν πολύ χτυπημένος, έπαιζε σκάκι μαζί μου, ήταν "ειδικός" στο θέμα, ήξερε να παίζει μόνο για τα λεφτά, πάντα του έλεγα, δεν αξίζει τον κόπο, παίζουμε για την αγάπη του πουκάμισου, αλλά τότε ήταν ήδη καλά, Με χρηματοδοτούσε ο Μανουέλ και ο Ρομάο και ο Μπαντόνα, ασχοληθήκαμε σαν αδέρφια, υπήρχε αλληλοβοήθεια, υπήρχαν τα πάντα μεταξύ μας, στη μέση όπου το έγκλημα παραμονεύει ανά πάσα στιγμή στο χιλιοστό του δευτερολέπτου, υπάρχουν πολλά πράγματα

και μερικές φορές μπορείς να πιαστείς στη μέση και αφού το είχαμε κάνει αυτό, αποφάσισα να συνεχίσω το δρόμο μου, έκανα πολλές συνοδείες μέσα στο

φυλακή, δηλαδή, εξασφάλισα την ευημερία κάποιων, και για να κερδίσω τη δική μου, δηλαδή, το ένα χέρι νίβει το άλλο.

Ήταν το σύνθημα, το σύνθημα της αλληλοβοήθειας, αλλά πάντα υπήρχε ο κίνδυνος να βρεθούμε σε μια κατάσταση αν μας καλούσαν, έγινε μια δολοφονία στο Λιηό, ποτέ δεν το αμφισβήτησα, ήταν καλές μέρες και μέρες ευχαρίστησης γιατί ήμουν αποφασισμένος να το κάνω, δεν μπορούσα να το κάνω, πάντα σκεφτόμουν τον εαυτό μου, ποτέ δεν σκεφτόμουν τους άλλους.

Όλα πήγαιναν πολύ γρήγορα μέχρι τη μεταφορά μου στην κοιλάδα των Εβραίων μετά από οκτώ χρόνια στο Λιηό, ποτέ δεν με ήθελαν και με δέχτηκαν καλά, ήθελαν να με βλάψουν, αλλά με σεβάστηκαν, πάντα περίμεναν την απροσεξία μου, την οποία ποτέ δεν τους έδωσα. Υπήρχε μια γυναίκα που ήταν υπάλληλος στο νομικό τμήμα, με συμπαθούσε και τη συγχώρεσα, αλλά τη συγχώρεσα ευχαρίστως, την ημέρα που μου έστησαν την παγίδα ήταν ακριβώς η στιγμή που ήμουν πιο δυνατός από ποτέ, δεν τους μίλησα ποτέ πολύ με τους μπάτσους, ήταν ένας κίνδυνος, ήμουν έτοιμος για όλα.

Ανεξάρτητα από το κακό, το κακό που θα μπορούσε να μου συμβεί εξαιτίας του γεγονότος ότι, πήρα μια εκπαίδευση βασισμένη στο μέλλον και με αυτό θα μπορούσα να ζήσω, είναι ένας ισχυρός παράγοντας για να είσαι έτσι, και να συνηθίσεις σε αυτό και να δεχτείς τη διδασκαλία ότι η ζωή είναι έτσι, ζούμε για να πεθάνουμε, απλά το παίρνουμε, αλλά όταν μεταφέρθηκα στο vale de jews, αλλά όλα αυτά έμειναν πίσω άρχισε ένας νέος κύκλος, αυτός ήταν ο τρόπος ζωής μου και ο τρόπος σκέψης μου, να μην επιτρέψω κανενός είδους κακοποίηση, είχα τον χαρακτήρα μου, έβραζα σε λίγο νερό, και όταν έφτασα στο vale de judeus, αποφάσισα να πάρω μια νέα πορεία, ήθελα να απαλλαγώ

από τους εφιάλτες του παρελθόντος, αν και τους είχα, του παρελθόντος, πραγματικά δεν τους είχα ήταν ένας απλός τρόπος να πω, ό,τι πάει εκεί, αλλά δεν είναι ακριβώς έτσι, ό,τι πάει εκεί, πάει εκεί,

απλά αφήστε τον εαυτό σας να πάει, αφήστε τον εαυτό σας να νανουριστεί στη φαντασίωση ότι είμαστε πραγματικά ένα κυρίαρχο και να γίνει ο ιδιοκτήτης ολόκληρου του γαλαξία, δηλαδή, όλα είναι δυσλειτουργικά και όλα είναι προετοιμασμένα για αυτό, επειδή είναι εργοδότες και δεν ελέγχουν τους υπαλλήλους των περιπετειών τους να κλέβουν και να είναι σε θέση να λένε ότι είναι νομιμοποιημένο, είναι ένας τρόπος εξαπάτησης, μια από τις στιγμές που δοξάζω περισσότερο τον εαυτό μου στο λινό ήταν η κατάκτησή μου, επειδή εκτός από την εξασφάλιση του ονόματός μου στην πλατεία. Είχα και κάτι ακόμα, ήταν η στιγμή του όλα ή τίποτα, χωρίς διαφυγή από τη νίκη ή το θάνατο, αυτό ήταν το σύνθημα που είχα μέσα μου, η δύναμη να ζήσω και να απολαύσω αυτό που δεν είχα όσο ήμουν στη φυλακή, δεν χρησιμοποίησα ποτέ αδικαιολόγητη βία προς τους συντρόφους μου, σχεδόν έκλαιγα με δάκρυα, Ποτέ δεν άσκησα άσκοπη βία προς τους συντρόφους μου, παραλίγο να κλάψω λόγω του κακού που έβλεπα να ασκείται από άλλους συντρόφους που κυριαρχούνταν από τη βία και ίσως αναγκάζονταν να κάνουν ό,τι ήθελαν οι διακινητές, αλλά δεν ακολούθησα έναν πιο σκληρό δρόμο, αν και προσκολλήθηκα στην ηρωϊνή, ορκίστηκα στον εαυτό μου ότι για να ζήσω μέσα στη φυλακή θα ήμουν πρόθυμος να σκοτώσω και να ζήσω αξιοπρεπώς, ώστε να μην με ενοχλήσουν στο τέλος, Στο τέλος της ημέρας, είναι όλες οι αντιξοότητες της στιγμής που πρέπει να αντιμετωπίσουμε, αν και δεν ήταν επιθυμία μου να δημιουργήσω εχθρούς εκεί που δεν υπάρχουν και να πορευτώ άσχημα με τον εαυτό μου, υπήρχαν εκείνοι που προσπάθησαν να με βλάψουν, η διεύθυνση δεν με συμπαθούσε, οπότε τότε ήταν που το έκαναν, έστειλαν τους πληροφοριοδότες τους για να είναι παρόντες ανά πάσα στιγμή όταν ήμουν ανοιχτός, Είχαν ένοχη συνείδηση, αλλά ένα πράγμα μου τράβηξε την προσοχή

και με έκανε να αλλάξω, στηρίχτηκα πολύ στους καθηγητές που είχα, ένιωσα πλατωνική αγάπη για κάποιους, και αυτό ήταν όταν όλα πήγαιναν καλά, αλλά το καράβι

τότε γύρισε, με άρπαξαν και με έβαλαν στην κοιλάδα των Εβραίων, ήταν δύσκολο μετά από οκτώ χρόνια φυλάκισης στο Ινχό, άφησα μια τεράστια ιστορία σε επίπεδο φυλακής, γιατί τους ήξερα όλους και με ήξεραν και γι' αυτό δεν ήθελαν ποτέ να με τιμωρήσουν εκατό τοις εκατό, συχνά τιμωρούμουν με πειθαρχικές ποινές, άλλες για επιθετικότητα και άλλες για λεκτική επιθετικότητα προς τους φύλακες και έτσι συνειδητοποίησα ότι είχα να κάνω πραγματικά με μια μαφία που ήταν πιο ισχυρή από μένα, αλλά στην πραγματικότητα δεν ήταν περισσότερο από μένα, είχαν μόνο τα βιβλία και το δίπλωμα, που έκαναν κάποιον να διαφέρει από μένα, γιατί τότε ήταν ήδη, έπαιξα πολύ turn the ball, για τη διασκέδασή μου, στην πραγματικότητα έπαιξα ό,τι υπήρχε για να παίξω, έπαιξα το υψηλότερο ατού που μπορείς να παίξεις ποτέ, τον άσσο μπαστούνι, κάποιιοι μου είπαν ότι μπορεί να είχα κακή τύχη με αυτό το χαρτί, οι καιροί αλλάζουν και τότε ήταν που άρχισα να συνειδητοποιώ ότι η ζωή δεν είναι μέσα στη φυλακή, αλλά έξω, αλλά ποτέ δεν ήθελα να το εσωτερικεύσω, αλλά ήξερα ότι αυτό ήταν το δυνατό μου σημείο, Ξεκίνησε μια δραματική ιστορία που κατέληξε σε φόνο, ήταν τρία αδέρφια και όλοι έκαναν χρήση ηρωίνης και η ηρωίνη γι' αυτούς ήταν η ανάγκη της στιγμής, ήταν εξαρτημένοι από αυτήν, ήταν ναρκομανείς.

Αλλά κατά βάθος ήταν ταπεινοί άνθρωποι, είχαν καλή καρδιά, γιατί είχαν ανάγκη να βοηθηθούν, γιατί η ζωή που ζούσαν, όπως και εγώ, ήταν μια δύσκολη ζωή.

Αλλά όλα αυτά είναι το αποτέλεσμα ενός τρόπου ζωής, εκείνου που κινεί την αιτία, επειδή έκανα ακόμη και ποίηση σε σχέση με την εμπειρία και το πλαίσιο της κατάστασης, όλα αυτά

Μου ζητούσαν ένα ποίημα, είτε ήταν για να γράψω στην κοπέλα μου, ό,τι κι αν ήταν, πάντα μου ζητούσαν ένα ποίημα, αλλά έχασα τον δρόμο μου και ήταν την εποχή της κατανάλωσης που υιοθέτησα αυτόν τον τρόπο ζωής, ξέρω τι ξέρω και δεν είμαι διατεθειμένος να διδάξω κανέναν γιατί είχα εμπειρία γι' αυτό στο παρελθόν, με έκανε ήρωα κάποιου που μπήκε στα σκουπίδια και κατάφερε να σηκωθεί.

Όλα κατέληγαν σε αυτό, στον τρόπο εμπειρίας, στον τρόπο ζωής, στον τρόπο που έπρεπε να βρούμε το ναρκωτικό για να καπνίσουμε, γιατί αν μου το πρόσφεραν και μου το έδιναν δεν θα το αγόραζα, έγινα νταβατζής για τους εμπόρους, για να πουλήσω, έπρεπε να εξασφαλίσουν το καθημερινό μου μεθύσι, με σκόνη για να καπνίζω, τότε ήταν που έγινα νταβατζής για τους εμπόρους, μου έδωσαν το παρατσούκλι μου γι' αυτό, όλοι ήθελαν να με βοηθήσουν, μου έδιναν ναρκωτικά να πουλήσω και τα χρησιμοποιούσα, είχα τη μεγαλύτερη αναψυχή που θα μπορούσε να έχει κάποιος ναρκομανής, να είμαι εθισμένος και να καπνίζω ναρκωτικά.

Αλλά ήμουν γνωστός για το αθλητικό μου πνεύμα, για την πρακτική μου στην προπόνηση, επειδή προπονούνταν κάθε μέρα και αυτό προκαλούσε σύγχυση στους ανθρώπους που με έβλεπαν και με κοίταζαν.

Είναι πάντα η πρόβλεψη του απροσδόκητου, ειλικρινά συνήθισα σε αυτόν τον τρόπο ζωής και ήταν δύσκολο για μένα να ενταχθώ μετά τη φυλακή στο κοινωνικό περιβάλλον, γιατί είναι ένα περιβάλλον που γνωρίζουμε, είναι ένας πολύ μικρός χώρος όπου η καθημερινή συνύπαρξη μας οδηγεί όλους να γνωριζόμαστε μεταξύ μας, αλλά σωματικά.

Όλοι θέλουμε να είμαστε επικεφαλής γιατί νιώθουμε ότι δικαιούμαστε

να θέλουμε να κατακτήσουμε έναν χώρο στον οποίο μπορούμε να είμαστε σίγουροι για τον εαυτό μας, να μπούμε σε ένα περιβάλλον στο οποίο αντιμετωπίζουμε πάντα τον φόβο, αλλά δεν είναι φόβος, είναι απλά να σιγουρευτούμε, μπορούμε να ξεπεράσουμε την κατάσταση γνωρίζοντας πώς να είμαστε, γνωρίζοντας πώς να μιλάμε, γνωρίζοντας πώς να είμαστε στην πιο σκοτεινή επιχείρηση που μπορεί κανείς να σκεφτεί, τον κόσμο των ναρκωτικών, είναι πολύ μεγάλη, Είναι τεράστιος και τεράστιας απεραντοσύνης όλα όσα μπορείς να σκεφτείς όταν μιλάς για εγκληματικότητα, άρα όλα όσα μπορείς να σκεφτείς που δεν εξυπηρετούν το κέρδος, με έναν τρόπο που λέγεται ότι είναι σωστός ή ότι είναι αποδεκτός από την κοινωνία και από τα μάτια του νόμου, τότε αρχίζει η διαμάχη, όλοι θέλουμε να κερδίσουμε ακόμη και αν για να το κάνουμε αυτό πρέπει να εφεύρουμε, στην προκειμένη περίπτωση κλοπή, διακίνηση, με λίγα λόγια, δύσκολες κατηγορίες, Είναι επίσης μια εκμετάλλευση όταν υπάρχει μια χρόνια εξάρτηση στην οποία οι ίδιοι οι εξαρτημένοι γνωρίζουν ότι δεν έχουν διέξοδο, είναι πολύ δειλοί από τον παράγοντα εξάρτηση, τους προστάζουν, τους υποτάσσουν, εκβιάζουν χρήματα από τις οικογένειες που νιώθουν τον πόνο να βλέπουν ένα γιο εθισμένο στην ηρωίνη και θεωρούν ότι ό,τι μπορεί να χαθεί από την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, με άλλα λόγια, να χάσουμε όλες τις αξίες της παιδείας που έχουμε λάβει, να είμαστε κάποιος της ζωής, να ζούμε με τον τρόπο που μας έχουν μάθει να ζούμε γιατί αυτές είναι οι αξίες που έχουμε συνηθίσει να συμμορφωνόμαστε με την κοινωνική τάξη και τις ηθικές αξίες που μας άφησαν οι γονείς μας και που θα διακηρύσσουμε όσα παιδιά και αν γεννήσουμε, αυτή είναι η παιδεία που θα διδάξουμε είναι πάντα η παράταση της ζωής.

Είναι γραμμένο στη Βίβλο ότι γεννιόμαστε για να τεκνοποιούμε, αλλά μπορούμε επίσης να διαβάσουμε στη

Βίβλο ότι ο Κάιν σκότωσε τον Άβελ, τον αδελφό του, αλλά ευλογήθηκε και συγχωρήθηκε, οδηγήθηκε σε λάθος. Μερικές φορές συμβαίνει στη ζωή ότι είμαστε

οδηγείται σε σφάλμα, το μοιραίο, αυτό που είναι γραμμένο σωστά, επειδή γράφτηκε από την εμπειρία και τη μορφή των νόμων που έζησε και μεγάλωσε.

Γιατί;

Η δύναμη της λογικής νικά πάντα, και όλες οι κρίσεις που μπορεί να κάνει κανείς για τη ζωή μπορεί μερικές φορές να μην είναι οι πιο σωστές, όλες επιβαρυνμένες από έναν παράγοντα: Η δυσφήμιση, το να μην είσαι αστείος και να μην πέφτεις στη χάρη, το να είσαι αυτός που όλοι θέλουν να περιφρονήσουν, να εξευτελίσουν, Αισθάνονται καλά έτσι και όταν υπάρχει έλλειψη οικονομικής δύναμης περιοριζόμαστε πάντα στο να παίζουμε, γιατί θεωρείται επίσης ότι πρόκειται για παιχνίδι, δηλαδή υπάρχουν και αυτοί που λένε ότι πρέπει να ξέρεις να παίζεις αυτά είναι λαϊκές ρήσεις για να σε χτυπήσει η τύχη και να σου δώσει αυτό που ψάχνεις, να είσαι καλά, να είσαι καλά με τον εαυτό σου, να μπορείς να βοηθήσεις, γιατί μας έμαθαν να το κάνουμε κι αυτό, μοιραζόμαστε μια κοινή ζωή με τους γονείς μας, με τα αδέρφια μας, τις αδελφές μας, τους παππούδες και τους παππούδες μας, γιατί αυτή είναι η γενιά μας, γιατί είμαστε η συνέχεια της συνέχειας αυτών βλέποντας μας να γεννιόμαστε από τους απογόνους τους, δηλαδή, γνωρίζουν ότι έχουμε την ικανότητα να γνωρίζουμε τον εαυτό μας, να γνωρίζουμε ότι είναι δικοί μας και είναι δικοί μας που είναι πάντα στο πλευρό μας, αλλά ποτέ δεν τους αρέσει να βλέπουν, να έχουν ένα μέλος σε μια οικογένεια που δεν μπορεί να τους ευχαριστήσει, έχουν μια εικόνα για να διατηρήσουν τη ζωή έγινε αυτός ο τρόπος της εξέλιξης, της ένωσης, της ευημερίας, σε κανέναν δεν αρέσει να έχει ή να βλέπει κάποιον που είναι από την οικογένειά μας ή κάποιον που είναι κοντά μας, επειδή στο τέλος της ημέρας είμαστε όλοι άνθρωποι, πρέπει να αντιμετωπίσουμε ο ένας τον άλλον και το οικογενειακό περιβάλλον θέλει μερικές

φορές να μας καλωσορίσει πάρα πολύ, αισθάνονται ότι είναι οι ιδιοκτήτες αυτού που έχουν δημιουργήσει και το κάνουν έναν τρόπο ζωής που είναι γραμμένος σε όλους

Θεολογικά αναγνώσματα που μπορούν να διαβαστούν, δηλαδή μελέτη των θρησκειών.

Όλοι μας παίρνουμε μαθήματα ηθικής, είναι σωστό αυτοί που νιώθουν μια τέτοια πιστή εγγύτητα, που κάνουν τα πάντα γύρω από το να βλέπουν το καλό μας, τους αγαπημένους μας, να τους βλέπουν καλά, ό,τι κι αν συμβεί, και να μην θέλουν ποτέ να τους βλάψουν, ενόψει της εικόνας που διατηρούν και αυτής που διδάχτηκαν, των αξιών που τους διέπουν, να μην τους επιτρέπουν να δουν καλά μια κατάσταση που ίσως θα μπορούσε να λυθεί αν δεν ήταν μερικές φορές παρεξηγημένη. Αυτό είναι, όλα αυτά πολύ όμορφα και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης το μεταδίδουν και αυτά έτσι, όπως ακριβώς και η πρόσοψη μας δείξουμε μια όμορφη εικόνα, πιέζονται και από μια εξουσία που όλοι δεχόμαστε να κυβερνά, ένα πολύ δύσκολο θέμα, αλλά που έχει να κάνει με όλα αυτά που θα αναφερθούν, υπάρχει, υπάρχουμε, θα συνεχίσουμε να υπάρχουμε, η εκπαίδευση δίνεται και σε αυτούς που ισχυρίζονται ότι είναι οι ιδιοκτήτες της λογικής και μερικές φορές μεταδίδουν και θέλουν τη διχόνοια, όλοι έχουν ως κοινό σημείο ένα πράγμα να διατηρήσουν μια ευημερία, μια ευημερία που μπορεί να τους δώσει μια κυριαρχία των πάντων ώστε να μπορούν να φιλοδοξούν και να θέλουν την ευημερία για την κοινωνία, αλλά όλοι τους έχουν ζήσει και έχουν μεγαλώσει με έναν πατέρα και μια μητέρα, τους έχουν δοθεί οι κατάλληλες συνθήκες για να μπορέσουν να προχωρήσουν σε μια καριέρα που κάποιος φιλοδοξεί, αλλά και αποτυγχάνουν, αλλά πάντα ξεχνούν και διέπονται από την εικόνα, Κράτησα αυτόν τον λόγο γιατί η ζωή μου είναι τεράστια, έμαθα πολλά, ανέπτυξα αυτό που έπρεπε να αναπτύξω παρόλο που ήμουν στη φυλακή, ποτέ δεν σκέφτηκα το τέλος, πάντα ήθελα να έχω άμεση επαφή με το προσωπικό των ιδρυμάτων όπου βρισκόμουν, η καριέρα μου στη φυλακή μπορώ να την ονομάσω έτσι, θα

ερμηνευτεί καλύτερα με τη λέξη έτσι, αλλά πρέπει να είναι,
πρέπει να ερμηνευτεί με τον πιο ειλικρινή και

ειλικρινής που υπάρχει στη ζωή. Σχετίζεται με τις διμερείς σχέσεις, είναι σχέσεις που διέπονται από όλα τα έθνη, είναι θέματα κοινοτικού ενδιαφέροντος για τη διασφάλιση των αγαθών, έτσι ώστε να μπορούμε να δώσουμε μια ευημερία που έχει καθιερωθεί στον κόσμο, η ελευθερία είναι το πιο δύσκολο θέμα για να μιλήσουμε, μπορούμε να δώσουμε όλη μας την ελευθερία, το πιο όμορφο πράγμα στον κόσμο, είναι η μεγαλύτερη ευχαρίστηση που μπορούμε να έχουμε στη ζωή, είναι να είμαστε σε ελευθερία, πρέπει να ξέρουμε πώς να ξεπεράσουμε όλα τα εμπόδια που έχουμε στη ζωή και μπορεί να συναντήσουμε. Υπάρχει μια τεράστια ποικιλία από αυτά, θα μπορούσα να ξεκινήσω με το κυριότερο: Το κοινωνικό καλό, όλοι έχουμε ένα κοινό πράγμα, μας αρέσει ο εαυτός μας, μπορούμε να είμαστε άσχημοι, όμορφοι, δεν έχει σημασία, συνηθίζουμε να ζούμε μαζί, η εμφάνιση δεν είναι το παν, μερικές φορές, πίσω από μια καλή εμφάνιση μπορώ να βρω μια λιγότερο καλή πλευρά, αλλά ήταν η πλευρά του Απόλλωνα, η πλευρά της ομορφιάς, που περιγράφει ο Νίτσε ότι ακολούθησα την αυτοβιογραφία του, δεν υπάρχει κανένας σημαντικός λόγος, η πλευρά της ομορφιάς είναι αυτή που μας κάνει να ονειρευόμαστε, που μας κάνει να λατρεύουμε, φέρνει όλα τα καλά, αλλά εκεί είναι, το καλό περπατά δίπλα στο κακό, όπως περιέγραψε ο Νίτσε υπήρχε η διονυσιακή πλευρά, δηλαδή το καλό και το κακό ενσαρκωμένα στο ένστικτο του ανθρώπου, όταν μιλάμε για όλα τα όντα που υπάρχουν στην κορυφή της γης, όποιοι κι αν είναι, είτε πολιτικοί, είτε δικαστές, είτε δήμαρχοι, είτε πρόεδροι συλλόγων, όλοι μπορεί να είναι, ακόμα και οι τηλεπαρουσιαστές μπορεί να έχουν χάρισμα και να έχουν ένα αίσθημα ευγνωμοσύνης, αλλά επίσης κανείς δεν μπορεί να συγχωρεθεί, σωστά μιλώντας, συγχώρεση, όλοι έχουμε ένα λόγο και όταν τίθενται ερωτήσεις πρέπει να υποθέσουμε ότι όλα όσα κάνουμε για χάρη των νόμων που διέπουν μια κοινωνία και ότι η λέξη νόμος μπορεί να γίνει δίκαιη. Τότε είναι που

απέκτησαν το δικαίωμα να μην τιμωρούνται και να ορίζονται από το νόμο γιατί

όλα αυτά ταιριάζουν, η κατάχρηση υπάρχει, υπήρξε και θα υπάρχει είναι ο πρόλογος.

Και ο πρόλογος προέρχεται από την υπερβατικότητα, την εκμάθηση του υπερπέραν, όλοι ζούμε επειδή ξέρουμε ότι η υπερβατικότητα είναι κάτι περισσότερο από το υπερπέραν, είναι το να είσαι, να μπορείς να είσαι, να διδάσκεις και να έχεις τα πάντα, αλλά υπάρχει μια λέξη-κλειδί που προσδιορίζει όλα αυτά: Συνεχίζουμε να είμαστε και συνεχίζουμε να ζούμε με τον ίδιο τρόπο, στην εξέλιξη της ύπαρξης το να έχει δημιουργηθεί, το να έχει εγκαταλειφθεί δεν κάνει κανέναν κακό ευλογημένο το καλό που μπορούμε να εξασκήσουμε είναι το θείο, αυτό που μαθαίνουμε, είναι το πεπρωμένο μας μαθαίνουμε τα πάντα μας έχει μείνει μια κληρονομιά μεγάλων αξιών, έτσι επαινούν τους εαυτούς τους στα λόγια που γράφουν, αλλά όλα αυτά είναι δοξολογία για να διατηρήσουν την εξουσία και να είναι σε έξαρση, γιατί όλα αυτά θα μπορούσαν να είναι όμορφα, αν πραγματικά όλα εκπληρώνονταν και είναι γραμμένα ότι ήταν πολύ καλά.

Γιατί;

Θα μπορούμε στο πιο ευρύ μονοπάτι της ανθρώπινης σήψης, είμαστε οι σκλάβοι της νομιμοποιημένης δημοκρατίας, της εκμετάλλευσης της κατάστασης του εγκλωβισμού και της υποταγής σε αυστηρότερους κανόνες, μερικές φορές δεν αντιδρούν με τον ίδιο τρόπο όπως κανονικά με έναν καταπραϋντικό τρόπο, ονομάζεται η υπέρβαση της ύπαρξης, η μεταμόρφωση στην πιο σκληρή πλευρά της ύπαρξης, αυτό ένιωσα, έμαθα από την εμπειρία ότι ο θυμός είναι ένα βιοποριστικό μέσο για να ζήσουμε, για να ζήσουμε και να επιβιώσουμε φαίνεται και έτσι αποδεικνύεται από τις αξίες της επιστήμης που κυριαρχείται ως ένας ασφαλής τρόπος για να ζήσουμε όταν πρέπει να είναι έτσι, δεν μπορούμε να ξεφύγουμε από το

ερώτημα, τα χαρακτηριστικά μας που μας συνθέτουν είναι ποικίλα, αλλά όλα προέρχονται από το ίδιο, η μυστικοποίηση, δεν υπάρχουν πιο τέλεια όντα

από οποιονδήποτε άλλον, όλοι ξέρουν πώς να ζήσουν, για αυτό χρειάζονται την εγγυημένη και αξιόπιστη υποστήριξη για το σύνολο της ύπαρξης, εργαζόμαστε σε συνεργασία, εξαργυρώνουμε για να έχουν οι άλλοι μια καλύτερη ζωή, ανεργία, μια δίκαιη αιτία, αυτή είναι μια εμπειρία που θα μοιραστείτε όλοι μαζί μου, έχω ονομάσει αυτή την ιστορία της συνέχισης της ύπαρξης, θα είναι η παράταση αυτής της έκδοσης.

Όλα ξεκίνησαν μετά τον χωρισμό των γονιών μου, με δέχτηκαν σε ένα κολέγιο καλογραιών στο Σάο Μιγκέλ, έτσι ονομαζόταν το κολέγιο, περνούσα τις διακοπές μου με τον πατέρα μου και ήταν κοντά εκεί, αλλά μετά τον χωρισμό δεν είχα καλή σχέση με τον πατέρα μου, και από εκεί ξεκίνησαν όλα, η μητέρα μου είχε πάει να ζήσει στην Ποντίθα μετά τον χωρισμό, ήμουν περίπου 10 ετών, όταν έφτασα και γνώρισα την Ποντίθα, το έσκασα από το κολέγιο, δεν αποδεχόμουν αυτόν τον τρόπο ζωής, αλλά με έπιασαν, Ήμουν αθώος, ήξερα ότι υπήρχε η ισχύς του νόμου, ο πατέρας μου ήταν στρατιωτικός, τόλμησα στο δρόμο μέσα από τις ιστορίες που μου έλεγε ο πατέρας μου, ότι ήταν ένας άνθρωπος που εντάχθηκε στη στρατιωτική υπηρεσία, υπηρέτησε το έθνος, ένας σκληρός άνθρωπος όπως έχω ήδη αναφέρει, αλλά άφησε τον εαυτό του να παρασυρθεί από το πάθος του να αγαπήσει μια άλλη γυναίκα, ένας καλός άνθρωπος, σωματικά ισχυρός, πνευματικά επίσης, επωφελήθηκα από αυτό έχοντας κληρονομήσει τα γονίδιά του, τον είχα ως ήρωα, όλα αυτά ήταν μάθηση που αργότερα ήρθε να μετατραπεί.

Γιατί;

Την κυριαρχία ήξερα ότι μπορούσα να την κάνω, από τη στιγμή του χωρισμού, καθώς έμεινα με τη μητέρα μου έγινα ανεξάρτητη, η μητέρα μου απέκτησε εραστή, έναν εργαζόμενο, δούλευε στο ταχυδρομείο και εργάζεται, είναι

έναν άνθρωπο με αξία, ξεκίνησε και από εκεί, έπρεπε να βοηθήσω τη μητέρα μου και έγινα ο κυρίαρχος της υπόθεσης όλα ήταν καλά χειρισμένα, το μετάνιωσα, έκλαψα, αλλά

Κέρδισα, νομίζω ότι αυτό είναι το πιο κατάλληλο θέμα, τους αγαπούσα όσο κανέναν άλλον, ευτυχώς είναι καλά, έχουν τη δική τους ζωή, ήταν φυσιολογικό να έχουμε διαφωνίες, αλλά είχαν πάντα δίκιο, εγώ ήμουν αυτός που κοιμόμουν από την υπέρβαση του να θέλω περισσότερα, ήθελα να έχω χωρίς να κάνω τίποτα, νόμιζα ότι ήταν εύκολο.

Άρχισα να εργάζομαι για να βοηθήσω τη μητέρα μου, αλλά σύντομα συνειδητοποίησα ότι δεν θα άφηνα τον εαυτό μου να κυριαρχήσει, οπότε άρχισα να εργάζομαι ως casqueiro (βοηθός ταπετσιέρη), ο οποίος φτιάχνει τη δομή που θα χυτευτεί και θα ταπετσαριστεί.

Υπήρχε ένα άτομο που δούλευε εκεί, ο οποίος ήταν ο καστοράς, ο άνθρωπος από τη δομή για την ταπετσαρία του καναπέ, ήταν στιβαρός στην εμφάνιση και δεν ήθελα πλέον να τον ανεχτώ, επιθετικός τρόπος ομιλίας, το είχα ήδη βιώσει αυτό με τον πατέρα μου, οπότε επέλεξα να αντιστρέψω την κατάσταση, Ένωθα ότι είχα την ικανότητα για την εξέλιξη της ζωής, δεν με βάραινε, αλλά θα μπορούσα να είχα ντροπιαστεί εκείνη την ημέρα, για χάρη του ότι δεν ήθελα να τον πληγώσω ή να τον τραυματίσω, αλλά για να διασφαλίσω τον εαυτό μου πέταξα μια πέτρα στο μέγεθος ενός χεριού, αλλά την πέταξα εκτραπέντα, ήθελα να δώσω την προειδοποίηση.

Με δέχτηκαν ακόμα εκεί, συνέχισα να εργάζομαι εκεί, μετά έφυγα από επιλογή, αλλά και ο ιδιοκτήτης πέθανε καταναλώθηκε από την ασθένεια hiv, ήταν μια κατάσταση που δεν μου άρεσε, τον είδα να υποφέρει στην ασθένεια, αλλά πάντα τον σεβόμουν, έχασα τη δουλειά, άρχισα στην ενεργό, δηλαδή, στην αργκό χρησιμοποιείται ως καθοδήγηση, και δεν ανέχομαι τα αφεντικά, θέλουμε ανεξαρτησία, ένιωσα σαν γιος ενός λιονταριού, και ενήργησα ως τέτοιος.

Τον Μάρτιο του 1996 βρέθηκα, στο μετρό της λεωφόρου, είχε ήδη γίνει μια σειρά από ληστείες στο μετρό, υπήρχαν καταγγελίες για τα εγκλήματα που γίνονταν εκεί και έτυχε να υπάρξει μια περίπτωση που πέρασε ένας rsr και ήρθε να μας ζητήσει ταυτότητα, και αυτό ήταν όλο, υπήρχε ήδη ένα προηγούμενο, μια εβδομάδα πριν είχα βρεθεί στο σταθμό benfica super κατηγορούμενος ότι είχα ληστέψει έναν αναγνώστη, αλλά ο τύπος που με συνόδευε, ο ricardo, ήταν προσεκτικός, άπειρος, είχε έρθει από το onar, δεν γνώριζε την πόλη, αλλά ήξερε τον δρόμο, ήταν ναρκομανής, και εκείνη την εποχή, καθώς έπαιρνα κοκαΐνη, θεώρησα καλή ιδέα να έχω ένα δεκανίκι ασφαλείας, δηλαδή να με διασφαλίσει για το μέλλον, δηλαδή να έχω μια δύναμη, μια ένωση για την πρόοδο.

Αλλά τώρα μπαίνει εδώ η δομή, ένας από τους κύριους παράγοντες της ικανότητας κάποιου για αφοσίωση, αρχίζει η ασυναρτησία, έτσι ανακάλυψα αυτό που ήδη ήξερα ότι δεν μπορείς να εμπιστευτείς αν δεν ξέρεις, αλλά η εμπειρία μου ήταν τεράστια, ήταν τεράστια, ήμουν σίγουρος για τον εαυτό μου, ήμουν καλός σε αυτό που έκανα, είχα ήδη κάνει αρκετές ένοπλες ληστείες, επέλεξα έναν δρόμο να μην βλάψω κανέναν, απλά να πάρω τα χρήματα.

Για ποιο λόγο;

Για να ζήσω, μπήκα σε αυτόν τον τρόπο ζωής και τον Μάρτιο του 1996, ακριβέστερα στις 28 του μηνός, προειδοποιήθηκα για ένα ένταλμα σύλληψης που υποτίθεται ότι αναφέρθηκε, πρέπει μόνο να προσθέσω την εισαγωγή αυτού του θέματος, μια εβδομάδα πριν με είχαν συλλάβει στο σταθμό Benfica Super, βρέθηκα να κοιμάμαι μέσα σε ένα αυτοκίνητο, ο ιδιοκτήτης ήταν ένας αντισυνταγματάρχης της πολεμικής αεροπορίας, ένας άνθρωπος που είχε ήδη πάει στο εξωτερικό, συνήθιζα να κοιμάμαι εκεί, αλλά εξακολουθούσα να έχω το σπίτι στην

Pontinha, στην πραγματικότητα εκείνο το βράδυ ήμουν με τον Ricardo, και κλέψαμε έναν αναγνώστη και κοιμηθήκαμε μέσα στο αυτοκίνητο,

αιφνιδιαστήκαμε και μας ξύπνησαν πράκτορες της psp, ανήκαν στη σούπερ ομάδα της Μπενφίκα, αλλά εγώ δεν κατσούφιασα και είπα στον Ρικάρντο να μην κατσουφιάζει θα πρέπει να είναι δυνατός και να πει ένα όχι μέχρι τέλους, δεν υπήρχε καμία απόδειξη για το αντίθετο, αλλά με προειδοποίησε ότι μπορεί να εμφανιστούν οι μπάτσοι, αλλά τον καθησύχασα, του είπα ότι δεν πειράζει, ήπια πολύ ουίσκι και είχα όρεξη να κοιμηθώ και δεν είχα όρεξη να πάω σπίτι και έμενα εκεί κοντά. Αυτό συνέβη, ήταν η χειρότερη αμφιβολία που μπορεί να νιώσει ένας άνθρωπος όταν διδάσκει και εκπαιδεύει την κατάσταση της στιγμής που θα μπορούσε να συμβεί, εκείνη την ημέρα τη γλίτωσα. Κατάφερε να υπακούσει στον κανόνα μου να μην έχει τίποτα να πει, αλλά δεν πείστηκαν και πήγαν να πάρουν όλους τους παρκαδόρους που βρίσκονται κοντά για να μάθουν αν ήξεραν για κάποια ληστεία, ένα μπλε cd player, αλλά είχαμε διαπράξει πολλά εγκλήματα πριν και όλα είχαν εισαχθεί στη ληστεία και την απαγωγή, πήγαμε στην ανάκριση στη λεωφόρο underground, το αστυνομικό τμήμα βρισκόταν στο *marquês de rombal*, το μητροπολιτικό αστυνομικό τμήμα της Λισαβόνας, μας ανέκριναν, δεν είπα τίποτα, δεν ξέρω τη συζήτηση του ricardo, αλλά καθώς είχα ήδη ένα ιστορικό που είχα περάσει μια προηγούμενη εβδομάδα σε μια πανομοιότυπη κατάσταση, εμπιστεύτηκα.

Εκείνη την ημέρα, φύγαμε από το αστυνομικό τμήμα, δεν είχα τίποτα να πω, εμπιστεύτηκα τη μαρτυρία του ώστε να τη γλιτώσω, εκείνη την εποχή έπαιρνα το δίπλωμα οδήγησης, δούλευα, αλλά έπαιρνα ήδη επίδομα ανεργίας, συνέχισα να παίρνω το δίπλωμά μου, πήγα να κάνω τον κώδικα, πέρασα, οδηγούσα ήδη, Ένιωθα καλά, πέρασα υπέροχα και τότε ήταν που μου επιδόθηκε, πήρα ένταλμα σύλληψης από το δικαστικό σώμα, με πήραν στο

σπίτι, είχα έρθει από το γυμναστήριο, είχα προπονηθεί για πάνω από ένα μήνα, όταν μπήκα στο δικαστικό σώμα, συνειδητοποίησα, όταν με ανέκριναν στο αστυνομικό τμήμα του Μαρκί, όταν με ανέκριναν στο

marquês de rombal Δεν είπα τίποτα, αλλά ο ricardo είπε τα πάντα, συνέχισα να κάνω τη δήλωσή μου, στο στάδιο της διερεύνησης των γεγονότων ήταν η δικαστική έρευνα, δεν είχα τίποτα να τους πω, τίποτα δεν είχε αποδειχθεί από τον κραυγαλέο παράγοντα. Έτσι δεν μπορούσα να δεχτώ αυτή την απόφαση, θα ήταν σαν να παραδινόμουν, ίσως θα ήταν καλύτερα να είχα διαφορετική στάση, να έλεγα την αλήθεια, να ήμουν συνεργάσιμος, να μετανουούσα, αλλά έκρινα τον εαυτό μου με τη σοφία μου, ήθελα να παίξω και με τη δικαιοσύνη, ο δικαστής που με καταδίκασε ήταν ένας άνθρωπος που είχε προβλήματα στη ζωή του, μια από τις κόρες του πέθανε από υπερβολική δόση και τα άλλα εναπομείναντα παιδιά ήταν επίσης εθισμένα στα ναρκωτικά, με προειδοποίησε ο δικηγόρος, ή θα έλεγα την αλήθεια ή αλλιώς θα ήμουν σκληρό καρύδι, αλλά εμπιστεύτηκα τον εαυτό μου.

Δεν με υπερασπίστηκε όπως θα έπρεπε, δεν ήξερε πώς να είναι λειτουργική στη νομιμότητα των καθηκόντων που πρέπει να εκπληρώσει, ως εκπρόσωπος του νόμου, εκείνη την εποχή δεν είχα προσωπικό δικηγόρο και δεν μου δόθηκε ποτέ, έπρεπε να προσλάβω αυτόν τον δικηγόρο μετά τη σύλληψη, αφού καταδικάστηκα, αφού καταδικάστηκα, προσέλαβα αυτόν τον δικηγόρο, ήταν όλη η ενέργεια που ήθελα να συσσωρεύσω, ήξερα ότι ήμουν στο σταυροδρόμι υπήρχε μαρτυρία και δεν ήθελα να την αναλάβω, πλήρωσα ακριβό τίμημα, για την έλλειψη συνεργασίας και όλα κατέληξαν στη μεγάλη μου πεποίθηση και σκέφτηκα ακόμη και να αυτοκτονήσω.

Ήταν μια θλιβερή μέρα για μένα ορκίστηκα στον εαυτό μου ότι θα επιβιώσω από κάθε δυσμενή κατάσταση που μπορεί να έρθει στο δρόμο μου, ήταν η αρχή του τέλους για μένα για τα πάντα, έχασα την ελευθερία μου πριν από λίγο καιρό, πήρα μια βαριά αλυσίδα και κατάφερα να επιβιώσω.

Ήταν την εποχή της νίκης που έμαθα την τέχνη του να μπορώ να προβάλλω την υπεράσπισή μου μέσω εμού, όλοι με σέβονταν, ακόμη και η διοικητική εξουσία που είναι αυτή που εκτελεί τις λειτουργίες του σωφρονιστικού ιδρύματος, διότι με αυτό το

όταν θέλουμε να κερδίσουμε κάτι πρέπει να ασχοληθούμε, είναι οι ιδιοκτήτες του κομματιού, δηλαδή, τους ανήκει το έδαφος που κυριαρχούν, νομίζουν ότι είναι έτσι, τους προστάζουν να κάνουν αυτό που πρέπει να γίνει, να ακολουθήσουν το δρόμο στην πίστη, ανεξάρτητα, από τον τρόπο που μπορεί να φαίνεται, μπορεί να είναι και ότι ο καθένας μπορεί να έχει, αλλά υπάρχει μια υποταγή που είναι αποκλεισμός, όταν κατέχουν αυτή τη θέση νομίζουν ότι μπορούν να είναι κύριοι της κατάστασης, δεν είναι παραιτημένοι από το απλούστερο ον που πρέπει να ζήσει, αυτή είναι η πρόγνωση των όσων μελέτησαν και των καταστροφών που διέπραξαν, ούτε μία, ούτε δύο, ούτε τέσσερις, ήταν ποικίλες, πολύ ποικίλες τις αποκάλεσα σταύρωση των πιο άτυχων, αλλά ανέβασα το ηθικό μου γιατί ήταν πάντα υψηλό, όλα ξεκίνησαν όταν έφτασα στο Ινστιτούτο.Π. Στο Λίνιο ήταν μια δύσκολη είσοδος, πολύ δύσκολη, ήμουν γεμάτος οργή και θέληση για νίκη, σκέφτηκα ακόμη και να το σκάσω αν είχα την ευκαιρία να το κάνω, κατάφερα να διατηρηθώ, όλα αυτά γιατί πήρα τον σεβασμό των βετεράνων που ήταν στο Ι.π, και αυτοί ήταν οι πραγματικοί πυλώνες για να μάθω τη ζωή στο μοναστήρι, πολέμησα, πάλεψα, πέτυχα, αν δεν ήταν έτσι θα ήμουν στη λήθη, όλοι με θυμούνται, σε όλους αρέσει να με θυμούνται, ήμουν η χαρακτηριστική εικόνα, έγινα ένας σκοτεινός και ψυχρός ηγέτης που δεν ήξερε να αγαπάει και έτσι κατέκτησα τη δόξα μέσα στη φυλακή, ήταν ψυχρές πράξεις από αυτούς που έπρεπε να ξέρουν να ζουν και να παραμένουν στην κορυφή της γης για να νικήσουν. Γρήγορα έδειξα στους παιδαγωγούς, στους βοηθούς, στους φύλακες και στους άμεσους ότι θα με βοηθούσαν να κερδίσω τη δύσκολη μάχη, δεν ένιωσα υποστήριξη απλά κοίταξα τη συγκυρία της στιγμής και η βοήθεια ήταν βάρβαρη, συνέβη αυτό που δεν θα μπορούσε να συμβεί, έγινα ο δαίμονας μέσα μου, αλλά δεν έψαχνα για προβλήματα απλά ήθελα να ζήσω και να επιβιώσω, ήταν η στιγμή της συγκυρίας.

Ιζαμπέλ ήταν το όνομα της διευθύντριας του σχολείου στο οποίο διατηρούσα έναν υγιή και ευχάριστο σεβασμό, πάντα με συνόδευε, πάντα με βοηθούσε, αλλά αργότερα έφτασε να γίνει μια οργή σε μένα, αλλά πάντα τη σεβόμουν. Και όλα αυτά οφείλονταν στην ισχυρή πίεση που ασκούσε το διοικητικό σύστημα του οποίου το όνομα του διευθυντή ήταν joão g. Ο άνθρωπος που είχε έρθει από το εξωτερικό, ξέφυγε όταν προσπάθησαν να τον σκοτώσουν, η ιστορία του είναι γνωστή, ήταν υπεύθυνος για τη διοίκηση του lnhό για αρκετά χρόνια, μέχρι μετά τη μετάθεσή μου, τον ήξερα καλά και ήταν μάλιστα ένας άνθρωπος με τον οποίο μπορούσες να μιλήσεις, ήταν επικοινωνιακός, τον ενδιέφερε το θέμα, Με παρερμήνευσε, ίσως λόγω των αναπληρωτών, με έβλεπαν καλά στον επαγγελματικό κύκλο, στο επίπεδο της συντροφικότητας όλοι με σέβονταν και αυτός ο διευθυντής ήθελε το αποκορύφωμα της καριέρας του, δηλαδή είμαι εδώ για να κυριαρχήσω, είμαι εδώ για να κερδίσω με κάθε κόστος, θα με βλέπουν καλά, αυτός ήταν ο στόχος του, μεταξύ άλλων θα μπορούσε να πει και άλλα. Ένας από τους λόγους που υπερασπιζόταν περισσότερο ήταν η διακίνηση ναρκωτικών, του άρεσε να βοηθάει τους τοξικομανείς, αλλά απαιτούσε ένα νόμισμα σε αντάλλαγμα, έπαιζε με το νόμο, είχε τη δύναμη να επηρεάσει την εφαρμογή των επισφαλών και υπό όρους εξόδων και των εξόδων ανοιχτού καθεστώτος, δεν ήταν κακός, μόνο όσοι παίρνουν τα δικά τους δεν εκφυλίζονται και επέλεξα τον πιο δύσκολο δρόμο, το δρόμο που κανείς δεν θέλει να ακολουθήσει, αλλά επέλεξα να ακολουθήσω, να ακολουθήσω το μονοπάτι που ήταν προδιαγεγραμμένο για μένα, όταν μιλάμε για πεπρωμένο μερικές φορές το πετυχαίνουμε σωστά, δεν θα είμαστε πολύ μακριά από την πραγματικότητα, είχα πολλά όνειρα όταν ήμουν παιδί και ήταν όνειρα που μετατράπηκαν σε εφιάλτη, ένα πέρασμα στην έρημο το είχα ήδη προβλέψει, είχα ήδη δει το μέλλον μου, αλλά όλα μου τα παρουσίασαν σε ένα όνειρο, με

συνόδευαν μάγισσες που ονομάζονταν έτσι, μου πέρασαν
το

όνειρα επειδή έπρεπε να περάσουν, η δύναμη της γυναίκας ήταν μεγάλη, με βοήθησε, αλλά η περιέργεια που προκλήθηκε μετά τη σύλληψή μου, είχα μεγάλη διαμάχη με τον αδελφό μου και ήθελε να είναι καλύτερα από αυτόν, μια υγιή διαμάχη ήθελε να είναι και είναι ίσος μαζί μου. Εκείνη την εποχή, πηγαίναμε για κυνήγι ενάντια σε νερόφιδα για να στοχεύουμε, παίζαμε σνούκερ, μερικές φορές αντιμετωπίζαμε σκληρούς αντιπάλους αλλά πάντα κερδίζαμε, ήξερα ότι ήταν καλός-σήμερα είναι υπολοχαγός στο στρατό. Ο πατέρας μου κατάφερε την πιο άμεση υποστήριξη που μπορούσε να μου δώσει, μου τα παρέδωσε, τον βοήθησε με την εκπαίδευσή του, όλα αυτά επειδή υπήρχε ένας διαχωρισμός. Βρισκόμαστε στη μέση της εισόδου μου στο Λιηό, ήταν γενναίο, αμέσως στην είσοδο οι φρουροί ήθελαν να με γνωρίσουν σε βάθος, ήταν μια κανονική είσοδος, αν μιλήσουμε για την ατμόσφαιρα εκεί, ήταν ένα περιβάλλον αναζήτησης, τόσο οι φρουροί όσο και οι κρατούμενοι ήθελαν να κερδίσουν, υπήρχε ένας καλός διευθυντής εκεί, ο Manuel, αλλά ήταν διεφθαρμένος, αλλά δεν έβλαπτε κανέναν, απλά κέρδιζε και έκανε τη δουλειά του και επίσης βοηθούσε, για τρία χρόνια ήμουν κάτω από αυτόν τον διευθυντή από το 1996 έως το 1999, απομακρύνθηκε από τη θέση του διευθυντή, αλλά έγινε πρόεδρος του ενοριακού συμβουλίου, αλλά δεν μπόρεσε ποτέ να απαλλαγεί από αυτό που τον είχε οδηγήσει να φύγει από το Λιηό, ήταν καλός άνθρωπος, ήθελε την ευημερία όλων και ταυτόχρονα δεν έβλαπτε κανέναν υπήρχε ανάγκη για έργα, στην πτέρυγα β που θεωρούνταν η δολοφονική πτέρυγα, είχε το παρατσούκλι δολοφονική πτέρυγα, για τα πάντα, για τις υποδομές στην κορυφή και όταν δεχόμασταν μια επίσκεψη στο σαλόνι έπεφτε νερό, ήταν αποτέλεσμα της έλλειψης διάστασης των υποδομών, έπρεπε να έχουμε τις ομπρέλες μας ανοιχτές, γιατί ζούσαμε σε ένα

διεφθαρμένο περιβάλλον σε σημείο που ο διευθυντής δέχτηκε μια πρόταση βασισμένη σε χρήματα που θα μπορούσε να εκμεταλλευτεί από τη γενική διεύθυνση υπηρεσιών φυλακών, τη γλίτωσε εύκολα, η πρόταση βασιζόταν σε

επισκευή του γηπέδου προπόνησης, δηλαδή του γηπέδου ποδοσφαίρου, ήταν λασπωμένο, πολύ βαρύ χώμα, αυτό ήταν το παρατσούκλι του, θα μπορούσε επίσης να το αποκαλέσει τσαπατσούλικο, αλλά ήταν καλός, ήξερε επίσης πώς να περπατάει, ήξερε πώς να χειραγωγεί το σύστημα, αν υπήρχε διαφθορά στη θέση του έπρεπε να εκμεταλλευτούμε τη στιγμή, Ήμουν στα μισά μιας ποινής 16 ετών, εξέτισα οκτώ χρόνια για την εμπιστοσύνη της μυστικότητας, αλλά αυτό δεν θα τελείωνε με τον καλύτερο τρόπο γιατί υπήρχαν εκείνοι που θα ζημιώνονταν γιατί έτσι έπρεπε να γίνει, είναι μέρος του συστήματος, το σύστημα είναι έτσι στημένο πρέπει να υπάρχει μια δικαιολογία, και με αυτό πέρασε άλλος ένας χρόνος, Ήταν ο τρίτος χρόνος που ήμουν στο Linhό και ήρθε το πραγματικό δίλημμα της διαφθοράς, η πώληση ναρκωτικών που είχε εγκριθεί από τον επικεφαλής της διεύθυνσης, διαχειρίζονταν τα πάντα χρησιμοποιώντας έναν κρατούμενο που εμπιστεύονταν, έναν ισχυρό έμπορο ναρκωτικών που είχε βγάλει καλά λεφτά από την πώληση ναρκωτικών, το όνομά του ήταν Luis torres, είχε και ένα παιδί στη φυλακή, υπήρξε μια προσφορά από την εταιρεία Skir να φτιάχνει και να γεμίζει τις σακούλες και να τις πληρώνει xis, με κάλεσαν να εργαστώ εκεί, δεν αποδέχτηκα το γεγονός ότι οι άνδρες που επρόκειτο να ασκήσουν αυτή τη λειτουργία εξουσιοδότησαν την πληρωμή σε ναρκωτικά και κράτησαν τα χρήματα που στη συνέχεια μεταφέρθηκαν μέσω υπολογιστή, τότε είναι που το πραγματικό πρόβλημα του manuel t. Διευθυντή μέχρι τότε- δεν μπορούσαν να γίνουν και πολλά πράγματα, έγινε δικαστική έρευνα, έγιναν σκόπιμες μεταφορές, με άλλα λόγια, ας καθαρίσουμε την εικόνα μας, αλλά δεν κατάφεραν να τα καθαρίσουν όλα, πήγαν στα δικαστήρια, η δικαστική έρευνα είχε κατηγορούμενους, και ένα ευρύ φάσμα καταθέσεων, αλλά εγώ δεν κατέθεσα, δεν κλήθηκα καν να το κάνω, δεν επρόκειτο να πω και πολλά, απλά θα διασφάλιζα το δικό

μου καλό, θεώρησα ότι άξιζε περισσότερο να χειριστώ την υπόθεση, θα μπορούσα να κερδίσω κάτι από αυτήν αν σιωπούσα, μόλις ήξερα ότι θα

να πληρώσουν το σκληρό τίμημα.

Ο φύλακας Σπουργίτι έμεινε εκτός της υπηρεσίας φυλακών, ο αρχηγός Αμορίμ έπρεπε να συνταξιοδοτηθεί πρόωρα, ο Μανουέλ Τ. Παρόλα αυτά έφτασε μέχρι την προεδρία μιας ενορίας.

Υπήρξε μια αλλαγή στη διοίκηση, joão g. Έταν το επόμενο όνομα που ακολούθησε στη διοίκηση της π.ε. Είχε μια φιλοδοξία, πολύ μεγάλη ακόμα και για τα δεδομένα, καθώς άρχισαν τα έργα στην πτέρυγα β για την αναδιαμόρφωση των συνθηκών, η μισή πτέρυγα ήταν κλειστή για εργασίες, βρέθηκα στο κελί με τον carlos ήταν ο γιος της μητέρας ενός καθηγητή πανεπιστημίου, ήταν ο γραμματέας του διευθυντή του σχολείου, αλλά ήταν ναρκομανής, από καιρό σε καιρό, έκλεβε την τσάντα του καθηγητή για να έχει χρήματα να χρησιμοποιήσει, ήταν χρόνιος τοξικομανής, ένιωθα συμπόνια γι' αυτόν, γιατί τον έβλεπα να χάνει πάντα, δεν μπορούσε να εξελιχθεί, είχε συμβιβαστεί με την κατανάλωση, αλλά ήταν έξυπνος, ήταν οξυδερκής άνθρωπος, αλλά στο εμπόριο ναρκωτικών οι μαύροι ήταν τα αφεντικά, είχε προβλήματα μαζί τους, ζήτησε και προστασία όσο ήμουν μαζί του στο κελί, αλλά είναι αστείο κανείς δεν μου μίλησε ποτέ ή απαίτησε χρήματα, χρέη που έπρεπε να πληρώσει, τον υπερασπίστηκα κιόλας, αλλά προδόθηκε και μου άφησε ένα χρέος ηρωίνης στον άνθρωπο που τον είχε ήδη χτυπήσει για χρέη, δέχτηκα και του χρωστούσα, δεν φοβήθηκα γιατί η ηρωίνη με μετέτρεψε σε ένα άγριο ον, απόλυτη κυριαρχία, από τότε έπρεπε να ζήσω μια σκληρή ζωή, ήταν το αποκορύφωμα της οργής μου να βλέπω κάποιον να υποφέρει γιατί όλοι μου έδιναν την αφορμή, είχα αρκετές μάχες σώμα με σώμα, δεν μπορούσαν να με νικήσουν, κέρδισα την υπόθεση, όλοι χρειάζονταν την υποστήριξή μου μετά για να λειτουργήσουν και να πουλήσουν και να είναι καλά με τον εαυτό τους, είχα την δωρεάν ηρωίνη, με ικανοποιούσε γιατί

είχε θαυματικές αξίες, ήταν σύντροφος, ήταν φίλος

και υπερασπίστηκα τον σκοπό, αλλά είχα ένα πολύ θυμωμένο πράγμα που κανείς δεν με διέψευσε παρόλο που ήμουν στην ηρωίνη. Όλοι έμαθαν να με σέβονται, ήταν τύποι από τη ζωή του εγκλήματος, όλοι γνωρίζονταν μεταξύ τους στο περιβάλλον που ήμασταν ενταγμένοι, τους σέβονταν, οι ίδιοι με μισούσαν, μου πρόσφεραν ηρωίνη για να πάω να σπουδάσω, ήταν ο μόνος τρόπος που πίστευαν ότι έπρεπε να έχω μια υγιή απασχόληση και να μάθω, ήταν η συνέχεια του κύκλου της κατανάλωσης, ένιωθα καλά, το είχα συνηθίσει και μου έπαιρνε την επιθυμία να φάω και να κάνω σεξ, ήταν ο ιδανικός τρόπος να περάσω το χρόνο μου στο μοναστήρι χωρίς να με απασχολεί το πρόβλημα του σεξ και του φαγητού.

Μεταφέρθηκα στο Vale de Judeos το 1998 και πήγα να παρακολουθήσω μαθήματα ξυλουργικής.

Πήγα κατευθείαν στη φυλακή, ήταν το λεγόμενο καθεστώς 111, το σκληρό καθεστώς, όπου περιμένουμε μια έρευνα που μπορεί να οδηγήσει σε πειθαρχικές κυρώσεις ή συνέπειες, πλήρωσα, πλήρωσα το τίμημα της διεκδίκησης ενός δικαιώματος που είχα, που ήταν να έχω τηλεόραση, ραδιόφωνο, αλλά μου τα πήραν όλα αυτά, και όλοι με ήξεραν από το όνομα που έλεγα την τηλεόρασή μου, Susana μου το είχε δώσει η μητέρα μου, ήταν θεαματικό γιατί είχα πάντα την τηλεόραση στο κελί μου. Μερικές φορές την έφτιαχνα, την έπαιρνα, την έβαζα ενέχυρο, την νοίκιαζα για να την καταναλώνω τις μέρες που ένιωθα πιο αδύναμη, αλλά είχα απέραντη αγάπη γι' αυτήν, θα ήμουν πρόθυμη να την σκοτώσω αν κάποιος μου την κατέστρεφε, το έκανα αυτό λίγες φορές που δεν ένιωθα καλά.

Μπήκα στο 111 και με άκουσε ο επικεφαλής της φυλακής, ο επικεφαλής της φυλακής, ο αρχηγός Αμορίμ, απόγονος της Μοζαμβίκης, αλλά Πορτογάλος, ψηλός άντρας, αλλά

αδύνατος, όχι κακός τύπος, απλά ήθελε να έχει την επικράτεια υπό την κυριαρχία του, ήθελε να είναι ήσυχα, ήταν

μου είπε λοιπόν να σταματήσω να μιλάω έτσι αλλιώς θα εκνευριστούμε, είπα ναι θα μπορούσα να εκνευριστώ, ήμουν πρόθυμος να το κάνω, ήταν τότε που έφυγα μέσα στο γραφείο του αφεντικού, δηλαδή στο γραφείο του, δούλευα εκεί για πολλά χρόνια, ο φύλακας baptista, έπινε πολύ, αλλά τίμιος, δεν ήθελε να βλάψει κανέναν, ήταν σαν το αφεντικό, ήθελε να είναι καλά, με εξέπληξε αυτός ο φρουρός, προσπάθησε να μου επιτεθεί, δεν μπόρεσε, υπήρχαν και κάποιοι άλλοι φρουροί που ήταν εκεί, στο ρbx και είδαν τη σύγχυση, με περικύκλωσαν και προσπάθησαν να μου επιτεθούν ξανά, δεν μπόρεσαν, κράτησε μερικά λεπτά ακόμα, αλλά η επιμονή τους ήταν η αντίστασή μου, ήταν τότε που εμφανίστηκε ένας φρουρός γύρω στα 50, ο σιδερένιος φρουρός, μου μίλησε, μου είπε να σταματήσω και ότι κανείς δεν πρόκειται να μου επιτεθεί, αλλά είχα ήδη επιτεθεί στον φρουρό batista και στον επικεφαλής της φυλακής, το αφεντικό amorim, δεν τους προκάλεσα και πολύ μεγάλη ζημιά, ήξερα ότι θα έχανα, τότε μου είπε, θα πας με χειροπέδες στο περίπτερο ασφαλείας, μου πέρασαν χειροπέδες με την παρουσία του αφεντικού, αυτός ήταν που το διέταξε, ο σιδεροφύλακας το διέταξε και πήγα στο περίπτερο ασφαλείας, το αφεντικό με διέταξε να βγάλω τις χειροπέδες και μου είπε να μπω μέσα στο κελί, καθώς θα ήμουν στην ασφάλεια μέχρι να ολοκληρωθεί η ανάκριση.

Ειλικρινά, κέρδισα σεβασμό για τον άνθρωπο, ήταν ένας άνθρωπος ήταν ένα αφεντικό, έδωσε το παράδειγμα, όπως οι θεσμοί που εκπροσωπούν τις δυνάμεις της καταστολής, θα πρέπει να είναι καλά διέταξε σε εκείνους όλων, έτσι ώστε όλοι να αισθάνονται καλά. Για μένα ήταν το πιο ανθρώπινο αφεντικό που συνάντησα ποτέ, συνάντησα την τιμωρία όπως θα ήταν λογικό, θα έπρεπε να πληρώσω για την ίδια την πράξη, αλλά κέρδισα επίσης τον σεβασμό τους, σταμάτησαν να ανακατεύονται στην άμεση ζωή, ότι πρέπει να επιβιώσουν, ακόμη και μέσα

στη φυλακή ζει κανείς, το αποκάλεσα το αφιλόξενο μέρος, το ίδιο είναι από την ίδια τη φράση, σε ένα μέρος όπου δεν υπάρχει τίποτα, είμαστε ζωντανοί μόνο και μόνο για να ζούμε, αλλά πρέπει να

πιστέψτε με, είχα ήδη ακούσει για ανθρωποκτονία, υπήρχαν αρκετές μαρεαζões, αυτή είναι μια αργκό λέξη που χρησιμοποιείται στην εγκληματική ζωή, δηλαδή σημαίνει δολοφονία, οπότε είχα ήδη διαπράξει κάποιες καταστάσεις που θα μπορούσαν να πάνε στραβά στο περιβάλλον της φυλακής, Τον συνάντησα όταν εξέτιζα μια τιμωρία στο περίπτερο ασφαλείας, είδα έναν νεαρό άνδρα που ήταν ήδη μερικά χρόνια από το ληηό, και ήρθα σε επαφή μαζί του να μου δώσει ένα τσιγάρο, αλλά τον άφησα μόνο του.

Η Επιτροπή δεν μπόρεσε να τον δει, επειδή ήμασταν πολύ αργά μέσα στην ημέρα.

ήταν μια στιγμή της συγκυρίας, ήταν μια στιγμή, λοιπόν, τον είχα δει εκεί, ήταν εκεί, στην πτέρυγα β, την πτέρυγα που θεωρείται δολοφονική, ήταν στην πτέρυγα α, μια ήρεμη πτέρυγα, φιλοξενούσε κρατούμενους που δούλευαν και ήθελαν να είναι ήρεμοι στη φυλακή, αλλά υπήρχαν χρήστες, υπήρχαν έμποροι ναρκωτικών και υπήρχε ένας που είναι ακόμα και σήμερα στη φυλακή, το όνομά του είναι Ντελφίμ, θα εξηγήσω την ιστορία του σε λίγο, με αναζήτησε, τον είδα γρήγορα την πρώτη φορά που τον συνάντησα, ήταν έξυπνος, καλό παιδί, αλλά είχε επίσης μια άγρια παιδική ηλικία, εξαιτίας του δρόμου που ακολούθησαν οι γονείς του, επέστρεψε στο Πράσινο Ακρωτήριο, έψαχνε για μια καλύτερη ζωή, για τους ιστορικούς δεσμούς που υπάρχουν στη γνώση και θεωρούνταν ως τέτοιοι είχαν τη σκληρότητα του να έχουν ζήσει, δεν είχαν μια ζωή που ήταν πολύ εύκολη, έπρεπε να ζήσουν στη συνοικία των Ούγγρων, μια συνοικία με ανθρώπους κυρίως από το Πράσινο Ακρωτήριο, η κατασκευή των σπιτιών δεν ήταν πολύ καλή αλλά προσέφεραν τις ελάχιστες προϋποθέσεις να μην κοιμούνται στο δρόμο, να έχουν μια στέγη πάνω από το κεφάλι τους, όσο άθλιοι και αν ήταν, ήταν μορφωμένοι, τα σπίτια ήταν καθαρά και είχαν την τάξη κάποιου που είχε πραγματική

μόρφωση, αλλά να 'μαστε, υπήρχε κοινωνική ανισότητα,
έπρεπε να δουλέψουν σκληρά και αυτοί οι άνθρωποι είναι

καλοί άνθρωποι, τους άρεσε να κακομαθαίνουν τα παιδιά τους, αλλά δεν είχαν χρόνο για αυτά, έπρεπε να δουλέψουν για να έχουν μια τίμια ζωή, μια ζωή με ευημερία, είναι δική τους και μερικές φορές η αποξένωση μπορεί να προκαλέσει ένα σοκ, τα παιδιά αρχίζουν να μεγαλώνουν, περνούν πολύ χρόνο μακριά από τους γονείς τους, η θεμιτή απαίτηση όταν θέλεις να μεγαλώσεις, να έχεις ανεξαρτησία, να έχεις αυτάρκεια, να ψάχνεις το καλό, αλλά έπεσε στα ναρκωτικά, ήταν μια επαφή όπως αυτή που είχα κι εγώ όταν εξέτιζα την ποινή μου, Αλλά μετά το άφησα να περάσει, καθώς έχασα την οπτική επαφή και καθώς δεν είχα χρόνο να έχω μια πιο άμεση επαφή, δεν τον θυμόμουν, αλλά ήρθε σε μένα, ήμουν στην πτέρυγα Β και έκανα πολύ αθλητισμό και περνάει από δίπλα μου και μου είπε αν ήθελε να παίξουμε χαρτιά, το τυπικό παιχνίδι του Ακρωτηρίου Βέρντι, το bisca, και εκεί τον έκανα φίλο, αλλά κράτησε πολύ περισσότερο, κρατάει μέχρι σήμερα, αλλά τότε είχε ήδη κάνει χρήση ηρωίνης, και τότε ήταν που θυμήθηκα ότι τον είχα δει στο intendente, εκεί γίνονταν σκοτεινές συμφωνίες, η μαύρη αγορά όπου όλα είναι εντάξει, αρκεί κανείς να μην βλάψει κανέναν, ήταν σε μια άγρια στιγμή που συνειδητοποίησα με την πρώτη ματιά ότι το αγόρι ήταν έξυπνο, είχε ψυχή, η εμφάνισή του παρουσίαζε έναν μεγάλο ράστα, άγριο, αλλά καλά μεταχειρισμένο, αυτή ήταν η εικόνα της πρώτης στιγμής που τον είδα, και συνειδητοποίησα ότι ήταν ένα αγόρι που στα μάτια της κοινωνίας, θεωρούνταν έτσι, ο παράνομος, ο άνθρωπος που ζει στο περιθώριο της κοινωνίας, αλλά όλοι μας θέλουμε να είμαστε σίγουροι για την ευημερία μας, για την ανθρώπινη ισότητα, όπου αξίζει να πούμε ότι όλοι ζούμε με όλα αυτά που έχουμε δημιουργήσει, αλλά ξέρουμε επίσης ότι το καλό πάει χέρι-χέρι με το κακό, οι πράξεις που μπορεί να προέρχονται από αυτό φέρνουν την πιο δύσκολη διαδρομή για να ζήσει, είχε μεταφερθεί από την πτέρυγα α στην πτέρυγα β, έμεινε στο κελί

ότι το ίδιο πρωί μετά τη νύχτα της μεταφοράς tiquinho επέστρεψε στο φτερό ένα, είχε κάνει μια συμφωνία με την κατεύθυνση, να συνεργαστούν βάζοντας το άλλο στο κεφάλι του ταύρου, είναι μια άλλη έκφραση που χρησιμοποιείται επίσης στην αργκό που σημαίνει να αφήσει τον άλλο κρέμεται, Εκείνο το βράδυ μιλήσαμε μέσα από το παράθυρο και μπορούσαμε να επικοινωνήσουμε με αυτόν τον τρόπο, ήμασταν πολύ κοντά, και άκουσα πολύ θόρυβο στο κελί, μου τράβηξε την προσοχή, μέσα στη φυλακή πρέπει να έχουμε την αντίληψη του κινδύνου, αυτό είναι που μας κάνει να ζούμε και μας βοηθάει να νικήσουμε, μας φέρνει την ψυχή που θέλουμε να είμαστε, την ψυχή που όλοι μας θέλουμε να ενσαρκώνουμε, μια δυνατή ψυχή γεμάτη θάρρος και επιδεξιότητα και πονηριά.

Εκείνο το βράδυ πριν το επόμενο πρωί μιλήσαμε από το παράθυρο, καθώς άκουσα θόρυβο ρώτησα:

- Ποιος είναι εκεί;

Είχα ακούσει κάποιο θόρυβο, μου είπε:

- Είμαι ο Hugo, είμαι εδώ μαζί με τον Tiquinho.

Ήταν ο τρόπος τους για να τον τιμωρήσουν, για το γεγονός, ότι είχαν διαπράξει την ίδια μέρα που μεταφέρθηκαν στην πτέρυγα β, ήταν ρουτίνα ήταν τότε που μου είπε όταν ανοίγουν τις πόρτες σε αυτή την περίπτωση τα κελιά έρχονται μαζί μου στην πτέρυγα α, αλλά μου είπε να μην μιλήσω, αλλά σκέφτηκα, ήταν για τον Hugo, ήταν το αστέρι, ήταν ο άνθρωπος της στιγμής, ήταν εθισμένος στην ηρωίνη, απαιτούσε από τους διακινητές να τον προμηθεύουν με ναρκωτικά χωρίς χρήματα,

Ήταν μια υποχρέωση, το απαιτούσε, ένα επαναστατικό αγόρι με τεράστιο τρόπο, τότε έγινε η επίθεση, άφησα τις πόρτες ανοιχτές και δεν βγήκα έξω, αλλά ήξερα ότι θα το έκανε, ήξερα ότι είχε κάποια καψούρα στην α-πτέρυγα, μια σλανγκική λέξη για την καψούρα, η οποία μπορεί να γίνει κατανοητή ως στην εγκληματική αργκό ένα γεγονός ρουτίνας του όποιος περπατάει στη βροχή βρέχεται.

Μετά έφυγα από το κελί, έκανα την κανονική μου ρουτίνα, έτρωγα πρωινό, μετά πήγαινα στο τρένο, πήγαινα στο σχολείο, πήγαινα στα μαθήματα, εκείνο το πρωί του πρωινού, μου φάνηκε περίεργο που δεν τους έβλεπα γιατί αυτή ήταν η ρουτίνα μου ήταν να ψάχνω κι εγώ, ήμουν εθισμένος, αλλά δεν ήμουν πραγματικά εθισμένος ακόμα, αλλά είχα ήδη κάνει κάποιες ληστείες και είχα ήδη αποσπάσει κάποια χρήματα, κατά τη διάρκεια του πρωινού ήρθαν να μου πουν, τα αγόρια που ήταν επίσης χρήστες ονομάζονταν πιράνχας, αναζητούσαν τη ζωή με έναν πιο έντιμο τρόπο, αλλά πάντα με δόλο, επειδή ο εθισμός τους οδηγούσε και σε αυτό, ο Hugo πήγε στο περίπτερο ασφαλείας με τον Tiquinho, αλλά εμφανίστηκε ένας άλλος, ο Ζέ Bola, ζούσε στο chelas και ποτέ δεν είχα καλά αισθήματα μαζί του γιατί του έδωσα ένα παντελόνι από μια φόρμα στον emílio bairro alto και ήθελε να ληστέψει τον emílio. ήξερε ότι το παντελόνι ήταν δικό μου και με είχε ήδη προκαλέσει αρκετές φορές, αλλά ποτέ δεν με ένοιαζε, δεν του έδωσα ποτέ σημασία. είχαν έναν άσχημο καυγά. ο emílio Barrio Alto μεγάλωσε εκεί στο Barrio Alto και ήταν θρασύς, ήμασταν από την ίδια ανατροφή και ήθελε να υπερασπιστεί αυτό που ήταν δικό μου, ήθελε να υπερασπιστεί την τιμή του να είναι ενορίτης και να έχει μια παιδική σχέση: Ο Ζέ bola ήταν εύρωστος και ζύγιζε περίπου 90 κιλά., Ο Emílio ήταν ένα στεγνό, τυπικό αφρικανικό αγόρι, καθώς ήταν πιο αδύνατος, υπερασπίστηκε την τιμή του και αντιμετώπισε την κατάσταση.

συζήτηση, δεν ήταν εύκολο, αλλά ήξερε ότι είχε το μυαλό να ζήσει και έπρεπε να επιβιώσει από το θέμα. Αφού ο Zéboia είχε βγάλει το παντελόνι της φόρμας και το κρατούσε στο χέρι του, διαφώνησαν, Ήξερα ότι ο Emilio θα κέρδιζε, αλλά ποτέ δεν πίστευα ότι θα κατέληγε έτσι. Ήθελε να τον στείλει από τον τρίτο όροφο, τον άρπαξε από τα πόδια, ο Emilio έκανε αυτό που είχε μάθει, στην έσχατη λύση, εγώ είμαι αυτός που πρέπει να σωθεί, τον άρπαξε από το λαιμό και τον ανάγκασε να τον σπάσει, δηλαδή, τη στιγμή που τον άρπαξε από το λαιμό δεν τον άφηνε, υπήρχε ένα κιγκλίδωμα μπροστά του ή στην είσοδο των κελιών, Σε αυτή την περίπτωση έγινε το απρόβλεπτο, από την πρώτη στιγμή σκέφτηκα ότι θα πέσουν, προέβλεψα την προσμονή της δράσης, αλλά στη συνέχεια σκέφτηκα και είχα ακόμα μερικά δευτερόλεπτα αφού είδα και προέβλεψα και σκέφτηκα ότι δεν θα συμβεί, αλλά συνέβη, ο Emilio άρπαξε το λαιμό του και δεν τον άφησε, και με τη δύναμη που έκανε ο Zéboia, συνδύασε δύο μνημειώδεις δυνάμεις, Έπεσαν από τον 3ο όροφο, σκέφτηκα ακόμη και ότι η ζημιά θα ήταν μεγαλύτερη, σκέφτηκα ακόμη και ότι ένας από αυτούς θα μπορούσε να πεθάνει σε αυτή την κατάσταση, αλλά ευτυχώς σώθηκαν, η δύναμη της λογικής πάντα κερδίζει, νομίζω ότι αυτή είναι η ζωή, έχω ξεφύγει από το θέμα, για να μπορέσω να εξηγήσω όλη την πορεία που ακολουθήθηκε, μέσα σε αυτό το πλαίσιο στο οποίο συναντάμε πάντα ανθρώπους, Διατηρούμε επαφή γιατί είναι αυτοί που μας βοηθούν να μιλάμε και να συζητάμε καταστάσεις, όλα είναι ευχάριστα αν τα βλέπουμε και τα κάνουμε με αυτόν τον τρόπο, μπορεί να έχουμε ακόμη και μια ζωή που συνδέεται με την εξάρτηση από τα ναρκωτικά, αλλά αισθανόμαστε καλά επειδή είμαστε εξαρτημένοι από τα ναρκωτικά, αλλά είμαστε άνθρωποι που συζητάμε μια μεγάλη ποικιλία θεμάτων, από τα πιο κοινότυπα, από τα πιο απλά θέματα όπως το ποδόσφαιρο μέχρι τα πιο επιστημονικά, διαβάζουμε πολύ ώστε να μπορούμε στη

συνέχεια να

συζητήστε, ήταν πάντα η δύναμή μας ήταν να διαβάσει, καλά καλά όπως άφησα πιο πίσω εδώ απλά ήθελε να αποδείξει γιατί λέω ότι ποτέ δεν είχα καλή "αίσθηση" με το zé bola, το zé bola έσπασε το χέρι, να emilio τίποτα δεν συνέβη σε αυτόν, ήταν σώος, αλλά ήταν εκείνη την ημέρα κοιμάται στο νοσοκομείο, για την πρόληψη. Χάρηκα που την γλίτωσαν, του συγχώρεσα την πράξη, αλλά ξέρω ότι πάντα μου δυσανασχετούσε, αλλά κατάλαβα την κατάσταση και τον άφησα να φύγει.

Ήταν εκείνη τη μέρα το πρωί, ίσως γύρω στις 11 το πρωί που ο Ζε Μπόλα είχε πάει και αυτός στο περίπτερο ασφαλείας, ήξερα ότι ο Χούγκο ήταν μαζί του, τον είχα δει μερικές φορές, ήταν στο περίπτερο ασφαλείας και έλαβαν την πιο αυστηρή τιμωρία στη φυλακή, λέγεται κουτσό, είναι απομόνωση, δεν χρειάζεται να έχεις τίποτα στο κελί σου εκτός από τα βασικά πράγματα, έχεις μια πετσέτα, έχεις μερικά σεντόνια, έχεις ένα βιβλίο να διαβάσεις, δεν μπορείς να έχεις αναπτήρες στο κελί σου και είσαι κλειδωμένος για 23 ώρες την ημέρα, είναι πάντα δύσκολο να το ξεπεράσεις, αλλά τελικά συνηθίζουμε αυτές τις κυρώσεις, επειδή το έχουμε ξαναπεράσει αυτό, να είμαστε υπό κράτηση, να είμαστε υπό κράτηση και να ζούμε σε αυτή την κατάσταση, αλλά δεν μας άρεσε να ζούμε έτσι, ξέραμε ότι αυτός που περπατάει στη βροχή βρέχεται.

Όλο το κακό ήταν αυτό και σε αυτούς που είχαν εκτελέσει την τιμωρία και τα πράγματα θα σταματούσαν εκεί, αλλά όχι, ο Χούγκο στη ληστεία μαχαίρωσε τον Ντελφίμ δύο φορές στο στομάχι, του φέρθηκαν άσχημα, για να του κλέψουν μικροπράγματα, λίγα γραμμάρια ηρωίνης και περίπου 30 κοντό, θα ήταν περίπου 10 γραμμάρια, ένας άνθρωπος που θα πλήρωνε το τίμημα για το παρατσούκλι του Ντελφίμ, οι πατίνες, πατίνες επειδή συνελήφθη για ληστεία τρένου, έκαναν έναν νεκρό, ήταν

Ήταν μια πολύ γνωστή και πολυσυζητημένη ληστεία εκείνη την εποχή, μια κορυφαία ληστεία, επειδή αφορούσε πολλά χρήματα, ένα υπέρογκο ποσό, την εποχή εκείνη ήταν τα τρένα που μετέφεραν τα χρήματα από τις τράπεζες μεταξύ Σίντρα και Λισαβόνας. Η ληστεία έγινε ακριβώς εκεί, στην έξοδο του τρένου από τη Σίντρα-Λισόν και υπήρχε ένας νεκρός, αλλά ποτέ δεν κατάφεραν να αποδείξουν ότι ήταν αυτός που διέπραξε το έγκλημα της δολοφονίας, ποτέ δεν κατάφεραν να αποδείξουν ότι ήταν ο πραγματικός εγκέφαλος της δολοφονίας, αλλά καταδικάστηκε και σε όλη τη διάρκεια της ζωής του στη φυλακή υπέστη αρκετές επιδρομές που ήρθαν και πήραν τα ναρκωτικά από αυτόν, δεν έδινε ναρκωτικά σε κανέναν, δηλαδή τα πουλούσε, κρατούσε τα δικά του ναρκωτικά, είχε χρηματοκιβώτια μέσα στο κελί, μόνο με ένα μαστίγιο μπορούσαν να φτάσουν εκεί, αλλά αυτά είναι προς το παρόν.

Είχε το παρατσούκλι το παπάκι, του δόθηκε αυτό το παρατσούκλι για το γεγονός ότι δεν εμπιστευόταν κανέναν, δεν έδινε σε κανέναν, ήξερε ότι το ένα χέρι μπορούσε να πλύνει το άλλο, δηλαδή μπορούσε να δώσει, μπορούσε να βοηθήσει όταν οι άνθρωποι του ζητούσαν βοήθεια και ο Hugo ήταν ένα επαναστατικό αγόρι, ήταν κολλημένος. Ακολούθησε μια αλληλουχία μετά από αυτά τα γεγονότα, ο delfim μεταφέρθηκε στην coimbra, ο tiquinho vale de jews, εν τω μεταξύ και εγώ, ήταν το έτος 1998, πιο συγκεκριμένα στις 27 Ιουνίου, είχα ήδη χωρίσει από τον hugo, ήταν σε άλλο κελί, υπήρχαν παράγοντες που οδήγησαν σε αυτό, οι άλλοι σύντροφοι που τον αναζητούσαν ήταν πιράνχας, επειδή κάθε μέρα έκλεβαν περίπου 30 με 40 γραμμάρια για να καπνίσουν και να καταναλώσουν, προσέλκυαν το πλήθος από το γεγονός ότι ήταν πάντα προσανατολισμένοι, λέγεται τα επακόλουθα της εξάρτησης από τα ναρκωτικά και ήταν εκείνη την εποχή που έφυγε από το κουτσό, αποφασίσαμε ότι θα μείνουμε στο ίδιο κελί, αλλά αυτά τα πιράνχας

μιλούσαν πάντα άσχημα για μένα, γιατί γι' αυτούς ήμουν
μια πέτρα παραπάνω στο δρόμο, τους έπαιρνε το
περιθώριο ελιγμών γιατί ήξεραν ότι ήμουν ο

Μια πραγματική τσούλα, προσέλκυα φίλους επειδή ήξερα πώς να τα πάω καλά μαζί τους.

Ήξερα πώς να με δώσω στη συναναστροφή του πλαισίου της κατάστασης και ήταν ότι αυτοί οι άνθρωποι που συνυπήρχαν μαζί μου στην περίπτωση της στιγμής, έλεγαν άσχημα για μένα, μιλούσαν άσχημα για μένα, όλα με την πρόθεση να καταφέρουν να επωφεληθούν από αυτό που κανόνισε το παιδί, ήθελαν την προσοχή γι' αυτούς και ήθελαν να έχουν την προσοχή γι' αυτούς, ώστε να μπορούν να είναι αυτοί να είναι καλά, με άλλα λόγια, να έχουν πάντα το μεθύσι μακριά, δεν ασχολήθηκα με αυτό ήξερα ότι η ζωή ήταν όπως όλοι θέλουν να είναι καλά και να είναι ευγνώμονες για το κέρδος τους για το δικό τους όφελος, αλλά ήταν πάντα αυτοί που πάντα χρειαζόμουν, με χρειάζονταν και αυτοί, γίναμε μια ενωμένη δύναμη, δηλαδή αν ήθελαν μια ληστεία θα είχαν τη βοήθειά μας, αλλά γι' αυτό θα έπρεπε και να πληρώσουν και ήταν η εποχή που μετατέθηκα για να κάνω μαθήματα στο vale de judeus, είχα ήδη δύο ή τρεις μήνες μαθημάτων όταν ο hugo rasta μετατέθηκε στο vale de judeus, όταν έφτασε ο hugo rasta τον δέχτηκα σαν αδελφό, λόγω της φιλίας που είχα ήδη μαζί του, υπάρχουν τέσσερις πτέρυγες στο vale de jews - οι πτέρυγες a, b, c και d. Ήμουν στην πτέρυγα d, ήμουν στην πτέρυγα με τον delfim, ο οποίος είχε ήδη μεταφερθεί από την coimbra στο vale de jews και εκεί είπα στον hugo αν ήθελε να μείνει στο κελί μου, ήθελε, αλλά υπήρχε ένα άλλο ζήτημα που φοβόταν, επειδή είχε ήδη προσπαθήσει να σκοτώσει τον delfim στο linhό, ήθελε να κατεβάσει τον άνθρωπο από τον τρίτο όροφο, και ο ξάδελφός του ο Μπέντο τον εμπόδισε να το κάνει, αλλά δεν ήθελε να μείνει μαζί μου στο κελί μου, όχι επειδή δεν ήθελε, αλλά φοβόταν την εκδίκηση από τον Ντελφίμ, είχε ήδη κάνει πολλά πράγματα στη φυλακή, είχε σεβασμό, ήταν ένας άνθρωπος που εκδικούταν εύκολα, ήταν γνωστός ως τέτοιος, αλλά του

είπα ξέχνα το, ο άνθρωπος δεν θα εκδικηθεί τον

τι, κανείς δεν θα πάρει εκδίκηση, είχα μια καλή σχέση με τον delfim του είπα αρκετές φορές ότι δεν μου άρεσε αυτό που του έκαναν και μου είχε πει ότι είχε ήδη ξεχάσει.

Παρακολουθούσα το μάθημα και αυτές οι μεταθέσεις προέρχονταν από έναν ξυλοδαρμό που συνέβη στο Λίνιο, ο Χούγκο Ράστα και ο Καντέτε κατηγορήθηκαν σε μια υπόθεση δολοφονίας που συνέβη στο Λίνιο. Ήμασταν αρκετά νέοι ερχόμενοι από το λιντό θα μπορούσα να αναφέρω όλα τα ονόματά τους, αλλά δεν θα αναφέρω μόνο μερικά από αυτά, ο tiquinho, ο johnson, ο πραγματικός ποδοσφαιριστής, εκπροσωπούσε όλες τις ομάδες από τις αλυσίδες όπου ήταν ή ήταν, ο toni gainota, είχε μεταφερθεί επειδή είχε ληστέψει και εμπόρους ναρκωτικών στο λιντό, υπήρχε και ο ζέ τό, είχα ζήσει πολύ μαζί του, δεν ήταν ακόμα στη φυλακή, ζούσα μαζί του κάτω από την ίδια στέγη, με κάποιους φίλους, εγώ είχα τους δικούς μου και αυτός τους δικούς του.

Αλλά η περιέργεια αυτής της ιστορίας αντιστράφηκε για μένα, έβγαίνα με μια κοπέλα που ήταν χρήστης αλόγων και ήταν επίσης πόρνη, στην πραγματικότητα ήταν και οι δύο πόρνες, δεν μου άρεσε να ζω εξαρτημένος από μια γυναίκα, αλλά μου άρεσε σε σημείο να ζω μαζί της. Εκείνη την εποχή έκανα μόνο χρήση κοκαΐνης, δεν δέχτηκα πολύ καλά ότι έκανε χρήση ηρωίνης και κοκαΐνης, αλλά συνέχισα τη σχέση, μου άρεσε και η Ζέ Τό και η Ana ήταν επίσης τοξικομανείς και το περίεργο σε αυτή την ιστορία είναι ότι πάντα έλεγα στη Ζέ Τό να αφήσει το άλογο, πάντα έλεγα ότι δεν θα έκανα χρήση ηρωίνης, Αργότερα εθίστηκα μέσα στη φυλακή και κατά τη διάρκεια του χρόνου που ήμουν στο Vale de Jude, υπήρχαν rasta, tiquinho, υπήρχαν καλές στιγμές, υπήρχε πολύ υλικό στην αγορά, δηλαδή υπήρχαν πολλά ναρκωτικά και το Vale de Jude είναι μια σεβαστή φυλακή, όπου περνούν πολλοί άνδρες που έχουν

καταδικαστεί σε ποινές υψίστης ποινής και πάντα

Είχε τη φήμη μιας επικίνδυνης φυλακής, πάντα συνέβαιναν φόνοι εκεί, οπότε ήταν μια φυλακή με βαριά φήμη.

Καθώς υπήρχε πολύ υλικό στην αγορά όλοι ήθελαν να πουλήσουν για να εφοδιαστούν με περισσότερο υλικό, τότε αρχίζει η διαμάχη μεταξύ delfim και rinóquio, ο πραγματικός ήταν στη φυλακή για διεθνή διακίνηση ναρκωτικών, ήταν ο αρχηγός και καθώς ο άνθρωπος είχε ήδη φάκελο σε φυλακές από το βορρά έως το νότο της Πορτογαλίας, και τότε ήταν που άρχισε πάλι αυτό που δεν ήθελε να δει ή να μάθει. Ο Πινόκιο πλήρωσε τον Χούγκο με μεγάλη ποσότητα ναρκωτικών για να δείρει τον Ντελφίμ, εκείνος μπήκε στο κόλπο και επιτέθηκε βίαια στον άνδρα στα αποδυτήρια, όλα αυτά λόγω ζήλιας- ο Ντελφίμ πουλούσε τα μεγαλύτερα πακέτα και τα δικά τους ήταν πιο αδύναμα, γι' αυτό ο Πινόκιο πλήρωσε για να δείρει τον Ντελφίμ.

Ήταν ένα γεγονός που δεν ήταν πολύ ευχάριστο, αλλά ήρθε επίσης η ώρα, καθώς είχα ήδη εσωτερικό φάκελο και είχα ήδη εκτίσει διάφορες ποινές, άρχισα να έχω προβλήματα, άρχισα να με κυνηγάει ένα άτομο που ονομαζόταν Marcio, ήταν στη φυλακή επειδή είχε δολοφονήσει τον αδελφό του, και καθώς χρειαζόμουν να καπνίζω κάθε μέρα άρχισα να κάνω εισπράξεις και ήταν σε μια από αυτές τις εισπράξεις που εμφανίστηκε ο Marcio, δεν ήθελε να με αφήσει να πάρω τα χρήματα, νόμιζε ότι είχε το δικαίωμα, καθώς ήταν εκεί περισσότερα χρόνια από μένα, μου την έστησε, με άλλα λόγια ήθελε να αποφύγει να μην πάρω τα χρήματα της εισπραξης, επειδή είχε κι αυτός χρήματα να πάρει. Είχαμε μια ανταλλαγή λέξεων στην οποία έδειξε σωματική δύναμη, αλλά δεν έγινε τίποτα, έφυγα με τα χρήματά μου, αλλά αυτή ήταν η αρχή για να κερδίσω έναν εχθρό, έπαιξα ακόμη και έναν ποδοσφαιρικό αγώνα στον οποίο διακυβεύτηκε ένας όγκος καπνού για την ομάδα που θα κέρδιζε,

έπαιζε στην αντίπαλη ομάδα, βρέθηκα να παίζω με την ομάδα που είχε έρθει από το llnhό, η δική μου απαρτιζόταν από τον toni gainota, τον jorge, τον zé τό και τον luís και ήμασταν αθλητές και ξέραμε πώς να παίζουμε, θέλαμε να κερδίσουμε ακόμα και αν γι' αυτό έπρεπε να υποτιμήσουμε τον αντίπαλο και αυτό έγινε, χάσαμε, χάσαμε το παιχνίδι επειδή ήμουν ο επικεφαλής του στοιχήματος, είχα βάλει ενέχυρο την τηλεόρασή μου στην απληστία να κερδίσω έναν τόμο, την είχα βάλει ενέχυρο στον Ραμόν, τον τσιγγάνο, είχε ήδη μεγάλο ρεκόρ, ήταν ένας άνθρωπος που χτυπήθηκε στη μέση, επειδή δεν ήθελα να χάσω είπα ότι δεν θα πληρώσω, εκνευρίστηκαν όλοι μαζί μου και απαίτησαν τον όγκο του καπνού, αλλά το βούλωσαν, ήταν τότε που αυτός ο τύπος ο Μαρκάο έλεγε συνέχεια ότι ήθελε τον όγκο και δέχτηκα γιατί δεν είχα δίκιο, είχε γίνει ο συνδυασμός του παιχνιδιού, ήταν αθλητής, πάλευε πάντα για τη λογική και απέφευγε τα προβλήματα όταν έπρεπε να τα αποφύγει. Συνέχισα να προχωράω, αλλά εκείνο το αγόρι προσπαθούσε να με προκαλέσει, Μια μέρα ήμουν έτοιμος να πάω στο μάθημα ξυλουργικής, γι' αυτό είχα πάει εκεί, στην εβραϊκή κοιλάδα, εκείνη την ημέρα συνέβη το αναπόφευκτο, ο φύλακας πήγε να ανοίξει το κελί μου, σπάνια έμενα στο κελί, αλλά εκείνη την ημέρα ήμουν απογοητευμένος, δεν είχα καπνίσει αρκετά ναρκωτικά, ήμουν έτοιμος να φύγω από το κιγκλίδωμα για να κατέβω στο μάθημα και καθώς περνούσα εμφανίστηκε ο μεγάλος αστυνόμος, με χτύπησε γιατί καθώς ήμουν απογοητευμένος και καθώς είχε προηγηθεί δεν δίστασα, έριξα μια μπουνιά και αντέδρασε, αλλά δεν είχε καμία τύχη, τον είχα ήδη μελετήσει, ήταν μαχητής, αλλά ήθελε απεγνωσμένα να προκαλέσει αυτό που έγινε, ήταν συγκλονιστικό, εννοώ ότι δεν εξέτισα καμία τιμωρία γιατί εκείνη την ημέρα ήταν εκεί ο επικεφαλής της πτέρυγας, Έντουαρντ, έτσι τον έλεγαν, ένας άντρας

περίπου δύο μέτρα ψηλός, σωματικά δυνατός, ήταν τίμιος άνθρωπος, ήταν ευθύς άνθρωπος και το άφησε έτσι.

Συνέχισα την πορεία μου πάντα προσεκτική σε κάθε επίθεση από μέρους του, καθώς συνειδητοποίησα ότι είχε πάρει κάποιο χρόνο για να με προκαλέσει και ως εκ τούτου πήρα προφυλάξεις, αυτό που όλοι έχουμε ένστικτο, η κοινή λογική έχει ονομάσει τις γυναίκες έκτη αίσθηση, αλλά και οι άνδρες το έχουν. Η έκτη αίσθηση είναι το απρόβλεπτο, είναι το να ξέρεις πώς να παίζεις και να ξέρεις πώς να είσαι και να σέβεσαι, δεν έγινε τίποτα μετά από αυτό, προσπάθησα μετά να προκαλέσω, αλλά δεν τα κατάφερα γιατί ο πυρήνας μου ήταν δυνατός, το είχε εξασφαλίσει ο hugo gasta, ένας από τους πιο σεβαστούς άντρες την εποχή που έζησα στο μοναστήρι, μόνο που δεν τον θεωρούσα πρώτο γιατί ο πρώτος, εγώ, όλα όσα έμαθε, το θάρρος που έδειξε, είχα ήδη την ανδρεία και είχα ήδη περάσει, απορρόφησα, απορρόφησα το θάρρος του να ξέρω ότι είχα εκεί έναν πολεμιστή, έναν πιστό άνθρωπο, έναν ποιητή, έναν άνθρωπο που του άρεσε η ποίηση, αλλά ακόμη και σε αυτό ήμουν καλύτερος από αυτόν. Μου άρεσε να τον ακούω, έγραψα αρκετούς στίχους, έναν από αυτούς τον αφιέρωσα, ήμουν ο καλύτερος, ήμουν η χαρισματική φιγούρα της εποχής που έτρεχα, ήμουν οξυδερκής, ήμουν δυνατός, ήμουν ασυγκράτητος, κατάφερα να φτάσω ακόμα και στη μέση, όπου ζούσα με τον υπόλοιπο πληθυσμό της φυλακής, έπιασα πολλούς, αλλά ήταν όλοι ειρηνικοί άνθρωποι, άνθρωποι που δούλευαν, αλλά όχι εγώ. Όταν σταμάτησα να εργάζομαι και έκανα το μάθημα, έγινα αυτό που δεν ήθελα να γίνω, το λιοντάρι του σκότους, επέστρεψα στο λινό, τότε ήταν που όλα προχώρησαν υπέρ μου, γιατί είχα επιστρέψει στο σπίτι όπου είχα ήδη βρεθεί και είχα κυριαρχήσει, υπήρξε η επιβεβαίωση της ύπαρξής μου, η αναγέννηση της κυριαρχίας που είχα ήδη σε εκείνο το σπίτι, επειδή είχα κρατήσει τον σεβασμό, ήταν δύσκολο να μασήσω, τότε αποφάσισα να αναζητήσω ευκολότερους τρόπους

επιβίωσης από τους δύσκολους που είχα ήδη βρει.

Είναι μια κεντρική φυλακή στη Λισαβόνα, φιλοξενούσε κάθε είδους, καθάρματα που υπάρχουν στη ζωή, κάποιοι μπήκαν στο έγκλημα από σύμπτωση, άλλοι μπήκαν στο έγκλημα για

συνείδηση, υπήρχε πάντα ο καλός και καλός παράγοντας, δεν φοβόμουν τίποτα άλλο παρά τον εαυτό μου, γιατί είχα ήδη κάνει τα πάντα, από το να είμαι ο καλός, ο φίλος, ο προστάτης, ο μεσολαβητής, αυτός που καταλάβαινε όλες τις καταστάσεις, που ήταν πικρές, που έλεγαν εκείνοι που ξεσπούσαν τα συναισθήματά τους πάνω μου, γιατί ένιωθα μεγάλη συμπόνια, είχα πάρει την αίσθηση της ενότητας και δεν ήθελα να μπω σε απογοήτευση. Συνέχισα το δρόμο μου για να πάρω αναστολή, αλλά υπήρχε ακόμα λίγος χρόνος για να μπορέσω να απολαύσω την αναστολή, πήρα μια απόφαση ότι δεν πρόκειται να κάνω τίποτα που θα με βλάψει, αλλά μάλλον θα εργαστώ για να αποκτήσω την ελευθερία, όλα έγιναν περίπλοκα επειδή αντιμετώπισα μια καλά δομημένη εντολή από τη διεύθυνση, αλλά θα μπορούσα να είχα κερδίσει τα πάντα με αυτή τη διεύθυνση. Εκείνη την εποχή δεν αποδέχτηκα ότι το κίνητρο που είχε πάρει αυτή η κατεύθυνση ήταν τόσο άκαμπτο, ότι ήταν ένα αυταρχικό καθεστώς, επειδή δεν ήμουν έτοιμος να αποδεχτώ αυτό το καθεστώς, ήθελα να βγω από τη φυλακή πιο γρήγορα, αλλά έγινε ακόμα πιο δύσκολο, αλλά θα το αφήσω αυτό για αργότερα στους αναγνώστες, ώστε να μπορούν να καταλάβουν ένα ολόκληρο ταξίδι που δεν κουράζομαι ποτέ να επαναλαμβάνω, δύσκολο να μασήσω, λοιπόν ήταν την εποχή της μετάβασης του manuel t.; ο διευθυντής που είχα βρει, αντικαταστάθηκε από τον joão g. Ο άνθρωπος που είχε έρθει από το Μακάο, ένας πρώην επιθεωρητής του δικαστικού σώματος, ένας άνθρωπος που είχε ήδη ζήσει μια επίθεση από τη μαφία που είχε εγκατασταθεί στο Μακάο, με το παρατσούκλι μαφία των 24 καρατίων.

Υπέστη την απόπειρα, γλίτωσε, αλλά ο σωματοφύλακας σκοτώθηκε, ανέβηκε, ήρθε στη διοίκηση του λινού, ευθύς άνθρωπος, του άρεσα όταν με είδε, μου έστειλε μήνυμα ότι με εμπιστεύεται, αλλά δεν κάλεσα

επειδή είχα επίγνωση της μεταμόρφωσης του όντος, θεωρούσα τον εαυτό μου βασιλιά σκορπιό, αυτόν με το δηλητήριο στο αίμα του, δεν τον κάλεσα και με το να μην τον καλέσω, έχασα.

Ξεκίνησε με μια ελάχιστη τιμωρία στο κελί στέγασης, ήταν μια τιμωρία, δεν ήταν σκληρή, θεωρήθηκε μια φυσιολογική τιμωρία στους κοινωνικούς ρυθμούς μέσα στη φυλακή, αλλά για μένα έγινε εφιάλτης, δεν δέχτηκα μια τέτοια τιμωρία. Ο διευθυντής, João G. Ήρθε στο κελί μου, για να μου μιλήσει, να με βοηθήσει, δεν δέχτηκα μια τέτοια βοήθεια, ήμουν καχύποπτος για την πίστη που είχε, είχε δίκιο, απαίτησε σε αντάλλαγμα μια άμεση συνεργασία για ό,τι ήθελε να μάθει, δεν ήμουν πρόθυμος να το κάνω αυτό, γιατί δεν ήταν ποτέ δική μου δουλειά να συνεργαστώ σε αυτές τις υπηρεσίες, αλλά ήταν η απόδειξή του για το πόσο καλός άνθρωπος ήταν. Από εκείνη την τιμωρία, ήρθαν τα χειρότερα, είχα πάρει δύο ψυχοφάρμακα, στο παράθυρό μου ήταν: ο κυνηγός, ο τσίμπαγκας και το πιράνχα, ήταν ο κυνηγός που μου έδωσε τα δύο ψυχοφάρμακα, ένας απόφοιτος της υπηρεσίας περνούσε, ήταν ο άνθρωπος που με είχε οδηγήσει στην τιμωρία του κελιού, Σαμπάιο ήταν το όνομά του. Καθώς η επίδραση των ψυχοτρόπων φαρμάκων ήταν ακόμα μέσα μου, με εξόργισε να βλέπω τον Σαμπάιο να περνάει μπροστά από το κελί μου, έσπασα όλο το κελί, έβαλα φωτιά στο στρώμα, έφυγα, όταν οι φρουροί πήγαν να με βοηθήσουν, δραπέτευσα, πήγα στην αυλή, πήρα ένα ξύλο και δύο πέτρες και είχα γράψει στο δεξί μου χέρι, εκδίκηση, σκληρή επιθυμία. Εκείνη την ημέρα, ήμουν έτοιμος να σκοτώσω, τους φρουρούς ή όποιον έμπαινε στο δρόμο μου, αλλά ήταν έξυπνοι όπως πάντα, ήρθαν να μου μιλήσουν, δεν είχαν άλλη διέξοδο, γιατί ήξεραν ότι ήμουν εξοργισμένος και είχαν μια ολόκληρη πτέρυγα για να με υπερασπιστούν αν

το διακήρυττα, αλλά δεν έμεινα μόνος μου, καθώς δεν ήξερα πώς να πολεμήσω χωρίς να έχω δίκιο, μετά από λίγες ώρες δέχτηκα τη λύτρωση, δηλαδή είναι η περίοδος που τελειώνουμε τις διαπραγματεύσεις και για να μην συμμορφωθώ πολύ, δέχτηκα

ότι μου έδωσαν 20 ημέρες πειθαρχικό κελί, που είναι κουτσό, γιατί τότε γνώρισα τον alfredo m, rsr, τον πρώην γκέι, ήταν ένας κατεργάρης, εκμεταλλευόταν το κράτος, για να ξεκινήσει τη λειτουργία του στη μαφία, ήταν σκληρός άνθρωπος, γιατί ήταν πρωταθλητής πυγμαχίας μεσαίων βαρών, τον ήξερα καλά, και τότε, όταν έπεσα στο πειθαρχικό κελί, είχα ένα επεισόδιο, που δεν ήθελα να έχω και που θα μπορούσε να του πάρει τη ζωή, γιατί είχε ήδη προϋστορία με τους μαύρους που είχαν πάει να εκπληρώσουν πειθαρχικές ποινές, Ήταν μια γενναία στιγμή, ήξερα ήδη τι συνέβαινε σχετικά με το τι είχε συμβεί και είχα ήδη πει δυνατά ότι δεν θα πάρω ένα τέτοιο νούμερο να χτυπηθώ από αυτόν, επειδή η διοίκηση ήταν αμφίβολη, είχε γίνει μια μαφία όλων των μαύρων που έπεσαν σε τιμωρία και είχαν διαπράξει ή είχαν λάβει κάποια τιμωρία ως αποτέλεσμα της ασέβειας προς τους φύλακες ή τις υπηρεσίες, τους υπαλλήλους ή τη διοίκηση, θα πληρώσουν μέσω του alfredo m., ήταν πρώην rsr, πρώην αστυνομικός, γνώριζε πολλούς από αυτούς και τον ήξερα ήδη ως τέτοιο, αλλά διακηρύσσοντας δυνατά και μιλώντας απευθείας στον πεζοναύτη, μου έδωσε το μπαστούνι, έπεσα σε τιμωρία, ήξερα ότι ο alfredo m. θα ερχόταν σε μένα, αλλά τότε ήταν που έκανα λάθος. Προσπάθησαν να με σκοτώσουν όταν πήγαινα στα αποδυτήρια για να κάνω μπάνιο, δεν τα κατάφεραν, μαζί του υπήρχαν άλλοι δύο μπάτσοι στην προστασία που δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα εναντίον μου. Τότε ήταν που έδειξα το λόγο της ζωής μου, είχε εμπεδωθεί από ένα ζήτημα να γίνω bairrista, γιατί ήδη το είχα, ζούσα στη γειτονιά.

Έχασα νωρίς τον πατέρα μου, ενηλικιώθηκα νωρίτερα και αυτό είχε επιπτώσεις στη ζωή που έζησα αργότερα. Να το, η εμπειρία είναι η υπέρβαση του μέλλοντος, ο τρόπος ζωής της ανατροφής πέφτει πάνω της και όταν είναι δύσκολος,

είμαστε υποχρεωμένοι να έχουμε μια πιο αυστηρή ανατροφή, επιφέρει σε νεαρή ηλικία αυτό που κανείς δεν θέλει να επιθυμεί.

Ήταν αυτή τη στιγμή που είχα ήδη περάσει τη φάση του *marcão*, ήταν αυτή τη στιγμή που άρχισα να θέλω περισσότερο το λόγο, έπρεπε να έχει μια απόφαση στο επίπεδο του συντρόφου και της κατεύθυνσης, αλλά ήξερα ότι στη μέση, αν παρεισέφρησε η επιτήρηση που αποτελούνταν από φρουρούς και αφεντικά, έλαβα, Κατάφερα να αποκτήσω και να ανακατευτώ σε ένα άλλο ον, αλλά που δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένα ον ίσο με μένα, μερικές φορές είναι θέμα ευκαιριών, έψαξα, έψαξα και θα ψάξω να έχω την ψυχή του Λουζιτανικού, είμαι απόγονος της Λουζιτανικής φυλής της άγριας φυλής, έχει ήδη διοικήσει τον κόσμο, είναι προφανές ότι υπάρχει η κληρονομικότητα. Μερικές φορές θέτουμε το ακόλουθο ερώτημα, γιατί υπάρχουμε, ποιοι είμαστε, πού ζούμε, αυτά είναι ερωτήματα που φέρνουν την αμφιβολία της ζωής, αλλά ξέρουμε ότι πρέπει να κερδίσουμε, όλα ήταν προγραμματισμένα να είναι έτσι, συνέχισα, το μονοπάτι της φυλακής μου, αργότερα μετά τον αγώνα του *marcão* ακολούθησε η εμφάνιση της ομάδας που αποτελούσε τις υπηρεσίες επιτήρησης που ονομάζονται φρουροί των φυλακών, Έπιασα καλά παιδιά, έπιασα τα πάντα, αλλά ειλικρινά ήθελαν επίσης μόνο να ζήσουν, ποτέ δεν ήθελαν να με βλάψουν και ήθελα να αγνοήσω, εκεί είναι, νωρίς δεν έμαθα ότι δεν μπορείς πάντα να κερδίσεις, ήμουν σε ένα αφιλόξενο μέρος, ένα μέρος όπου η ζωή δεν άξιζε τίποτα, δεν είχα κανένα ενδιαφέρον να εκτιμήσω το πραγματικό νόημα του ανθρώπου που δεν είναι να υπηρετήσω.

Υπηρέτησα, υπηρέτησα ό,τι έπρεπε να υπηρετήσω, ήμουν υπάκουη, ήξερα ότι στην πολιτική εξουσία, στην κοινωνική εξουσία, στην κατασταλτική εξουσία υπάρχει πάντα ένα πράγμα, πρέπει να ξέρεις να συγχωρείς. Θα μπορούσα να γίνω ήρωας που θα με επευφημούσαν, επέστρεψα στην εβραϊκή κοιλάδα μέχρι που με απέβαλαν από την πορεία, επέστρεψα στην εβραϊκή κοιλάδα, στο Λίνχο βρήκα το ίδιο

αφεντικό γιατί ήταν αυτό που δεν ήθελα να βρω,
επαναστάτησα ενάντια σε όλα και σε όλους για όλα όσα
είχα περάσει, έτσι έγινε, έζησα με ό,τι μπορούσα

που έπρεπε να κάνεις για να πρέπει να επιβιώσεις από τα πάντα, γιατί οι εχθροί ήταν πανίσχυροι ήταν οι παντοκαταναλωτικές μηχανές, είχαν το παρατσούκλι πιράνχας, δηλαδή έπρεπε να επιβιώσεις από τα πάντα, υπήρχε το διπλωματικό κομμάτι, η δημιουργία σχέσεων, δηλαδή έχουμε έναν εκπαιδευτικό, έχουμε έναν βοηθό, έναν ψυχολόγο, έναν γιατρό και έναν δικηγόρο, τι αξία έχουν αυτά για εμάς, αν πραγματικά δεν υπάρχει τίποτα να πούμε. Απλά ζούμε τη στιγμή της συγκυρίας της στιγμής, είναι απλοί άνθρωποι που ικανοποιούν τον εαυτό τους στην ευχαρίστησή τους και είχα έρωτες, πλατωνικούς έρωτες που μπαίνουν στη μέση της ύπαρξης, σε αυτή την περίπτωση ένας άνθρωπος, είχα ήδη όλες τις απολαύσεις της ζωής, αγάπησα μια γυναίκα που παραμένει ακόμα στο πνεύμα μου στην ψυχή μου στη ζωή μου, ήταν ένα έντονο πάθος, από τις πιο μακροχρόνιες σχέσεις που μπορούν να υπάρξουν, που παρατείνονται. Η αγάπη, η διασκέδαση, η αγάπη του όντος είναι η ανάγκη να αγαπήσεις το ον με τη δική του ευχαρίστηση για να επιβιώσεις. Η ιστορία πηγαίνει κατευθείαν στην τελευταία περίπτωση της ύπαρξης, όλοι με γνώριζαν ήδη, ήθελαν να με βάλουν σε δοκιμασία, αντιμετώπισα όλα όσα έπρεπε να αντιμετωπίσω, από τους χειρότερους εφιάλτες, τους οποίους μαθαίνουμε πριν πάμε για ύπνο, είναι ιστορίες που λέει ο πατέρας και η μητέρα, ώστε να μπορούμε να ζήσουμε σε αρμονία και ευημερία, ώστε να επικρατήσει η ευημερία και να μπορέσουμε να διατηρήσουμε τα δώρα της κληρονομικότητας των απαρχών της ύπαρξης, τα πάντα αν και απορροφώνται από το μέγεθος, η απεραντοσύνη είναι τεράστια αν μιλάμε για την ένωση, την ισότητα των δικαιωμάτων της ύπαρξης. Σε όλους μας έχει ανατεθεί μια αποστολή, αυτή επιμένει, θα συνεχίσει να μεγαλώνει, θα συνεχίσω να τη βλέπω να μεγαλώνει, με δύναμη, ακρίβεια των στιγμών της δράσης, γι' αυτό θα πρέπει να είμαι ακριβής. Είναι με συγχώρεση, συνέχισα τη ζωή όπως έπρεπε να συνεχίσω και έπιασα

ειλικρινείς, αληθινούς ανθρώπους, ήταν όλα υπέροχα,
έπιασα ανθρώπους ικανούς για τα πάντα, ήταν
αποφασισμένοι να

τα πάντα, γιατί είχα το μυαλό να ζήσω όπως εκείνοι, αλλά ήθελαν να είναι πιο έξυπνοι, τους ξεπέρασα σε όλα, ήξερα πώς να συνδυάσω την εξυπνάδα τους με τη σοφία μου, ήταν έξυπνοι, αλλά πάντα ήθελαν να είναι περισσότεροι από μένα, αλλά εγώ συνδύασα την εξυπνάδα τους, ήξερα πώς να παίζω, έπαιξα επίσης με τις γνώσεις τους με τις δικές μου. Συνέχισα να ζω απομονωμένος, κλεισμένος, ήταν μια δύσκολη εποχή, όσο κι αν έβλεπα την ομορφιά, όσο κι αν έπρεπε να έχω συμπόνια, ήξερα ότι ο δρόμος ήταν ένας, να φύγω. Ποτέ δεν ήθελα να βλάψω κανέναν, απλώς ευχόμουν να με αφήσουν να ζήσω, στη συνέχεια ξεκίνησα για τη μάχη που ήταν συνεχής, γιατί όλοι ήταν δυνατοί, όλοι ήταν όντα, αλλά αυτό με ένοιαζε, ούτε είχα καμία σχέση με την υπόλοιπη ιστορία που προχωρούσε. Ήμουν σκληρός με τους συντρόφους μου, με όλους τους, δεν επέλεξα κανέναν, απλά ήθελα να διατηρήσω την ιεραρχία της φυλακής και το έκανα, όλοι με υπάκουαν αν ήθελα, αλλά και τους άφηνα να ζήσουν, ήταν ο τρόπος μου, τα ναρκωτικά για μένα να καπνίζουν και μπορούσαν να περπατήσουν καλά, υπήρχαν κάποιοι που φώναζαν να σταματήσω γιατί ο δρόμος ήταν γενναίος, ένας δύσκολος δρόμος για να ακολουθήσεις μέσα στη φυλακή, δεν είχα άλλη επιλογή, δεν υπήρχε διαφυγή, νίκη ή θάνατος. Όλα έγιναν για την καταδίκη που κουβαλούσα, κατάφερα παρ' όλα αυτά, να βρω τον δύσκολο δρόμο, ήξερα ότι μπορούσα να βγω στη μέση της ποινής, μπορούσα να ξέρω ότι μπορούσα επίσης να βγω στο τέλος της ποινής, ανέτρεψα τα πάντα, δηλαδή δεν ανησυχούσα, γιατί ήμουν καλά, είχα τη φυλακή κάτω από το κεφάλι μου, ήταν όλοι οι σύντροφοί μου, τότε ήταν που θύμωσα περισσότερο για την αίσθηση της ύπαρξης, ήξερα ότι είχα συμμάχους. Ακολούθησα τον δρόμο του κακού, έτσι με ερμήνευσαν, νόμιζα ότι ήμουν το λιοντάρι, αλλά ήμουν εθισμένος στην ηρωίνη, ένα δύσκολο πράγμα να κάνεις,

να καταναλώνεις. Μπήκα στη μάχη, στη μάχη που δεν έχει όμοιά της, αντιμετώπισα: δικαστές και καθηγητές και βοηθούς, επικεφαλής του

φύλακες, ωφελήθηκα μερικές φορές μαζί τους, αλλά δεν ήταν πολλές, αλλά δεν ήταν αρκετές για να πω ότι ήμουν καλά, γιατί η συνέχεια μου έφερε ένα πρόβλημα, το μεγαλύτερο πρόβλημα από όλα είναι, είμαι ή δεν είμαι, θέλω ή δεν θέλω, δηλαδή, όλα όσα μπορούμε να επιδιώξουμε, ήταν η συνέχεια όλων όσων είχα μάθει, καλύτερα, είχα ζήσει μια κατάσταση μετά το χωρισμό του πατέρα και της μητέρας μου. Ο πατέρας μου ήταν στο στρατό, η μητέρα μου δεν δούλευε εκείνη την εποχή, μετά ήρθε να δουλέψει καθαρίζοντας το curry και το cabral, ακόμα δουλεύει εκεί. Μου άρεσε η μητέρα μου, δεν έμαθα να ζω με τον πατέρα μου, εννοώ, έζησα, αλλά πάντα είχα αμφιβολίες, γιατί δεν είχε καλό χαρακτήρα, εννοώ, ο χαρακτήρας του ήταν ασταθής, ήταν στρατιωτικός, εκτελούσε καθήκοντα στο πορτογαλικό κράτος, ήθελα περισσότερο, εννοώ, περισσότερο από αυτά που έχτισε. Ωστόσο, η κληρονομικότητα δημιουργήθηκε, εξηγώντας καλύτερα τη συνήθεια όταν είμαστε μικροί, λαμβάνουμε πάντα υπόψη ότι ποιος μας δίνει, θα είναι αυτό που είπαν όλοι οι φιλόσοφοι, η προσέγγιση στο παράδειγμα των γονέων, επειδή το παράδειγμα που μας δίνεται όταν γεννιόμαστε είναι αυτό το παράδειγμα που πρέπει να ακολουθήσουμε από το ποιος μας έβαλε στον κόσμο, σε αυτή την περίπτωση θα είναι μια παγκόσμια περίπτωση, έχοντας πατέρα και μητέρα, ήταν το έργο το συμπέρασμα της ανάπτυξής μου. Έγινα αυτό που είμαι, ένα ταπεινό, ειρηνικό πλάσμα που ξέρει να ζει, θεωρούμαι τύπος, αυτός που περπατάει και πρέπει να τρέφεται, έγινα το πραγματικό θηρίο, δεν αντιμετώπισα ποτέ ξανά τη φυλακή με τον ίδιο τρόπο, έγινα ο τέλειος δολοφόνος όλων των καταστάσεων επειδή έπρεπε να ζήσω, και ήξεραν ότι ήμουν πρόθυμος να σκοτώσω για να ζήσω, επέλεξαν όπως πάντα τον πραγματικό τύπο, αυτόν που κυριαρχεί σε όλες τις καταστάσεις, ορκίστηκα στον εαυτό μου ότι δεν θα τους έκανα κακό αν δεν μου έκαναν κακό. Προχώρησα,

εξοργισμένος, πάντα προσεκτικός σε κάθε κίνηση ή αντίδραση, είτε αυτή ήταν του

όποιοι κι αν ήταν, στο παγκόσμιο επίπεδο των συντρόφων, κατεύθυνση στο επίπεδο όλων όσων περικλείουν το σύνολο της ύπαρξης στον κόσμο της δικαιοσύνης, για όλα αυτά πλήρως ένα τίμημα που ήταν δύσκολο να πληρωθεί, για όλα αυτά όλα τέθηκαν στην εκδήλωσή μου, όλοι με γνώριζαν και επίσης τους γνώριζα όλους, ήταν η τελειότητα του παιχνιδιού, ήταν η ένωση, η ένωση όσων ζουν και βρίσκονται σε καθημερινή επαφή με τον πληθυσμό, ανεξάρτητα, από την κατάσταση, ως τίγρης που ήμουν δεν ήξερα πώς να συγχωρήσω, στην πραγματικότητα με φοβόντουσαν, με σέβονταν απέναντί μου, δεν είχε να κάνει με τίποτα, μιλάμε για μια φυλακή, μιλάμε για πολλά πράγματα, περιλαμβάνει μια αξία που είναι δύσκολο να κερδηθεί, την ελευθερία, εκτός αν δεν χρειάζεται να περάσουμε από πιο δύσκολες καταστάσεις εθισμού στη ζωή, συνήθειες που μπορεί να φέρουν υπερβολή όταν μιλάμε για καταναλωτισμό, είμαστε καταναλωτικά όντα, ως εκ τούτου έγινα το αήτητο θηρίο, αποκαλούσα τον εαυτό μου λιοντάρι, πολέμησα ενάντια σε θηρία σαν κι εμένα, με ακόμη πιο σκληρή σοφία, αλλά δεν ήξερα πώς να συγχωρώ.

Ήξερα ότι υπήρχαν πολλοί γιοι μιας μητέρας και οι εμπειρίες της ζωής ήταν διαφορετικές, κάποιοι ήταν γιοι καλών ανθρώπων και άλλοι ήταν γιοι κακών ανθρώπων, όπως όλα αυτά θέλω να επιβεβαιώσω την παρουσία όλων όσων έχει να δώσει η κοινωνία, αφήνουν πανομοιότυπες καταστάσεις να περπατήσουν χωρίς να κάνουν τίποτα, ο καθένας πρέπει να είναι καλά, ζούμε σε μια κοινωνία όπου όλοι θέλουν καλά, ωστόσο είναι η ομορφιά του να βλέπεις τους άλλους, Η εγγύτητα, αν έρχεσαι για καλό, θα σε δεχτώ καλά, αν έρχεσαι για κακό, θα σε δεχτώ άσχημα και θα πάρεις τα πάντα μαζί σου, όλων των κακών μου όντων, αλλά ξέρω επίσης ότι πρέπει να περπατήσω, δεν μπορώ να είμαι τόσο σκληρή, είναι κάτι περισσότερο από μητέρες, έπρεπε επίσης να σεβαστώ, εφάρμοσα έναν κανόνα για να

είναι όλοι καλά, γνωρίζοντας ότι το έγκλημα επιμένει και η ανάγκη είναι μεγάλη, άφησα τον εαυτό μου να παρασυρθεί από τα γεγονότα, έγινα ο

αποκαλούμενη τοξικομανής, αυτή που όλοι περιφρονούν, αλλά είχα αξία και με αναγνώριζαν, κανείς, κανείς δεν θα με περιφρονούσε, ανεξάρτητα από την αδυναμία που ένιωθα εκείνη τη στιγμή. Όλοι με καταξίωναν και με σέβονταν, ήθελαν περισσότερα από μένα, θα έπρεπε να γίνω το παράδειγμα, θα έπρεπε να γίνω πιο ευγενική, πιο υπάκουη και στοργική.

Πλήρωσα το τίμημα που δεν τους έδειξα αυτό που ήθελαν να δουν από μένα, ήμουν σκληρή, ήμουν αγενής, ήμουν τα πάντα για χάρη της απόφασής μου, θα μπορούσα να είχα κερδίσει περισσότερα, θα μπορούσα να επωφεληθώ ακόμη και περισσότερο σε όλα, τους άρεσα, μου είπαν ακόμη και τα όνειρά τους, αλλά έγινα το θηρίο και ήθελα να είμαι. Ήταν εξαιτίας της κατάστασης στην οποία ζούσα, του εγκλεισμού, της απομόνωσης, είχα και γυναίκες, όλα αυτά υποτάχθηκαν με πλατωνική αγάπη, τις αγαπούσα, τις αγαπώ.

Όλα ήταν θέμα ζωής της στιγμής, είχα μεγάλα πλατωνικά και ερωτικά πάθη επίσης σε σημείο να έχω την επαφή, αλλά πάντα απέφευγα να χαλάσω τη ζωή κάποιου για να πάρω εγώ την όμορφη απόλαυση, δεν έβρισκα την ανάγκη για κάτι τέτοιο, είχα ήδη κολλήσει, δεν θα χάλαγα τη ζωή κανενός αν δεν χάλαγε τη δική μου. Συνέχισα να αγαπώ, συνέχισα να αγαπώ όπως ήξερα μόνο να είμαι, ήταν όλοι, ανήκαν στην αγάπη μου, γιατί με αγαπούσαν, ειλικρινά, με σέβονταν, εγώ ήμουν που δεν ζούσα καλά, ήμουν φυλακισμένη, ήξερα ότι έπρεπε να παλέψω για να κατακτήσω όλα όσα είχα χάσει, την ελευθερία, αλλά τότε ήταν που δεν ήξερα πώς να σταματήσω, διευθυντές, βοηθοί, εκπαιδευτικοί θα καταλάβαινα, αλλά έπρεπε επίσης να σταματήσω, να σταματήσω τα πάντα, να κλέψω, να κάνω χρήση ναρκωτικών, να ντροπιάσω τη ζωή των άλλων, αλλά ήμουν πάντα καλός, ποτέ δεν κακομεταχειρίστηκα, ποτέ δεν χτύπησα κανέναν, αν δεν

είχα λόγο να το κάνω και ακόμα και αν είχα θα ήταν δύσκολο για μένα να το κάνω, για χάρη της ίδιας της ανθρωπότητας, πάντα έπαιρνα

λαμβάνοντας υπόψη τις ηθικές αξίες, τις αξίες της κάθε σκηνής, επειδή είμαι και εγώ ον, αλλά ήξεραν ότι θα είχαν το μεγαλύτερο θηρίο που είχαν συναντήσει ποτέ, αλλά όλα ήταν προγραμματισμένα από εμένα, επειδή το ήθελα έτσι, τους άφησα στην προσδοκία, στο φόβο ότι θα χάσουν. Όλα ήταν θέμα σκοπιμότητας, ήταν μια σκοπιμότητα να σηκωθώ, να καταναλώσω και να κυριαρχήσω, αυτό το κατάλαβα από νωρίς, πριν ακόμα μπω στη φυλακή, ήταν δύσκολες ώρες, μέρες που δεν θα περνούσαν ποτέ, χρόνια που έπρεπε να εκπληρώσω, κυριαρχούσα γιατί έπρεπε να ελέγξω την κατάσταση που θα ακολουθούσε, έφτασα να παίζω ακόμα και παιχνίδια, αλλά το αστείο μου κόστιζε χρήματα. Γιατί η μαϊμού που έπαιζε, η μαϊμού που έπαιζε ήταν η μαϊμού στο μουνί της μάνας, πέθαινα σε ένα παιχνίδι, γιατί ήξερα να κυριαρχώ. Ήμουν στην άσκηση της ημέρας, ήθελα να προπονηθώ λίγο και του πρότεινα να έρθει να προπονηθεί μαζί μου, ήταν ένα αδύναμο σχήμα, ήταν απλά για πλάκα, του έσφιξα το λαιμό, έχασε τις αισθήσεις του, αλλά εκείνη τη στιγμή ένιωσα ένα σφίξιμο μέσα μου που δεν ήθελα να το κάνω, όπως μου έδειχναν, έπαιξα, τον κοίταξα σηκώθηκα και περπάτησε μαζί μου, τον ρώτησα αν όλα είναι εντάξει, δεν υπήρξε αντιφατική απάντηση, αλλά όταν τον κοίταξα είχα την αίσθηση ότι κάτι είχε συμβεί πραγματικά, γιατί έχασε τις αισθήσεις του. Ήταν μια υπερβολική αυτοπεποίθηση, δεν ήξερα τις δυνάμεις μου και άρχισε μια κόλαση που είχα ήδη περάσει, σηκώθηκα και τον κοίταξα και του είπα:

- Είσαι καλά; Με ανησύχησες.

Πάντα του έδειχνα συμπόνια για τη στιγμή, δεν ήθελα να τον πληγώσω, τον κοίταζα ήθελα να κατευνάσω όλο το κακό, τον είχα παρεξηγήσει από την εκπαίδευση, ήταν υπερβολικό από μέρους μου, κατέληξε να αυτοκτονήσει, όλα αυτά με την ελπίδα να βρεθεί μια μέρα στην κοιλάδα των Εβραίων.

Ἦλπιζα ὅτι στην κοιλάδα των Εβραίων θα ζούσα, ήταν

μια απλή εκτροπή για μένα, δηλαδή ήταν μια εκπαίδευση στην οποία δεν ήμουν προετοιμασμένος, η δύναμή μου ήταν στο αποκορύφωμά της, κυριάρχησα, γιατί ήξερα πώς να κυριαρχώ, αλλά καθώς η ζωή έχει το τίμημά της, πλήρωσα ένα υψηλό τίμημα για το ότι ήμουν πολύ άντρας στη φυλακή, εξέτισα μέχρι τα 5/6 της ποινής, δηλαδή κάθε κρατούμενος με ποινή μεγαλύτερη των έξι ετών μπορεί να επωφεληθεί από τα 5/6, είναι νόμος.

Αλλά έχουμε τη μέση της πρότασης, περίπου τα 2/3 και μετά τα 5/6. Βγήκα στα 5/6 και όλα αυτά ήταν ένα πρόγραμμα προς όφελος της βιογραφίας μου στη ζωή μου της απομόνωσης, κλειστής, είχα να κάνω με καλούς ανθρώπους, ανθρώπους με τους οποίους διαπραγματευόμουν, που ήταν μέρος της διοίκησης, ανθρώπους που θα μπορούσα ακόμα και να αγαπήσω αν ήθελα, μετά από τον καπνό και ένιωθα ένα απέραντο μίσος για αυτούς τους ανθρώπους. Ήταν άνθρωποι που δεν σήμαιναν τίποτα για μένα, παρά μόνο για τη διοίκηση λόγω των λειτουργιών που εκτελούσαν. Υπήρχε μια υποδιευθύντρια την οποία εκτιμούσα πολύ, ήταν η πρώτη γυναίκα που δέχτηκε μια πρόκληση από εμένα, ήμουν πιστή, αλλά μετά σκέφτηκα ότι έκανα λάθος, ήταν αυτή που μου αρνήθηκε την πρώτη μου προσωρινή αποφυλάκιση σε 10 χρόνια φυλάκισης. Δεν με εκτίμησε και απαίτησε το τεστ ναρκωτικών μου, αλλά ήμουν πολύ έξυπνος για να καταλάβω ότι θα σταματούσε εκεί, μου χορηγήθηκε προσωρινή αποφυλάκιση μετά από αίτημα που έκανα στον δικαστή. Μου χορήγησε τετραήμερη προσωρινή άδεια, υπό τον όρο ότι θα με άκουγε η Αστυνομία, και με διέταξαν να το κάνω. Του χορήγησε τετραήμερη προσωρινή άδεια, παρατεταμένη υπό τον όρο ότι θα έκανε το τεστ για ναρκωτικά, με άλλα λόγια, ο ελιγμός, πάντα ήξεραν, και τον υποτίμησα κι εγώ πολλές φορές, αλλά πάντα τον σεβόμουν, γιατί άξιζε τον

σεβασμό μου. Ήταν όντα που εκτελούσαν την καλύτερη λειτουργία τους, αλλά συνέβη, το τεστ ήταν θετικό για την κατανάλωση οπιούχων, δηλαδή ηρωίνης, κάνναβης, κατανάλωσης χασίς, αλλά εγώ έπαιζα προς όφελός μου όταν έβαζα το

Ζήτησα από τη γιατρό μου ana f. για ένα φάρμακο, επειδή ήταν κάτω, ή πάνω από μια έντονη διαφωνία που ζήτησα τη βοήθειά της, για όλα όσα με είχε βοηθήσει με, της ζήτησα το φάρμακο, που ονομάζεται tramal, ήταν η στιγμή που ένιωσα ότι είχα έναν σύμμαχο, γιατρό ana f. Ή tramal κατηγορήθηκε οπιούχα στις συνθήκες της ρουτίνας, αυτή ήταν η κατάσταση στην οποία θα ήμουν καθαρός. Είχα κατηγορήσει τα οπιούχα, στο τεστ ελέγχου ναρκωτικών, και ήταν τότε που συνδύασα το 2+2, με άλλα λόγια, απαλλάχτηκα από τον έλεγχο ναρκωτικών μέσω της γιατρού μου, με βοήθησε, πέρασε το έγγραφο που επιβεβαίωνε το ζήτημα, τον έλεγχο ναρκωτικών, καθώς είχα ασκήσει έφεση κατά της απόφασης που είχε ληφθεί, το δικαίωμά μου ήταν να ασκήσω έφεση, άσκησα έφεση και ζήτησα από την ανώτατη αρχή, δικαστή του δικαστηρίου εκτέλεσης της ποινής, Αυτή είναι η υψηλότερη βαθμίδα για τους κρατούμενους που στέλνονται ελεύθεροι, με το πλεονέκτημα της χρήσης του μέσου της ποινής 2/3, υπήρξε μια μάχη, επιτέθηκα σωματικά σε έναν φύλακα της φυλακής, δεν ήταν επειδή το ήθελα, επιδίωξε τη φήμη μου ως κρατούμενος, σεβαστός, αλλά έχτισα επίσης αυτόν τον σεβασμό, σεβασμό, με τον σεβασμό ήξερα ότι δεν μπορούσα να παίξω ενάντια στο σύστημα. Το σύστημα υπερिशύει από μόνο του γιατί πρέπει να υπάρχει κοινωνική τάξη, όλα όσα μπορεί να θέλει κανείς, ευημερία, οι αποφάσεις ήταν διαφορετικές, είχα τα πάντα, τα πάντα μέσα στα χέρια μου για να μπορέσω να απολαύσω το μέσο της ποινής των 2/3, καθώς η φήμη μου ήταν μεγάλη μεταξύ των φρουρών και μεταξύ των συντρόφων, υπήρχαν φρουροί που ήθελαν επίσης να με προκαλέσουν και όλα σε ψυχολογικό και σωματικό επίπεδο και ό,τι άλλο μπορείς να σκεφτείς, γιατί ήξερα ότι θα μπορούσε να συμβεί στις περιπτώσεις που έπρεπε να ακολουθήσω, οι ακροάσεις ζητούνται και στο μέσο της ποινής των 2/3 και

5/6, η αίτηση βασίστηκε στο

να καθαρίσω την έκθεσή μου σχετικά με το θέμα του ελέγχου για την κάνναβη, Επειδή όμως είμαι κοινωνικό ον και δεν έχω ζήσει ποτέ στη φυλακή, έπρεπε να συσχετιστώ με τον υπόλοιπο πληθυσμό της φυλακής και είπα στον δικαστή ότι δεν κατανάλωνα τίποτα εκείνη την περίοδο. Η απόφαση για την επισφαλή έξοδό μου αναβλήθηκε, επειδή ήταν Χριστούγεννα και η δικαστής θα έλειπε για ένα δεκαπενθήμερο, δηλαδή για τις διακοπές των Χριστουγέννων, αλλά είχε δίκιο και μου έδωσε την επισφαλή έξοδό μου μετά από σχεδόν δυόμισι μήνες. Αλλά το ξεπέρασα και άντεξα καλά μέχρι την ημέρα της επισφαλούς εξόδου, μου έδωσε τέσσερις ημέρες παρατεταμένης επισφαλούς άδειας, η οποία ολοκληρώθηκε με επιτυχία. Αλλά θα ήταν ένα πιο δύσκολο θέμα για μένα, καθώς έπρεπε να είμαι πιο σεβαστή και να μην μπλέκω σε φασαρίες, αλλά μόλις μπήκα, δύο μήνες μετά την επισφαλή μου περίοδο, θα υπήρχε κάποιος που θα ήθελε να μπει στο δρόμο μου και αυτό συνέβη. Μπλέχτηκα σε έναν καυγά, στον οποίο το αγόρι είχε λίγο άσχημη συμπεριφορά, αλλά ήμουν τυχερός που ήταν άτομο, άτομο με ρεπερτόριο άνδρα, κλειστήκαμε στα κελιά, με εντολή της ανακρίτριας, με αυτό ακουστήκαμε, του έστειλα ένα χαρτί που του ζητούσα συγγνώμη για να μην μπει στο δρόμο μου, δεν υπήρχε λόγος. Μας άκουσαν, ο αρχηγός που μας άκουσε ήταν ο γερμανικός ποιμενικός, το παρατσούκλι του, στην αρχή δεν ήθελε να ακούσει το αγόρι γιατί είπε ότι δεν μπορεί, δεν μπορεί να ήταν αστείο, γιατί είχε προσπαθήσει να με χτυπήσει με μαχαίρι. Στη συνέχεια κατάφερε να δεχτεί το

Η εκδοχή του παιδιού και με πήρε τηλέφωνο και του είπα την ίδια εκδοχή, ότι ήταν μια εκπαίδευση, ένα αστείο, ότι θα μπορούσε να έχει άσχημη κατάληξη, επίσης δεν δέχτηκε πολύ καλά την εκδοχή που του είχα πει, ότι δηλαδή, καθώς ήταν ένας χτυπημένος φύλακας, είχε ήδη πολλά χρόνια υπηρεσίας και ασχολείται με "κασντάτρολας", δηλαδή, είναι το όνομα που δίνεται σε αυτούς που έχουν ήδη πολλά χρόνια στη φυλακή, δεν συνέβη τίποτα σε μένα ή στο παιδί, μας έβγαλαν από την τιμωρία.

Συνέχισα μια κανονική ζωή, άρχισα να αποφεύγω τα προβλήματα ακόμη περισσότερο, κατάφερα να πάρω με επιτυχία άλλες τέσσερις προσωρινές άδειες, και τότε συνέβη ξανά, Μάρτιος 2007, μου είχαν απομείνει 11 ημέρες για να πάρω άλλη μια προσωρινή άδεια, στις αρχές Απριλίου, είχα εξαπατήσει ένα άτομο με ναρκωτικά, δηλαδή του έδωσα άμμο αντί για το πραγματικό υλικό, ήρθε σε μένα, δεν μπορούσα να τον χτυπήσω γιατί θα μου επιβάλλονταν κυρώσεις αυτή τη φορά, είχα ήδη προειδοποιηθεί, απλώς υπερασπίστηκα τον εαυτό μου και αυτό ήταν όλο.

Αλλά ένα πρόβλημα δεν έρχεται ποτέ μόνο του, το άφησα να περάσει, αυτό συνέβη στην έλευση αυτού του λόγου, ξεδιπλώθηκε αυτό που δεν θα μπορούσε να ξεδιπλωθεί, και πάλι μια ρήγα, αλλά αυτή τη φορά δεν θα τη γλίτωνα, θα μου έκοβαν το επισφαλές και αυτό συνέβη. Κάλεσα ένα άτομο στο κελί μου για να πάρω πληροφορίες, γιατί στο άτομο αυτό δεν άρεσε ο τρόπος που είμαι, και είχα ορκιστεί στον άνθρωπο που μου έδωσε τις πληροφορίες, τρελός νουνός, πραγματικός πολεμιστής, απολάμβανε και αυτός την επισφάλεια όπως εγώ, του είχα ορκιστεί για τον ανιψιό μου, ότι δεν θα έκανα τίποτα, ότι ήθελα μόνο να μάθω το όνομα, επέμενα για μια ολόκληρη μέρα στην υπόσχεση ότι δεν θα έκανα τίποτα, ήμασταν σχεδόν στο κλείσιμο των

κελιών, κάλεσα το άτομο στο κελί μου, τον ρώτησα τον λόγο που μιλάει για κάτι

Ήξερα ότι ο τρελός Νούνιο δεν θα μου έλεγε ποτέ ψέματα σε μια τέτοια κατάσταση, ήταν ένας από τους άνδρες που πάντα σεβόμουν γιατί ήταν επίσης ένας πραγματικός πολεμιστής. Του επιτέθηκα και ήταν τότε που ο φύλακας μπήκε στο κελί μου και είδε τον άντρα άψυχο στο πάτωμα από τη γροθιά που του έριξα, αλλά ο φύλακας δεν είδε τίποτα, είδε μόνο τον άντρα πεσμένο, δεν μπορούσε να πει τίποτα χωρίς να το έχει δει, αλλά αυτός ο τύπος ήταν ένας χαφιάς, αυτό θα περιέπλεκε την κατάστασή μου, Αλλά ακόμα κι έτσι ήξερα ότι δεν θα τη γλίτωνα, γιατί ποτέ δεν είχα καρφώσει κανέναν, και ήταν πρόθυμοι να με τιμωρήσουν, η διεύθυνση, τα αφεντικά ήταν πρόθυμα να με τιμωρήσουν για τα πάντα, γιατί ποτέ δεν σιωπούσα για τις απαιτήσεις που έκαναν οι κρατούμενοι να διεκδικήσουν οτιδήποτε. Πάντα με έβλεπαν ως τέτοια, ως υποκινητή αυτών των αιτιών ή των μορφών αγώνα και τότε ήταν που μου έδωσαν πέντε μέρες τιμωρία, τις εξέτισα στο κελί, ήταν μια ελαφρύτερη τιμωρία, υπερασπίστηκα τον εαυτό μου ισχυριζόμενος ότι το άτομο ένωσε άσχημα και έπεσε και είπε την εκδοχή του, ότι όντως τον είχαν χτυπήσει και αυτό συνέβη σε μια στιγμή που επρόκειτο να κριθούν τα 2/3 μου. Θα είχα πολλές πιθανότητες να βγω έξω χωρίς να με βλάψει τίποτα, δηλαδή χωρίς πειθαρχικές κυρώσεις στο ενδιάμεσο. Αυτή τη φορά όμως θα έπρεπε να επικαλεστώ την αθωότητά μου όταν θα εκδικαζόμουν για τα 2/3 μου, είπα στον γιατρό ότι είμαι αθώος και ότι δεν είχα επιτεθεί σε κανέναν, να μην το λάβει υπόψη του, ένιωθα ότι με έβλαπτε η κατάσταση, αλλά περίμενα την απόφαση και η απόφαση ήταν να μου κόψει τη δυνατότητα να φύγω στα 2/3 και να επωφεληθώ άμεσα μόνο από μια νέα εκτίμηση, από την εκτίμηση των 5/6 της ποινής μου, δηλαδή θα ήμουν υποχρεωμένος να φύγω στα 5/6 γιατί εκεί ο νόμος με ευνοεί, στην προκειμένη περίπτωση με ευνοεί, θα έφευγα ούτως ή άλλως στα 5/6, αλλά θα έβγαινα

Η τιμωρία μου δόθηκε τον Μάρτιο, και τον Μάιο του ίδιου έτους με άκουσαν για την ακρόαση για την αναστολή μου. Η τιμωρία μου δόθηκε τον Μάρτιο, και ακούστηκα τον Μάιο του ίδιου έτους, για την εκτίμηση της αναστολής, η απόφαση της περικοπής των 2/3 δεν είχε έρθει ακόμα, και ήταν τότε που η ζωή μου θα μπορούσε να γίνει ακόμα πιο περίπλοκη, ένιωθα αγωνία, θλίψη, αλλά ήξερα επίσης ότι το μεγαλύτερο μέρος της καταδίκης μου είχε ήδη περάσει. Ήταν τότε που συνέβη μια άλλη κατάσταση, αυτή τη φορά με έναν φύλακα, θα μπορούσε να ήταν μια κατάσταση που θα μπορούσε να έχει περάσει, αν δεν ήταν το γεγονός ότι ο φύλακας μου μίλησε με σκληρό και σκληρό τρόπο, δεν υπάκουσα στην εντολή του, τον γρονθοκόπησα στο πρόσωπο, ήταν μόνος του μαζί μου, αλλά εμφανίστηκε ένας άλλος φύλακας, γρήγορα ενώθηκε με τον συνάδελφό του και ήρθαν μαζί μου για να μου επιτεθούν, δεν τον γρονθοκόπησα πια, επίσης γρήγορα σταμάτησαν να προσπαθούν να μου επιτεθούν, μου ζήτησαν μόνο να πάω στην αίθουσα αναμονής του ιατρείου, ήρθαν να μου μιλήσουν, με ρώτησαν τι είχε συμβεί, τους είπα ότι δεν είχε συμβεί τίποτα, απλά δεν είχα ακολουθήσει τη διαταγή, γιατί καθώς ο φρουρός αιμορραγούσε ακόμα από το στόμα, ήξεραν ότι ήταν μια επίθεση με οποιονδήποτε τρόπο, από μια απλή επίθεση μέχρι μια τυχαία κατάσταση και αυτό τους είπα, δεν είχα κανένα λόγο να επιτεθώ στον φρουρό, μίλησα μάλιστα καλά μαζί του, τους είπα επίσης ότι ήταν ένα ατύχημα και αυτό ισχυριζόμουν πάντα.

Με κλείδωσαν περιμένοντας την έρευνα, κάλεσαν το τμήμα ασφαλείας της εβραϊκής κοιλάδας, κάλεσαν την εισαγωγή. Αλλά ήμουν διατεθειμένος να προχωρήσω με τη θέση μου ότι πράγματι ήταν ατύχημα, δεν μπορούσα να παραδεχτώ ότι ήταν ακούσια πράξη, θα έχανα.

Έτσι, έπρεπε να βασίσω το επιχείρημά μου στο γεγονός ότι, αν ήθελα να προχωρήσω αυτή τη θέση, έπρεπε να υπάρχει μια αντίφαση μεταξύ των φρουρών. Ο φύλακας του γάλακτος ήταν αυτός που μου επιτέθηκε, αλλά και αυτός δεν έγραψε ποτέ ότι πραγματικά του επιτέθηκα, αυτός που το κατήγγειλε ήταν ο άλλος φύλακας, ο οποίος είχε πάει εκεί ένα αγόρι που ήταν σε προστασία, είχε πάει και στο ιατρείο, είναι ρουτίνα, όταν ο κρατούμενος είναι σε προστασία, πρέπει να συνοδεύεται από φύλακες, ξέρω πραγματικά ότι είδε τι έκανα, γιατί ήταν μάρτυρας των πάντων, οπότε ήταν αυτός που το κατήγγειλε για να τιμωρηθώ με πειθαρχική ποινή που με πήγε και στο δικαστήριο.

Αλλά την ημέρα που με άκουσαν στην Εισαγγελία, έμαθα ότι είχε κατατεθεί μήνυση για υποτιθέμενη επιθετικότητα κατά του φρουρού "Ieite", αλλά το άτομο που με συνόδευε εκείνη την ημέρα ήταν ο φρουρός "oliveira", η ιστορία του φρουρού μαζί μου, ήταν μια φιλία που δημιουργήσα μέσα στη φυλακή, παρακολουθούσα ένα μάθημα για εφαρμογές γραφείου σε επίπεδο υπολογιστή, είχα μια οθόνη που λεγόταν lina, την ερωτεύτηκα χωρίς να το θέλω και σε εκείνον τον φρουρό, τον oliveira, άρεσε επίσης και την πήρε κοψίδι. Ήξερε ότι μου άρεσε και της άρεσα, έτσι άρχισε ο δεσμός, με κέρδισε φιλία, θα μπορούσε να μιλήσει άσχημα για μένα για να θέλει να μείνει μαζί της, άρχισε να μου μιλάει περισσότερο, και άκουσε τις δηλώσεις μου στο δημόσιο υπουργείο, και έγραψε όλα όσα είχα πει, διατήρησα τη θέση ότι ήταν ατύχημα, γιατί ποτέ δεν θα φανταζόμουν ότι αυτός ο φύλακας θα με βοηθούσε, με συμπάθησε, μετά από αυτό κατέληξε στο Monsanto, μια φυλακή που αναδιαμορφώθηκε από κοινή φυλακή σε φυλακή υψηλής ασφαλείας, ήταν εκεί τον Μάιο του 2007 που εγκαινιάστηκε η φυλακή, στο μεταξύ πήγα στο Monsanto γιατί έπρεπε να περιμένω να εξελιχθεί η

διαδικασία, μια περίπλοκη φυλακή έγινε για να φιλοξενήσει

τρομοκρατικά εγκλήματα, πιο βίαια εγκλήματα, εγκληματικές οργανώσεις, μας παρακολουθούν πάντα, συνεχώς, επειδή ζούμε σε ένα πιο αυστηρό καθεστώς, δηλαδή στην αρχή οι κρατούμενοι ήταν όλοι δεμένοι με χειροπέδες για να βγουν από το κελί, είχαν μόνο μία ώρα αναψυχής την ημέρα. Εγώ όμως πήγα εκεί μόνο τον Μάιο του 2008, πήρα κι εγώ αυτό το καθεστώς του κλεισμένου στο κελί για μεγάλο χρονικό διάστημα, αλλά δεν είχα πια τις χειροπέδες, είχα ένα καθεστώς που δεν είναι ανοιχτό, αλλά είχαμε άλλες ασχολίες, είχαμε ποδόσφαιρο, χάντμπολ και γυμναστήριο, μπορούσαμε να πάμε και στη βιβλιοθήκη, αλλά όλα αυτά ήταν διακεκομμένα, δεν ήταν όλα την ίδια μέρα.

Πήγα να απαντήσω και υπερασπίστηκα ξανά την ίδια θέση, αλλά όταν βγήκα από το φορτηγάκι για να πάω στην αίθουσα ακροάσεων, βλέπω ότι ο φρουρός leite, ο προσβεβλημένος συνοδευόταν από τον φρουρό oliveira και κάθε άλλο παρά φανταζόμουν ότι θα είχα μια ωραία έκπληξη όταν άρχισα να ακούω την κατάθεση του φρουρού leite, άκουσα τη θέση που είχα υπερασπιστεί όταν ανακρίθηκα στο δημόσιο υπουργείο και τότε ήταν που ένιωσα ότι ο φρουρός oliveira με είχε βοηθήσει. Το δικαστήριο είπε επίσης ότι δεν ήταν πεπεισμένοι ότι ήταν πραγματικά ατύχημα, αλλά έκαναν αυτό που έπρεπε να κάνουν, αν δεν υπάρχουν αποδείξεις για το αντίθετο, κανείς δεν μπορεί να καταδικαστεί. Αθώωθηκα και ο δικηγόρος μου ήταν επίσης εξαιρετικός, καθώς περίμενα τη δίκη στη φυλακή υψηλής ασφαλείας στο Monsanto, έκαναν μια αξιολόγηση, μου απέμεναν ακριβώς δύο μήνες για να βγω ελεύθερος και με μετέφεραν στο

i.p. De alcoentre, είχα ήδη περάσει χρόνο σε αυτή τη φυλακή, μεταφέρθηκα εκεί μετά από διάφορα παράπονα που είχα κάνει στη φυλακή, είναι μια φυλακή ανοικτού καθεστώτος που ονομάζεται φυλακή αποικίας, όταν έχασα

δύο μήνες με έστειλαν πίσω στο

εκεί, για να βγω στο δρόμο, βγήκα έξω.

Ήθελα πραγματικά να είμαι σε μια ανοιχτή φυλακή, γιατί πέρασα ενάμιση χρόνο στη Monsanto και όσες καταλήψεις και αν έχουμε εκεί, είναι ένα πολύ κλειστό καθεστώς.

Ήταν δύσκολο να το ξεπεράσω, ακόμη και εγώ που είχα ήδη μεγάλη εμπειρία μέσα σε αυτά τα σπίτια των φυλακών και ήταν ακριβώς εκεί στο Μονσάντο που εγκατέλειψα την ηρωίνη, ήταν αδύνατο να μπουν εκεί τα ναρκωτικά γιατί δεν μπορούσε να μπει φαγητό ή οτιδήποτε από έξω, η επίσκεψη είχε ένα τζάμι που δεν επέτρεπε τη σωματική επαφή, αλλά πάντα έλεγα στον εαυτό μου ότι από όλα τα κακά που μου συνέβησαν είχα ένα όφελος και εγκατέλειψα τη χρήση ηρωίνης.

*** κλείσιμο *** Pink

floyd - us and them " us

and them

Και στο κάτω-κάτω είμαστε μόνο

συνηθισμένοι άνθρωποι Εγώ και εσύ

Μόνο ο Θεός ξέρει

Δεν είναι αυτό που θα επιλέγαμε να κάνουμε μπροστά
φώναξε από τα μετόπισθεν και η πρώτη σειρά πέθανε

Και ο στρατηγός καθόταν και οι γραμμές στο χάρτη
μετακινούνταν από άκρη σε άκρη μαύρο και μπλε

Και ποιος ξέρει ποιος είναι ποιος και ποιος είναι

ποιος Πάνω και κάτω

Και στο τέλος είναι μόνο γύρω-γύρω, δεν έχετε ακούσει ότι
είναι μια μάχη των λέξεων, φώναξε ο κομιστής της αφίσας.

'κουσε γιε μου, είπε ο άντρας με το

όπλο. Υπάρχει χώρος για σένα μέσα.

"εννοώ, δεν πρόκειται να σε σκοτώσουν, οπότε αν τους δώσεις ένα γρήγορο, σύντομο, απότομο, ηλεκτροσόκ, δεν θα το ξανακάνουν. Κατάλαβες; Εννοώ ότι τη γλίτωσε ελαφρά, γιατί εγώ θα του έδινα ένα χτύπημα - τον χτύπησα μόνο μια φορά! Ήταν μόνο μια διαφορά

Από άποψη, αλλά πραγματικά... εννοώ ότι οι καλοί τρόποι δεν κοστίζουν τίποτα, έτσι δεν είναι;"

Κάτω και έξω

Δεν μπορεί να γίνει αλλιώς το ότι υπάρχει πολύ

από αυτό για το Με, χωρίς

Και ποιος θα αρνηθεί ότι αυτό είναι το ζητούμενο

των αγώνων; Φύγε από τη μέση

Είναι μια πολυάσχολη μέρα

Έχω διάφορα στο μυαλό μου για την τιμή του τσαγιού και μιας φέτας".

Ο γέρος πέθανε

Copyright © pink Floyd

Fragments i

Εγκλωβισμένο και εκτεθειμένο σε έναν παγωμένο βορρά ένα παλιό σεντόνι που περιμένει να τυλιχτεί ένα φως καμένο σε πορτοκαλί τόνους μια κουβέρτα που ζεσταίνεται όσο και ξεχνιέται η ψυχή που απαιτεί και ανέχεται τα ηλεκτρισμένα κρύα μιας χαλαρής, αδέσμευτης μυθοπλαστικής και υπαρξιακής μνήμης, ο ήχος διαδίδει τη ζεστασιά του ρυθμού χαλαρώνει το χρόνο για να εισβάλει

στον εαυτό και να εξερευνήσει χωρίς ζέστη έναν ζεστό
κόσμο ψύξης,

η ατμόσφαιρα δεν ήταν η ίδια η σφαίρα κυλάει σε μια γωνία ένα κεκλιμένο σημείο κάτω από τον ωκεανό της επιφάνειας, στο εσωτερικό του καυτού μάγματος στη ζούγκλα της εξερεύνησης και της εντυπωσιασμού το εντυπωσιακό του ελεύθερου χρόνου και μην έχοντας άλλο τρόπο να το πω είναι λέξεις, καυτές λέξεις ή πολύ κρύες, όπως το πολύ κρύο ζοφερό πτώμα αιώνια κρύο ένα καυτό όνειρο μιας πηγής και μιας κοιλάδας, ένα ποτάμι χωρίς γέλιο μια ακρωτηριασμένη ελπίδα που περιμένει να συναντήσει και να δείξει αυτό που διαφεύγει και υπαινίσσεται να δημιουργήσει αργά και να δείξει αυτό που μόνο φαντάζεται χωρίς απόσταση και με την πρέπουσα εξίσωση προβληματίζει κανείς το όλο ζήτημα καυτό πολύ καυτό, ακόμη και καυτό ο ήχος της κιθάρας που δονείται από τη δίψα για έναν πολιτισμό στον οποίο γεννιούνται οι καρποί του και λίγο ή πολύ οξυδερκής χωρίς απώλεια επιλύει την κατάσταση τώρα υπαρξιακά σταματημένη, επηρεασμένη από τη νοσηρότητα των λέξεων που μεταδίδουν την κώφωση της σιωπής, που λένε προσοχή στον πιο προσεκτικό που είναι να εγείρει την υποψία του ανείπωτου αλλά αποτελεσματικά μεταδιδόμενου, αισθητού και γραπτού. Όλη η αλήθεια είναι ότι δεν υπάρχει αλήθεια μεταξύ σκέψης και πράξης και ο τρόπος να βρει κανείς τον εαυτό του μέσα από συμπεριφορές που δημιουργούν κόλπα και ελιγμούς στον ίδιο τον οδηγό, και βρίσκεται παραδομένος στην ψευδαίσθηση της λέξης χωρίς νόημα αλλά ειπωμένη με λόγο, είναι απίστευτο αλλά κάθε μορφή έχει μια υποβόσκουσα πράξη στην καθαρή ατυχία του ακατάλληλου να δει να μεγαλώνει και να ξέρει τι να κάνει μια κατάσταση που στερείται κάποια αίσθηση της ίδιας της περιγραφής, όραμα ή αίσθηση, συχνά λέμε αυτό που δεν σκεφτόμαστε και δεν βλέπουμε δηλαδή να ξέρουμε πώς να κάνουμε και να μάθουμε από τους άλλους και με σημάδια ίσα ή παρόμοια ή με τη μορφή της πρόσθεσης εδώ είναι ένα παράδειγμα της αποστολής κάθε αφηρημένη αίσθηση

της μη ρεαλιστικής μορφής ήταν στην πραγματικότητα μια ενιαία ολοκληρωτική ως κατακερματισμένη αλλά ενωμένη χαρακτήρα ενός κόσμου που είναι παρόμοιος και καθώς έχουμε πάντα την ομοιότητα αλλά όχι την ισότητά της μπορεί να υπάρχει μια

βαθιά του λόγου και έχασε στην αλλοτρίωσή του, εδώ είναι ένας χαρακτήρας από τον τρόπο της ύπαρξης και της αίσθησης της θερμότητας που προέρχεται από το ίδιο εσωτερικό του θα μπορούσε να είναι παρόμοια με έναν ζωγράφο μιας μορφής του πλαισίου τόσο ευθεία όσο αρχιτέκτονας, του απόλυτου όχι οριστική λόγο με ότι σχετικό με οποιαδήποτε υποταγή ή ανατροπή του φανταστικού μιας απλής πραγματικότητας στην οποία βγήκε με φυσικότητα την οξύνοια και την οξύτητα χωρίς σημασία, που μεταφέρονται από το μέλλον ότι τα πάντα έχουν της καθαρής, όπως η πραγματικότητα ενός σκληρού παρελθόντος ασυνείδητα και σημαντικά ασκείται στην αγριότητα του η εμπειρία μιας λέξης που φαντάζεται πάντα μια εικόνα ερημιά εδώ μια στιγμή που συλλαμβάνεται από την προσοχή οπλισμένη με θραύσματα εδώ η συνειδητή ενώνει το παρόν εισβάλλει σε μένα είναι να γράψω, παντοδύναμος να μην είναι σαφής τόσο ευθεία όσο οι γραμμές ενός ορίζοντα όπου ο ήλιος δύει και κρύβεται βυθισμένος και κοιμισμένος είδε τον εαυτό του ηττημένο, αλλά ποτέ δεν μετάνιωσε γιατί θα ξαναγεννηθεί και θα είναι η πιο φωτεινή γιατί ήταν η μόνη, ο ήλιος θα κρατήσει την εμπειρία μας φωτεινή και δυναμικά θέτει σε κίνηση στην οποία όλες οι λεπτομέρειες περιγράφονται στην παραμικρή ευαισθησία μόνο για να συμβεί και να απομνημονεύσει κάθε λέξη με το νόημά της και να κρατηθεί στη σιωπή της υπομονής του, μια σκοτεινή εικόνα, δεν προβάλλεται, αλλά μειωμένη από κάθε μη ορθολογικό ένστικτο, το ον που εισβάλλει σε μένα δεν είναι ο εαυτός που χτίζει τον εαυτό του και διατηρεί τους πυλώνες σαν Αχιλλέας, πάντα τρέχει στον φανταστικό κόσμο που μας παρουσιάζεται, χωρίς κανείς να είναι προσεκτικός αυτοί οι κατάσκοποι του εαυτού είναι οι έπαινοι μου της φήμης, της σκληρής πραγματικότητας, του μόνο που θερμαίνει τις μηχανές της ατμομηχανής στην οποία κάνουμε αυτό το πολύ τρελό και βαθύ ταξίδι στο οποίο το τούνελ, δεν μπορεί

να δει ξανά το τόσο εσωτερικό του σκοτεινού του με την
έξοδο αυτής της εικόνας και ένα φωτεινό τέλος,
περιμένοντας μόνο ένα τέλος

τι μας παρακινεί και μας οδηγεί και μια αδιάσπαστη δύναμη κάτι τόσο συναρπαστικό όσο τίποτα αξιόπιστο, δύσκολο να μάθεις και ποτέ δεν μαθαίνεις ήταν ένας ιστός που σπάει όμως, σχηματίζοντας τον ιστό ξανά, ήταν ανθεκτικός και σαν ατύχημα στην αφήγηση, υπήρξε μια βαθιά βολή που τον σκότωσε σε νεαρή ηλικία, το υποβόσκον μίσος αλλά ποτέ δεν αδιαφόρησε για κανέναν ή το μυαλό του ή οποιονδήποτε άνθρωπο, έτσι με έναν έξυπνο τρόπο είπε σε όλους τους ανθρώπους ότι είμαστε όλοι το άθροισμά μας, και ότι περισσότεροι διαφορετικοί και παρόμοιοι άνθρωποι ίσοι έρχονται, στον αρχικό του χαρακτήρα, στην πραγματικότητα υπάρχει μια μαριονέτα σε κάθε πράξη και το κομμάτι που αντιπροσωπεύει, ένα χαμένο ταξίδι στο χώρο των γραμμάτων η τέχνη της δημιουργίας του χώρου στο δικό του θάνατο από κάθε τελικό σημείο, το αποκορύφωμα δεν ήταν ποτέ το τέλος, ο θάνατος για εμάς δεν συμβαίνει ποτέ, συμβαίνει μόνο σε εκείνους που μας γνωρίζουν και όταν πεθαίνουμε δεν ξέρουμε ποτέ ήταν μια λέξη που δεν είχε τέλος αλλά απλή και έξυπνη λίγο πονηρή σαν την αλεπού που θέλει να τρέφεται από μια απροσμέτρητη πείνα του τι είναι να μάθει, και πάντα θέλει περισσότερα να μάθει, εκεί βρίσκεται η πηγή της μακροζωίας, ποτέ δεν ξέρει τι δεν συμβαίνει, και όμως στο φυλασσόμενο παρελθόν ήταν ένας ορειβάτης και μετακίνησε την πίστη του βουνού του, και τα όρια είναι μόνο η αρχή ενός γκρεμού μια νεολαία της στάσης, ξεπερνάει κάθε ύψος και όταν κατεβαίνουμε και βλέπουμε πόσα έχουμε ήδη φτάσει στην κατάκτηση μόνο και μόνο για να ξέρουμε, λίγο ακόμα να είμαστε και ποτέ δεν θέλουμε να χάσουμε και όλοι καταφέρνουμε να πετάξουμε σε οποιοδήποτε σημείο όπου δεν πέφτουμε ποτέ γιατί μαθαίνουμε να πετάμε και να φανταζόμαστε τα πάντα, αλλά τα πάντα είναι λέξεις θραύσματα, ιδέες και σκέψεις. Βαθιά νερά τόσο βαθιά οι τέχνες της ψευδαίσθησης που παραπέμπουν σε ένα θέμα χωρίς

βεβαιότητα ο αέρας της θάλασσας εμφανίζεται και σαν από μαγεία της ελαφρότητας της ενέργειας και συναισθηματικά εμποτισμένη και τρυφερή του λίγο περισσότερο μια προσθήκη που προέρχεται από μια μοναδική στιγμή αλάνθαστη και ποτέ ανίκητη επειδή η

Η νίκη του ήταν πάντα η ήττα του και τι άλλο θα μπορούσε να μάθει απλά και μόνο όντας ο ηττημένος μιας ακόμη μάχης στην οποία δεν λέει τίποτα και νιώθει τη γλιστερή γεύση εκείνου στον οποίο έδωσε τη νίκη, γιατί μας αρκεί να μάθουμε και να ξέρουμε πώς να ζούμε με ό,τι μας απορρίπτει.

Θραύσματα ii

Βουτηγμένο, βυθισμένο, στο βάθος μια σκάλα τρίζει τα μεταλλικά σκαλοπάτια ένα πανί καθαρισμού, ένας κουβάς στο πάτωμα, μαρμάρινα τετράγωνα, στους τοίχους ενωμένα στα τέσσερα, μια σταγόνα-σταγόνα πέφτει και στο βάθος, ελαφρά, κάποιος κουνάει το πάτωμα ματ φως, ανήμπορος, ένα μόνο φράξιμο της επιφάνειας μια ακτίνα φωτός με εφέ σκιάς, αντανακλάται στο γυαλί ένα πρόσωπο, ένα βλέμμα που θρυμματίζεται, μια απλή βουτιά, ναυαγός, αναδύεται η σημαδούρα που με σώζει από την ασφυξία, τρελός, δραπετεύω και χάνομαι ανάμεσα στα αστέρια και το κενό της αβύσσου αρετή με όρους στάσης, με πληρότητα πόνου και ύπαρξης, πριν φοβηθώ, τότε αφήνω το πιάνο στον κατηφορικό δρόμο που πετάει πάνω από την ασφαλτο το πιάνο ήταν στο έδαφος και τότε ο πρώτος ήχος έπαιξε, η πρώτη εικόνα ο ήχος της βαθιάς ηχώ του κενού ενός πτερυγίου που κολυμπάει στο νερό, τελικά πηδάω, γεμάτος από μο κίνηση και όλα όσα φυσούν και σέρνονται, σε μια ψευδαίσθηση ξεθωριασμένη, ήταν διαφορετικό, για μια στιγμή σε έναν ωκεανό βάθους, υγρό και αλμυρό η γραφή του μολυβιού χωρίς χρώμα, ήταν ένας ηθοποιός η παράσταση κορυφώνεται σε ένα πάρτι ενός δώρου που με κάνει ευτυχισμένο μια πιτζάμα στο κρεβάτι, ένα κρεβάτι χυμένο αναβράζον και διαφορετικό, ήταν μια εικόνα χωρίς τοπίο, τα πάντα από μια εισπνοή, αλλοίωση της αντίληψης, και η μετάλλαξη ήταν εμφανής, χωρίς δάκρυα, χωρίς γραμμές, χωρίς νόρμες, χωρίς κάτι που λείπει τα πάντα στο τίποτα, ένα παραμύθι, που δεν μεγαλώνει δεν εμφανίζεται,

δύσκολα αφηγείται τον εαυτό του και είμαστε δεμένοι,
αλήθεια, αλυσίδες και λουκέτα παντού

μια σφεντόνα, ένας στόχος και κάποιος ζαλίζεται σαν βέλος χωρίς να φτάνει, μια θηλιά σε έναν κόμπο μια γραφή χυμένη, ακράτεια, μια θολή γραφή, που δεν σβήνεται ποτέ, όλα όσα έβλεπε κανείς ότι ήθελε και που πάντα ήθελε να έχει, και βαθιά μέσα του θα ήταν μόνο μια ύπαρξη, κόβοντας και πλαστικοποιώντας το τραχύ μούσι, ένα μόνο μουστάκι, μια τρίχα, ένα και ένα ακόμα από κάθε πρόσωπο, ένα άγγιγμα, από κάθε αφερεγγυότητα η αμαρτία του, από τη διαχρονικότητά του στο παρόν και ιδού συνολικά ένα και μόνο ένα πανί στον κουβά του, μια σταγόνα στον ωκεανό, μια δεμένη κλωστή και μια παραβιασμένη και σκισμένη γραφή, περάσματα μόνο κείμενα στο χαρτί μια λαμπρή νύχτα φτιαγμένη από μια στιγμή ένας λαμπερός και ζεστός ήλιος, ένα φωτεινό κεραμίδι και ένας καθρέφτης για να δει διαφορετικά, τότε από την ψευδαίσθηση του φωτός, η σταγόνα που έπεσε στο έδαφος και τα πάντα χωρίς ένα όχι, τότε θα βγει στην επιφάνεια η ανάγνωση μιας τρυφερότητας στην οποία το πνιγμένο πανί μιας βουτιάς επεκτείνεται στο λόγο και τα πάντα έρχονται στο ερώτημα, η φωτεινότητα η ένταση της αίσθησης της κατάστασης γίνεται εμφανής ότι αφού βεβηλωθεί και αλυσοδεθεί γίνεται ελεύθερη από κάθε βούληση ή σημάδιένα ανοιχτό παράθυρο σε μια κλειστή κουρτίνα βλέπει κανείς το θέατρο της δικής του σκηνής μια σανίδα, ένας ναυαγοσώστης, ιδού η τύχη, σώθηκε, στη συνέχεια στην άμμο απλώθηκε, είδα γη και έζησα, από τότε τη στιγμή της κατάδυσης, όλη η υπερηφάνεια πυρακτώνεται και κατεβαίνουμε στον πυθμένα ενός κόσμου, του να βλέπουμε ένα απλό τραγούδι, να το μετατρέπουμε σε ικανοποίηση, ξαφνικά ένα χτύπημα, ένα όραμα, όλοι μας ζήσαμε την πραγματικότητα ενός μεταξύ άλλων προαίσθημα κάτι που θα συνέβαινε και θα διαδεχόταν τον σπασμό του απελευθερωμένου και ξύπνησε στην ύπαρξη που αισθάνεται και από ένα στίχο ενός σονέτου ποτέ τέλειο μιας ομοιοκαταληξίας αποσυνδεδεμένης, έτρεξε μια μόνο

φράση αυτής της φάσης, έτσι όπου θα πηγαίναμε χωρίς να φύγουμε και όπου ήμασταν χωρίς να μπορούμε, στη γραμμή της μυστηριώδους εξαφάνισης μια σκόνη στο χώμα ένα σημείο αλήθειας στην ψευδαίσθηση όλης της φαντασίας τότε εκρήγνυται ο κομήτης, και σε αυτόν τον πλανήτη ζουν

δεν είναι πάντα μαλακίες, με μια ύποπτη βάση η ίντριγκα τέθηκε, το σχέδιο δεν ματαιώνεται τότε ακούω μια απορροφημένη φωνή, και το ουρλιαχτό των στίχων είναι ο λύκος της ιστορίας, από την τελειότητα στην καταστροφή περιέχεται ένας πύραυλος σε ένα αστέρι στην παραλία τόσο παράξενο τι είχε ήδη ειπωθεί και αρχίζω να κατεβαίνω τη σκάλα στο κενό του κενού ένα μόνο βήμα πτώση, τότε το μεταλλικό κιγκλίδωμα ήταν αυτόματα και μόνο ένα πόδι στο ποτάμι, ξυπόλητος και κρύο, ό, τι δεν φαίνεται είναι να είναι όλα εξαφανίζονται και ξεθωριάζει. Όλα τα συμπαντικά είναι τέτοια και τέτοια, τότε μόνο μια γλώσσα, σε ένα στόμα ανοιχτό από τη διψασμένη ηδονή του φιλιού βλέπεις εκείνο το φιλί και την επιθυμία, ένα δάγκωμα του βλέμματός σου όταν στο ταξίδι της βάρκας σου τραβάω στην άκρη και ένα βλέπω με αλήθεια ένα πράγμα, που δεν είναι εξωπραγματικό αλλά φαντασία, από τη μικροσκοπική σου μύτη μια ζεστή αίσθηση, και πετάει και κατακτά τον Πλούτωνα, με την καρδιά μια πέτρα στη λίμνη μια ζωή χωριστά ένα πορτρέτο που δεν φωτογραφίζεται πάντα δεξ την τρέλα που θα είχε μια ψυχική λογική πήγε στο σημείο όπου όλα δημιουργήθηκαν και από ένα χαλαρό φιλί που περιμένει να δεθεί, με μια δύναμη μόνο της ύπαρξης, με μια πεποίθηση, πάντα δεμένη με την καρδιά σου μια θέληση για άντληση και από μια ροή φαντάζεται κανείς το ρεύμα όπου το κουτί ήταν τέσσερις τοίχοι και ένα βλέμμα ενός νήματος χωρίς λόγο που περιμένει να ανάψει τη δύναμη, που δεν φοβάται, δεν κερδίζει, ούτε χάνει, είναι η θέληση για δημιουργία και από την αόριστη θάλασσα με ένα πινέλο ζωγραφίζει όλο το αλφάβητο με κάθε χρώμα, τη συλλαβή του και τη δύναμη, κορυφώνεται με τη θέληση να πάει και να φύγει και να αφεθείς πάνω απ' όλα να χτίσεις ένα κάστρο στην πέτρα κάτω από τον καταρράκτη και το ποτάμι στο ρεύμα να μεταφέρει τα πάντα μπροστά, πάνω απ' όλα είχα κάτι στο μυαλό μου, πολύ διαφορετικό από το ίδιο και μια απλή ιστορία του ταξιδιού, της ηχητικής

δεξιοτεχνίας αυτού που δεν φαίνεται αλλά διαδίδεται έτσι ανέβηκα ένα ακόμα σκαλοπάτι ακόμα η σκάλα περπατούσε προς τα πίσω στην πρόοδο ενός βήματος και μιας αιώρησης και μόνο μια προσπάθεια να ανέβω κάθε σκαλοπάτι στο σταθερό και πεπεισμένο αέρα του φαντάζομαι το πιάνο που έσπασε στο

πάτωμα της πίσσας είχε μόνο ένα κλειδί, και δεν ήταν dodo ούτε γέ ήταν να έχεις πίστη στην πίστη πάντα μια αποκάλυψη της ύπαρξης και να αποκτήσει μόνο μια ακόμη αρωματισμένη στιγμή του καυτού τοπίου στη λάμψη της θάλασσας σε βλέπω να αγαπάς, στη βουτιά μου, ήσουν η σημαδούρα μου στο ναυάγιο το σκάφος μου στο πλυμένο πανί που καθαρίζει το πιάνο τοποθετημένο σε ένα σαλόνι όπου κανείς δεν ήθελε να είναι και το μόνο που ήθελα ήταν να μπω εκεί τότε στην πόρτα ήταν η έξοδος όλων όσων θα φανταστεί και ποτέ δεν θα εμβαθύνει, ήταν η επιθυμία να σε έχω σε μια γραβάτα την καρδιά και το ζευγάρι σου, όλα αντλούν και στη συνέχεια η ταραχώδης, είναι λιγότερο λογικό και στην πράξη του βομβαρδισμού ήταν ήδη το γεγονός του πολέμου για την ειρήνη όλα ενωμένα με διάφορες αίσθηση ένα να φύγει στο να πάει και να επεκτείνει ό, τι ήρθε πίσω και στη συνέχεια το πουλί που τραγουδά και μαγεύει μόνο σήμερα έμαθε τη μουσική του στα γράμματα, όλα διέταξε χωρίς συντονισμό το καθήκον ήταν να φέρει και στο τέλος να φοβάται να μην πιστέψει και τελικά να μην επιστρέψει αυτό το ταξίδι όλων η πορεία ήταν ήδη βάθος της πτώσης στην οροφή, του παραθύρου που ανοίγει και του κρύου, στο σκοτάδι μιας πράξης ενός γεγονότος, που δεν συνέβη ποτέ αλλά αναφέρθηκε και δήθεν επινοήθηκε για να σκεφτεί ότι η ανάδυση ήταν μόνο για να εκτονωθεί ότι το νερό ήταν μόνο η δίψα του φιλιού σου σε μια επιθυμία μόνο να σε αγγίξει και το πιάνο ήταν μέρος ενός σχεδίου να σε αγγίξει η νότα που θα σε κατακτήσει ένα αιχμηρό συναίσθημα μια λεπίδα χωρίς κόψιμο ήταν μια δυνατή γραφή που δεν θα χτυπήσει το ήδη αισθάνθηκε μια γραβάτα στη νύχτα χωρίς αστέρια ένα ταξίδι πάνω από το μέλλον που δεν θα φτάσει, το παρόν διαφορετικό από το παρελθόν και ήταν το χτύπημα, ήταν μόνο μια ιστορία που βεβήλωσε τα πάντα και στο τέλος άφησε αυτό που ήρθε από τον Πλούτωνα να γράψει μόνο την αγάπη μιας ενιαίας καρδιάς ανάμεσα σε δύο τοίχους

αδύνατο να πηδήξει, όπου ο φράχτης δεν μετακινήθηκε
τίποτα μακριά, σε έναν ανοιχτό κύκλο, ενός ορθογώνιου
τετραγώνου που κόμπος αυτό το σφίξιμο, του να τινάζεις τη
σκόνη και να βλέπεις το πιάνο να παίζει μόνο στο do σου
και στο σκοτεινό δωμάτιο μιας εικόνας

φωτογραφημένος, από το φιλμ του ρολού, μικρές εικόνες, σε αποχρώσεις θραυσμάτων βλέπω ότι είσαι εσύ που αντανakλάται σε ένα κομμάτι όπου όλα ενώνονται γιατί σε θέλω, αντανakλάται στην εικόνα μου, μόνο εσύ είσαι το πλαίσιο του καθρέφτη.

Το συνηθισμένο

Πώς να βγεις από αυτόν τον πόνο που βυθίζει και οξύνει το μαρτύριο ενός μοναδικού και μοναδικού πόνου. Μια ματιά ήταν αρκετή για να χωρίς να σκοτώσει, να προβληματίσει και κάθε σταγόνα δάκρυ ανακαλύπτεται από μια καρδιά βυθισμένη και βεβηλωμένη, τότε το ρεύμα προκύπτει που με κάνει τρελό και αλυσσοδένει τους καρπούς μου και όλη η παρόρμηση να καταδικαστεί στην άρρωστη και τενεκεδένια ψυχή αυτή η σκόνη που μας ταρακουνάει σκάει μέσα από τις αισθήσεις και περισσότερο από φυσικά πανταχού παρούσα του ατμού της ψυχής αυτή η ταραχώδης ρίζα της αλλοτρίωσης βρίσκεται σε έναν ενιαίο λαβύρινθο, ο εαυτός μου που σέρνεται από το ρεύμα βυθισμένο την απάθεια μιας άλλης ημέρας, θρυμματίζεται το ρεύμα που με σφίγγει, χαλαρώνει στη σχεδόν επείγουσα στιγμή, όλοι περιμένουν την αλληγορία της ζωής, μεταφέρεται από βουκολικές στιγμές.

Ο πυρσός καίει, θα φουντώσει, εδώ είναι μια λάμψη και ανάβει τη φλόγα που για σένα καίει τη φτωχή μου καρδιά, ένα άλογο χαλαρό που περιμένει να δαμαστεί απολαμβάνω ό,τι νιώθω, για να σε νιώσω όπως σε νιώθω, σ' εκείνο τον άπειρο χρόνο που τέμνει το περιβάλλον παρελθόν και που σηματοδοτεί κάθε ζωή που πρέπει να ζήσει.

Η επανασύνδεσή μας πάλλεται μαγικά και μόνο που σε κοιτάζω και βλέπω το μητρικό σου πρόσωπο, η αίσθηση της τρυφερότητας και της τρυφερότητας μόνο σηκώνει όλη μου την πικρία, το μόνο που χρειάζομαι είναι να ζω και να σε βλέπω πάντα μέχρι να πεθάνω, μια καυτή κίνηση των

χειλιών σε έναν αισθησιασμό, μια διαφανή ευτυχία σαν μια
αισθητή αγκαλιά που περιμένει να τη ζήσω, μια δυνατή
ένωση πάνω απ' όλα πέρα από το να σε θέλω,

φιλοδοξώ να είσαι ευτυχισμένη σαν μικρό παιδί μια ρίζα που σπέρνεται, καλλιεργείται και δυναμώνει η φιλία είναι η ευγενέστερη αγάπη άσε την καρδιά μου να χτυπάει το ρυθμό σου.

Πατέρας σε ένα αλίμονο ήταν πατέρας η μαγική στιγμή της μεγαλύτερης μάθησης πάντα της ελπίδας για τη μεγαλύτερη αγάπη του να έχει ένα παιδί αγάπη μεγαλύτερη μόνο της μητέρας αγάπη του παιδιού είναι γίγαντας πάντα προσεκτικός και έξυπνος πατέρας και γιος ο γιος μου με εκρήγνυται της χαράς το συναίσθημα, το συναίσθημα, στοργή, αγάπη και στοργή, είναι μια δύναμη που μας παραπέμπει στην αιώνια χαρά, η επιθυμία για στοργή, το μοίρασμα, το μάθημα και τη δέουσα διδασκαλία των δύο ξεχειλίζει με την ευτυχία στην οποία ο ένας από εμάς φιλοδοξεί να είναι αιώνια νέος μαθητευόμενος σε δόκιμο πατέρα. Ήθελα να σας πω πόσο πολύ σας αγαπώ, πόσο σας αισθάνομαι, πώς κάθε στιγμή του άγχους μιας ερώτησης και μόνο λίγο περισσότερο επειδή με γοητεύετε. Η λάμψη σου θα είναι πάντα για μένα μια εικόνα έκστασης σε ένα πλαίσιο όπου χωράμε και οι δύο, αλλά εσύ είσαι πάντα η πιο όμορφη. Μακριά ήρθες από την απλή γέννηση να σκεφτείς μόνο να σε γεμίσω, πώς με εμπλουτίζεις, είσαι μια τρέλα η αληθινή τρυφερότητα

Δάκρυ

Μια μέρα αν είχα ένα δάκρυ θα το έβαζα στο πρόσωπό σου για να μην κλάψεις ποτέ ξανά

Όνειρο Ήθελα να βουτήξω έντονα, ξύπνησα στη μέση της θάλασσας ενός ύπνου που θα κρατήσει για χρόνια, του υπνοβάτη ονειροπόλου, μιας ψυχής της νύχτας που το σούρουπο εισβάλλει η σκιά και ξυπνάει το σκοτάδι της καθαρής και ωμής ψευδαίσθησης, της πιο αιώνιας αφύπνισης και να δεις τι είναι ο βαθύς ύπνος της μια μέρα - του να ξυπνάς και να πιστεύεις στο μύθο του ονείρου πάντα

να φτάνεις και να φτάνεις μόνο ένα κομμάτι ακόμα, να είσαι μια άπειρη γραμμή με το ίχνος σου...

Ζευγάρι

Ήθελα ένα φιλί έναν ήρεμο ύπνο που μας μουδιάζει και τον επιθυμούμε πιο πολύ ίσως δεν θέλεις να ξέρεις τη γλύκα που υπάρχει μέσα σου και στην οποία λες απαλά λόγια που μας αναζωογονούν το αίσθημα ενός καρδιακού παλμού που σε φαντάζεται σφιχτά, αλληλένδετο και ποτέ δεμένο Είμαι ένα ρεύμα στις φλέβες που αντλεί η καρδιά σου Είμαι μια ανάσα αέρα με ελαφρότητα και διαύγεια ρυθμικά ποτέ δεν υποφέρω ή χτυπάω άσχημα Είμαι σαν τη βροχή στο νερό και την πέτρα στην άμμο Είμαι δικός σου αυτός που δεν σε αφήνει να φύγεις και που αμέσως σε γεύεται χωρίς να σε γευτείς ιδού είμαι μια κάλτσα που ψάχνει το ταίρι της μια μπότα βουτηγμένη αδέσμευτη που περιμένει να δεθεί και μια γραβάτα που δεν λύνω ποτέ γιατί είσαι το παπούτσι του συντρόφου μου που αγαπώ να αγαπώ.

Ζωή

Στο αιώνιο κρατώντας το εκεί βάζει τον εαυτό του εκεί και τότε δεν υπάρχει τρόπος να το αντιμετωπίσεις, να το παρακάμψεις ή να το χειριστείς είναι ο τρόμος του αντιφρονούντα που αναβλύζει και κορυφώνεται σε ένα μόνο σημείο παράλυσης του μυαλού της δημιουργίας, της φαντασίας ή απλά ζωγραφίζεις μια ακμάζουσα γραμμή πράσινης απόχρωσης και αρπάζεις τη ζωή σε αυτόν τον τόνο της ζωής και της ακμής, εδώ είναι ο δείκτης που πάντα ήθελες να επισημάνεις, ζήσε έντονα

Amar

Ιδού, σύντομα ξαναβρίσκει τον εαυτό του, από την επιθυμία στο κατακτημένο, πηγαίνει και συντρίβεται στα βράχια της αλμυρής και λουσμμένης θάλασσας, βαθαίνει και βυθίζεται, και τότε αναδύεται

Το κρύο που έρχεται μέσα από το ήσυχο και αφηρημένο κολύμπι με είδε να εμπλέκομαι με το νερό της πηγής και η

δύση έγινε η

περάστε στην άλλη πλευρά τίποτα δεν είναι δύσκολο απλά μην πατάτε ποτέ το ίδιο βήμα και προχωρήστε μπροστά αφήστε την καρδιά σας να παίξει τη μουσική που σας καλεί άνεμος, θάλασσα και μια γη για να κατακτήσετε μόνο αγάπη.

Τοίχος

Αν συνέβαινε αυτό δεν θα το ήξερα ότι φυσάει το ψυχρό, ανήσυχο μυαλό, παγωμένο, βεβηλωμένο, πουλημένο και η ψυχή, αυτό το αγνό όπλο του συναισθηματισμού χωρίς δρόμο, δεμένο με ένα σώμα που παραισθήσεις και συνεχίζει να μην φτάνει ποτέ, γιατί η ψυχή δεν εξαπατά, το συμφέρον υπερισχύει αλλά είναι αγνό, άρα εκτίθεται περίοπτα σε έναν κλειστό κύκλο, μισάνοιχτο έτσι ώστε με την υποταγή της ψευδαίσθησης και προερχόμενη από την απεραντοσύνη ένας κεραυνός αναδύεται και όλα σταματούν τη στιγμή της φωτεινότητας του αποτελέσματος αλλά η ασθένεια του πνεύματος αυτές οι ανάγκες του σώματος και ότι συνειδητά μας βυθίζει στην άβυσσο της ίδιας μας της ύπαρξης και αιωρείται, παραμένει και ως παράρτημα που διαταράσσει τις καταστάσεις της ψυχής και η ασθένεια του πνεύματος είναι σε έναν όγκο που υπομένει τον πόνο και σαν να αμελεί την επίδραση και τον αντίκτυπο σε εκείνους που είναι τα μέτρα και το περπάτημα είναι η συνάντηση της ψυχής, το πνεύμα του σώματος που ομαδοποιούνται μαζί σε μια ζωή στην οποία τα πάντα αποσταθεροποιούν τους παράγοντες ή επειδή το σώμα δεν μπορεί πλέον να αντέξει την πληγή της ηλικίας ή τις ασθένειες των παθήσεων και τότε αυτό το πνεύμα του εαυτού και του εγωισμού μας έρχονται με τη θέλησή μας αλλά διαταράσσει την ψυχή και αυτό στο μέγιστο εκθέτη της σκέψης δρα στο πνεύμα που αλλοιώνεται και εισβάλλει καθαρό, σκληρό ισχυρό σαν τοίχος που αδυνατεί να ξεκινήσει.

Σκεφτείτε

Ένα υγρό της φαντασίας χύνεται, μια διαρροή της γοητείας
μια βυθισμένη και βαθιά τρέλα που φέρει φιλικά μέσα από
ακτίνες αρμονίας και ένα σώμα

της μαγείας εισβάλλει και διεισδύει στο συνειδητό ασυνείδητο του κόσμου των φαινομένων δείτε ότι η ζωή γίνεται η ομορφιά μιας καθαρής αναπνοής και το άπειρο γίνεται το ορατό όριο και επεκτείνεται μεταξύ των λέξεων συναισθήματα και μια πράξη χωρίς να τροποποιείτε τη σκέψη σας προκαλέστε τη σκέψη και πάντα φανταστείτε να υπερέχετε της ύπαρξης, της σκέψης και της πράξης για να αλλάξετε.

Φιλία

Λυκόφως στο σούρουπο για να δείτε τα πάντα συμβαίνουν στο καταφύγιο μακριά από το φανταστικό εχθρό, η μάχη θα περάσει από μια ανακωχή, με την ειρήνη του μυαλού, επιστρέφοντας στην ηρεμία, η νύχτα έπεφτε, και άρχισα να αισθάνομαι ότι το άγγιγμα που αισθάνονται στο μαλακό δέρμα τη θέληση και την ενέργεια φιλία χωρίς ηλικία την καθαρή χειρονομία της αγάπης ισχυρότερη από κάθε πάθος ή αγάπη και ό, τι η φωλιά μόνο το άγγιγμα ενός αντίχειρα και απλά φανταστείτε τι αισθάνθηκε και πέρασε το ρεύμα όλων των ενεργειών.

Μάθετε

Θαμπωμένος, γοητευμένος και με ένα χυμένο ζωμό, στην πραγματικότητα πραγματικά συγκλονισμένος ή προσβεβλημένος αλλά καθισμένος, σε κατάσταση συναγερμού, χωρίς την ελάχιστη αίσθηση μινιμαλισμού, ιδού, περιστρέφεται μέσα από ολόκληρη την πόλη, στη συνέχεια, μπερδεμένος ή παρεξηγημένος, δεν ξέρω αν αποφασίστηκε αλλά όλα βγάζουν νόημα για εμάς στην απλή ευχαρίστηση να σας γράψουμε σε μια μη απαιτούμενη αίτηση, όταν αυτό συμβαίνει όλα όσα αισθάνθηκες και είδες παραμένουν και εξαφανίζονται, ωστόσο μόνο για να κοιτάξεις, να διαβάσεις και να γράψεις να ερμηνεύσεις, να αφομοιώσεις να μεταφέρεις και να διδάξεις και να μάθεις, εδώ η ανάσα μεγαλώνει με τη

δύναμη του ανέμου, και στη συνέχεια εξαφανίζεται, πετώντας 7 θάλασσες, βάζοντας κάτω αυτό που ειπώθηκε για να ειπωθεί, εδώ βούτηξα, πήγα πιο βαθιά, όλος ο φίλος του φίλου που αδιαίρετος φίλος και όμως δεν ήταν ορατός ήταν ένας συναγερμός, ένας

η σκέψη του ταλέντου που πετάει, τρέχει, περιπλανιέται και φαντάζεται εκεί και δεν είναι εκεί αλλά πάντα μάρτυρας έρχεται να γεννήσει αυτό που μια μέρα όλοι σκέφτονται μόνο γιατί σήμερα, τώρα είναι το μέλλον και η σκληρή γραφή της απόλαυσης μιας απλής πίπας και πάνω απ' όλα να δημιουργήσει και να φανταστεί και να αναδημιουργήσει ξανά και να επιστρέψει στον τόπο του για τον οποίο δεν είχε φύγει ποτέ, αλλά εκεί πέρα, κοιτάζω ήδη το ρολόι, ακριβώς παρόν και τα γεγονότα που μαρτυρούνται, παρακολουθούνται και σε ένα πρωτότυπο συναίσθημα, της ευχαρίστησης που έρχεται με την πτώση και το σκοτάδι τόσο φυσιολογικό τόσο κοινότυπο, μόνο και απλά η αυγή και το ξύπνημα καθώς και το σκοτάδι και ο φωτισμός της νύχτας μαγικά και πραγματιστικά ήταν αιωρούμενη και κωπηλατική σε μια βάρκα με βορρά, μια έντονη και αστραφτερή πορεία ήταν αυτή, αυτό το ένα και μοναδικό σημείο, με επιστροφή και μια θάλασσα τόσο δύσκολο να φανταστείς ήταν απέραντη και τρομερή μανία των ωκεανών που προς την οποία πηγαίνει κανείς στο κρυφό ταξίδι χωρίς καλωσόρισμα ήταν η τετράγωνη σφαίρα ένα τρίγωνο που αντιστρέφεται ως πυραμίδα μιας σαρκοφάγου του πνεύματος της αδιαπέραστης ψυχής σαν ένα ξεχασμένο ζωντανό, συμβαίνει από τον τόπο μια εικόνα ενός φύλλου που δεν ξεραίνεται, το πότισμα του για την πένα και τη γραφή του πλανήτη μας κάθε κεραία, δορυφόρος ή απλό καλώδιο που κρατάει επαφή με τον άλλο πλανήτη και ταξιδεύουμε σαν δέντρα στα οποία γεννιούνται κλαδιά και τα λουλούδια του κηπουρού που λάμπουν όλη μέρα είναι σαν μια λάμψη στο φεγγαρόφωτο επρόκειτο να συμβεί και μετά ένα ακόμη άλμα ένα ακόμη άλμα να βλέπεις ένα παιδί να γεννιέται και πάνω απ' όλα να το βλέπεις να μεγαλώνει και να μαθαίνει και να αντιλαμβάνεται όλα όσα παρατηρεί και να μεταμορφώνεται πράξη, η οποία στη γλώσσα του παιδιού είναι μαλακό δέρμα στην υπεροχή των παιδιών σε σχέση με τους γονείς και τη δέουσα διδασκαλία της διπλής

σύμπραξης της παρατήρησης της μάθησης και μιας μάθησης και της γνώσης σαν δίδυμο που έχουν ένα ζευγάρι στο οποίο η μάθηση είναι αμοιβαία πολύ δική μου και δική σου σε προκαλώ θα μεγαλώσουμε και

πάντα μαθαίνω να γνωρίζω και πολλά να ζω.

Αισθάνομαι ένα βάσανο που με εμποδίζει να δω θα ήθελα να είμαι πραγματικός με μια συμπεριφορά πάντα πιστή αλλά σαν θλιμμένος κλόουν είμαι ψεύτικος το χαμόγελο, η χαρά του εσωτερικού δεν υπακούει στο εξωτερικό Αισθάνομαι μια πλεύση που με κάνει να αφήσω το κανονικό μέρος θα ήταν να ταξιδέψω και να μείνω σε ένα σημείο όπου κάποιος είναι μακριά από το δικό του θέαμα Αισθάνομαι ένα αβυσσαλέο μεγάλο βήμα, ένα αφύσικο φαινόμενο αλλά σαν άγριο ζώο αισθάνεται την αγριότητα και με ταχύτητα, τραβάει, στραγγαλίζει και σκοτώνει λες και μια έμφυτη δύναμη το προόριζε να αποτύχει στη στιγμή και εκ των προτέρων και σε ένα ταξίδι χωρίς ίχνος παραμένει η εικόνα του αποκρουστικού, μισητού και πραγματικά αμαρτωλού ιδού ένας όρκος στον ουρανό στη θερμοκρασία του χρόνου, η φρέσκια, χαρούμενη και γαλήνια κατιφέ έρχεται και λέει σταμάτα άνθισε και φύτρωσε, αυτή η βίαιη ορμή δεν είναι παρά μια κακή στιγμή όλη η αγριότητα να κορυφωθεί και να τελειοποιηθεί ξαφνικά μην αφήσεις τίποτα ή σχεδόν τίποτα να σε ενοχλήσει και η πιο αγνή ορμή σου λέει κάνε τον θόρυβο του αέρα και βάλε σε σκέψεις θα ξεπεράσω τα πάντα χωρίς να φοβάμαι, χωρίς ποτέ να μάθω να μην ζω με την παγίδα αυτό το μίσος που έχεις δεν είναι δικό σου, στον ανθρώπινο εαυτό σου βλέπεις ότι οι καλές πράξεις θα σε κάνουν αστέρι στη γη στην πτώση της αυλαίας σου ζητώ να παίξεις πιάνο γιατί έχω ένα σχέδιο θα φύγουμε φεύγοντας όταν φτάσεις ποτέ μην σε εμποδίζεις να ολοκληρώσεις τον εαυτό σου και να πετάξεις επίπεδος και πάνω από το θυελλώδες σύννεφο είναι μια πολυπαραγοντική κατάσταση που μας κάνει να σκίζουμε τη βροχή από το τρυφερό και υγρό γήινο πρόσωπο γαλήνιο η ανάγνωση μοιάζει να έχει μια εικασία μια αρχιτεκτονική χωρίς μηχανική στη δύναμή της, υπαινίσσεται το φανταστικό, το ανέφικτο ρεαλιστικό, γιατί

έχουμε όλες τις δυνάμεις που πιστεύουμε, ειδικά υπήρχε ένα σκοτεινό γυαλί που περιβάλλει αλλά σε καπνιστούς τόνους απόλυτα διαφανείς οι αξίες είναι σαν τα λουλούδια πρέπει να τα ποτίζουμε συνεχώς και αυτό που είναι σπόρος μεγαλώνει στο μυαλό να είναι διαφορετικό από το ίσο με το ίσο

ότι όλοι έχουμε ένστικτα και αγριότητα η ίδια η ψυχή του ανθρώπου πέρα από το κατάλληλο μαγικό φίλτρο είναι το ιλιγγιώδες τούνελ στο οποίο βλέπει κανείς την είσοδο ένα φως και του οποίου το τέλος είναι ο εκτροχιασμός ενός απύθμενου λάκκου ό, τι έχουμε από καθαρή αντιλαμβάνονται και εκτελούνται.

Ιδού, κανείς δεν θα νικήσει στον κόσμο σας το τούνελ είναι το πέρασμα ζήστε το φως της εισόδου και φωτίστε το δρόμο σας γιατί αυτό που έχουμε είναι η γραμμή της ζωής και αυτό πρέπει να διεξαχθεί.

Βαθιά αγάπη που υπέφερε αγάπη που αισθάνθηκε επίσης ξεχάστηκε βαθιά μέσα στο μισό χάθηκε μετάνιωσε και έζησε.

Μάσκα που ζει στο τέλος όπως το τέλος και όλα οριστικοποιούν, ιδού ότι για σίγουρο, τίποτα τόσο σίγουρο όσο αυτό που δεν έχει τίποτα αβέβαιο συν μια μικροσκοπική και συνεχή γραμμή ενός ορίου που δεν μας αφήνει να προβλέψουμε το άπειρο, ως εκ τούτου, όπως οι γραμμές έχουμε δύο σημεία το ανερχόμενο και το μόνο άπειρο μόνο το πρόσωπο του θανάτου φτάνει αργά σαν μια ανάσα όλα όσα αισθάνθηκε, τελείωσε γιατί ποτέ δεν είδε άλλο πρόσωπο, αλλά το τέλος η μάσκα του tenebrous.

Αναμνηστικό

Για σένα υπέφερα για σένα ένιωσα μαζί σου αγάπησα μαζί σου έζησα μαζί σου ποτέ δεν αγάπησα άλλον φίλησα σε σένα είδα σε σένα μπήκα στην αγάπη που θα θυμάμαι πάντα ένιωσα ποτέ τόσα βάσανα τίποτα περισσότερο δεν ήθελα να πεθάνω για σένα μέσα από μένα για σένα έγραψα για τόσα πολλά υπέφερα και ποτέ δεν πέθανα και για σένα ποτέ δεν έχασα μόνο ένιωσα.

Ο εραστής σε μια συγκεκριμένη στιγμή φάνηκε μακρινός μια μέρα μόνο μακριά από την αγάπη κάποιου που είναι

ήδη εραστής.

Αντανακλάσεις

Περιμένοντας κάτι να γεννηθεί στον καθρέφτη είμαι εγώ και η αντανάκλασή μου πόσο καλό είναι να αντανακλάται μόνο και όχι μόνο η εικόνα σας επίσης αυτή η απλή αντανάκλαση χωρίς καθρέφτη μεταδόθηκε.

Καθαρή νύχτα σε μια σκοτεινή νύχτα τόσο καθαρή όσο η αυγή όπου τα τραγούδια από τη γοητεία σας γίνονται σαν το αληθινό σφύριγμα του πουλιού που πετάει και όλοι προσβλέπουν στην ελευθερία .

Γράφοντας

Εγώ... και το μεγαλύτερο αγαθό που μπορώ να έχω ένα χαρτί και μια ακαταμάχητη πένα πάνω απ' όλα φιλοδοξώ μόνο στη σκέψη

Θάνατος

Πέθανα! Ναι, ήταν η αρχή του τέλους η αρχή της μεταστροφής χωρίς πίκρα, αλλά και χωρίς τρυφερότητα ήταν το ταξίδι που έγινε χωρίς εικόνα και χωρίς θάρρος αντιπαραβάλλοντας το μικρότερο και το μεγαλύτερο ήρθε η ώρα να φύγω ή να μείνω σε αυτό το μέρος, φανταζόμενος τα πάντα και το τίποτα από καιρό σε καιρό θα έφευγε και θα έφτανε στο άκρο που λέει δεν φοβάμαι, ούτε τρέμω το ταξίδι έχει μια επιστροφή σε αυτόν τον κόσμο βυθισμένο στο βάθος της ομορφιάς ότι το μόνο που έχω, είναι τα πάντα και από τα πάντα, δεν θέλω τίποτα, γιατί όταν φύγω δεν θα πάρω τίποτα, αυτό σκέφτηκα.

Άβυσσος Βρίσκομαι σε έναν γκρεμό όπου η άβυσσος είναι το τέλος.

Περίμενε και περπατούσε έτσι, ευχόμενος και θέλοντας, πηδώντας, πηδώντας και καπνίζοντας, περπατώντας χωρίς να πηγαίνει σε έναν προορισμό. Το άγχος ποικίλλει ανάλογα με την ηλικία, αν και ζει κανείς πάντα με πολύ άγχος περιμένοντας κάτι, πάντα θέλουμε κάτι, όλα μέσα

μας παρεμβαίνουν ακούσια ως δική μας θέληση.

Σκάλα

Κάθισα κάτω, το εξισορρόπησα, αλλά το αποτέλεσμα δεν ήταν κοντά σε αυτό που περίμενα, κατέβηκα τις σκάλες με το ασανσέρ και ανάμεσα στο φως και το σκοτάδι και τη στενότητα, ελιγμοί σύμφωνα με τη δική του θέληση, έτσι ανέβηκε και κατέβηκε αργά, χωρίς ποτέ να πέσει.

Κεντρικά γραφεία

Από ένα δάκρυ, μια διαίσθηση ή καταστροφή, ότι η σκέψη είναι όμορφη ένα χελιδόκι από το παγούρι του ψυγείου και έφερε στον τόπο της δίψας και όλα είναι χορτασμένα και υπέροχη ύπαρξη.

Καμία επιθυμία να τελειώσει, το τέλος είναι πώς σε αυτό έρχεται Ακούω τις λέξεις πέρα είδα αυτό το τρομακτικό ως νικητής για άλλη μια φορά δεν θέλω να πάω και έτσι υπάρχω και υπολείπομαι

Ήλιος

Τι συνέβαινε ένιωσα την αυγή μια τρυφερή θλίψη που ήρθε με το βράδυ έζησα, αναβίωσα και ξαναγεννήθηκα είμαι αυτός ο ισχυρός ήλιος.

Για να ξαναγεννηθεί μέσα στην κουρτίνα του καπνού ιδού γεννιέται εκεί χωρίς περγαμηνή του γεγονότος ιδού ήταν στιγμιαίο και η πλάκα απομακρύνεται και αρκεί μόνο να ζήσει μια ακόμη ζωή γιατί μια εικόνα είναι απλή δεσ κάθε στιγμή στην εικόνα σου και ξαναγεννήσου

Κοιτάζοντας το άρωμα, η μυρωδιά της τρέλας, της τρέλας βασανιστήριο της σκέψης όλα ασύνδετα χωρίς συγγενείς, ένα ορφανό της καρδιάς, ο πόνος ενός έρωτα για τόσους άλλους που πληγώνει το βλέμμα και σκοτώνει την επιθυμία και τη λαχτάρα κορυφώνεται μόνο μια ακόμη στιγμή, μια στιγμή που προέρχεται από αυτή τη σκέψη σου, μάλλον όλοι υπάρχουμε όχι μόνο ως μια ενάρετη εικόνα αλλά ως συνάρτηση μιας εμφάνισης ή κατάστασης ο νους δεν

πεθαίνει τη στιγμή όλων των

φυσική ύπαρξη και ξαφνικά όλα σβήνουν, ή θα μπορούσε να κορυφωθεί.

Ζώντας πεθαίνοντας

Μεταξύ ζωής ή θανάτου; Συγγνώμη, είναι επιλογή αυτό; Προφανώς, ποιος δεν έχει αυτοκτονήσει; Όλοι έχουμε σταματήσει να ζούμε για μια στιγμή. Όλοι μας, ανεξαιρέτως, νομίζουμε ότι θα πεθάνουμε και μετά θα ζήσουμε, είναι η αντίφαση του γελοίου.

Αποχώρηση

Αγαπητέ φίλε ... Γράφω πολύ μακριά... έφυγες... μικρέ μου φίλε... απόψε η ψυχή μου... κλαίει για σένα! Δώσε στην καρδιά μου μια ευκαιρία...σε παρακαλώ συγχώρεσέ με φίλε μου...η ελευθερία μου...χάθηκε μακριά στον ουρανό... Σε πήραν...η επιστροφή είναι μια χαρά...τόσο ήσυχη... Σιωπή, η μισή διαδρομή για όσους πέθαναν...συγχωρεμένος...τελευταία λέξη...

Διακοπείσα

Αν μέσα μου εξαμιζόταν η ψυχή μου, δεν θα έμενε τίποτε άλλο παρά μυστικά ερείπια, ξένα προς τη φαντασία. Από μια αναδυόμενη ανατροπή, επιπλέει η αδράνεια μιας ακόμη, ιδιαίτερης στιγμής.

Να είναι

Ένας ήχος, ένας πυρήνας του στόματος, ένα απαλό άγγιγμα, ένα χρώμα ένα μοναδικό όνειρο για να μαγέψει σε μια μοναδική στιγμή, μοναδικό απελπισμένο και εμπνευσμένο από μια οξύτητα, χωρίς απόσταση, χωρίς όριο η περικοπή της ασφυξίας, ξεπερνά το φανταστικό σε αυτή την εικόνα ζωγραφικής-αιμάτων, του κοκκινισμένου πόνου και φλεγόμενου από την αίσθηση, να μην κατέχει ένα αίνιγμα, αλλά μια πραγματικότητα, ένα όραμα. Όταν στον άλλον ενωθούμε και δούμε πώς να πιστεύουμε από ένα

επιδοκιμαστικό και ενθαρρυντικό βλέμμα μιας ύπαρξης,
νοθευμένης,

αντεστραμμένο και κατοπτρικό.

Από όλη τη θλίψη που νιώθω ότι πρέπει να ανήκω σε κάποιον, χωρίς φόβο συμπόνιας, τρελός, χωρίς πάθος και από την αγνή ψυχή ενός κόμπου χωρίς αλυσίδα, αλλά αλληλένδετου και ενωμένου, μιας ενιαίας αίσθησης, του να θέλεις και τελικά να έχεις και στο τέλος να μην είσαι τίποτα...

Απουσία

Αν άγγιζα και έβλεπα τον κόσμο σας, θα ήμουν βρώμικος, χωρίς ένα βουβό άγγιγμα ευαισθησίας, τουλάχιστον να πιστέψω ότι κάποιος ξεπερνά την πραγματικότητά μου. Η απλή μου θλίψη είναι όπως κάθε ευτυχία εφικτή ως ανέφικτη. Μαγικά, χωρίς ειρωνεία του σε μια μέρα σου λέω, άγγιξε με νιώσε με, πώς με κοιτάς και θα δεις ποιος δεν είμαι και τι θα είμαι δίπλα σου. Σε ένα φλεγόμενο σπίρτο καίει ο πόνος που είναι μέσα μου όταν όλα καίγονται. Ποτέ δεν σε πήρα μακριά, μέσα σου θα πω ότι υποφέρεις γιατί ποτέ δεν σε άφησα και να ξέρεις ότι σε αγάπησα και πάντα θα σε αγαπώ...

Ο αριθμός

Σ' αγαπώ περισσότερες φορές απ' όσες μπορεί να χτυπήσει η καρδιά μου

Εκπνέω | εισπνέεις | τον ίδιο αέρα | της αγάπης

Είμαι όλα τα χρώματα που ζωγραφίζουν τον κόσμο σου...

Για μένα, για σένα και για όσους με

αγαπούν Μια μέρα

Φύτεψες μια ρίζα στην καρδιά μου σήμερα, αυτό το δέντρο

Ονομάζεται αγάπη στο α ζωή ποτέ, μπορεί να

να ξεριζωθεί γιατί ζει μέσα μου

Μετασχηματιστής

Εξισορρόπηση του δυνάμεων λαμπερό
που μεταμορφώνουν πραγματικότητα.

Συμβούλιο ηλεκτρική πλακέτα εντολές το
θέσεις e προορισμοί της καθολικής
αλυσίδας.

Ηλιακό φως

Φωτίστε τα έντερα

Σκιάζει τη γήινη φύση.

Φωτεινά σιντριβάνια πέφτουν σαν σταγόνες στο έδαφος σε
αυτή την πηγή ζωής και φωτεινότητας.

Φάρος

Ψάχνει αδιάκοπα και περιστροφικά για την κίνηση της
ανωμαλίας.

Ηλεκτροπληξίες

Νεύρα θορυβώδες ανοιγοκλείνουν τα μάτια με
καρδιακές ηλεκτροπληξίες.

Ηλεκτρομαγνητικά κύματα

Οι κυματιστές σκέψεις πηγαινοέρχονται γύρω από τον κύκλο
των κυμάτων.

Ηλεκτρικό ρεύμα

Αυτό το ρεύμα διατρέχει το σώμα μου και με μεταφέρει στο
κύκλωμα του κύματος

Ηλεκτρική ώθηση

Είμαι κλονισμένος από το παρορμήσεις που
κυκλοφορούν από το ηλεκτρικά.

Το φως της αλήθειας

Η αλήθεια λάμπει έντονα όταν ανακαλύπτεται από

παρόρμηση.

Blackout

Σκάσε! το φωνές βασανισμένες από την φωτεινό
αίσθημα της ύπαρξης.

Φωτεινό κερί Ο

πόνος είναι

αναμμένος

Συσώρευση λιωμένου κεριού.

Ηλεκτρικές πόρτες

Ανοίγουν απαλά με το άγγιγμα, αλλά κλείνουν χωρίς να
προλάβουν να ανοίξουν.

Μοτοσικλέτες με αλυσοπρίονο

Κόψτε με τις ζωντανές ρίζες μίσους της σκοτεινής ενέργειας.

Electrocuted

Ηλεκτροπληξία μέσα σε φωτεινό καπνό που σβήνει τη

μνήμη. Ηλεκτρομαγνητική αναταραχή

Βράζουν στο μυαλά ταραχώδη άπειρος
ηλεκτρομαγνητισμός.

Ηλεκτριστική ακτίνα

Πώς να ένα ray ηλεκτρισμός που παραλύει a
ενεργητικό μυαλό.

Κακά φώτα

Κάθε είναι έχει a φως διαβολικό φως
ηλεκτρισμένο από λάμπες.

Φωτεινή ένδειξη που αναβοσβήνει

Τα φώτα που αναβοσβήνουν με βασανίζουν

Η διέλευση αδιάλειπτου ρεύματος.

Αδιαφανές φως

Τα αδιαφανή φώτα φωτίζουν θαυματουργά όντα στο

σκοτεινό φως. Ηλεκτρικά καλώδια

Ηλεκτρικά καλώδια διατρέχουν το σώμα μου και δονούνται

από ενέργεια. 10ο ηλεκτρικό κύκλωμα

Ανεβαίνω και προχωρώ προς το 10ο ηλεκτρικό κύκλωμα και υπάρχει μια αδιάφθορη διακοπή ρεύματος.

Ηλεκτρική πτώση

Πεσμένο τραμ στο το λέξεις του
ecstasia e των αισθήσεων.

Ελαφριά κοπή

Κοπή και φωτεινή ηχώ,

Λαμπρό φως αρπάζει τη φωνή που σπάει. Αστραφτερό

σκοτάδι

Η Relampeja επισκιάζει τα περπατούντα όντα με οφθαλμικό προσανατολισμό.

Φθορισμός

Ανθίζουν και πέφτουν σαν κεραυνοί προς όλες τις κατευθύνσεις και κατευθύνσεις.

"obfuscation"

Αστραπή lancinating blur ο ευχαρίστηση
των άλλων από αισθήσεις και βλέμματα.

Πυρακτώσεως

Βαθιά τόξα διασταυρώνονται στην ψυχή σας που κρατούν ηλεκτρόδιο - δυναμικά, πυρακτωμένα σοκ.

Ηλεκτροσυσκευές

Σαν μια απόχρωση που μου κάνει να καταλαβαίνω τις ανακολουθίες των συναισθημάτων που απαιτούν ένα δυνατό και αποφασιστικό φως.

Απουσία λυκόφωτος

Τυλίγομαι απαλά στα έντονα φώτα της ύπαρξής μου, απολαμβάνω απαλά την αστραπή.

Αναμνήσεις

Ξυπνάω απορροφημένος σε μια φωτεινή μέρα, ετοιμάζομαι να βγω από το σκοτάδι και με τη δύναμη του φωτός θα μοιράσω δύναμη και ενέργεια σε όλη την αστεακή κοινότητα.

Απειλητικό φως

Απειλούν αυτά τα φώτα ανάρρωσης που μας βασανίζουν και μας αφήνουν να προβλέψουμε τον κίνδυνο.

Φως παρουσίας

Αυτό το φως που σε συνοδεύει σε βουκολικές στιγμές και που ανίκανος να το αντιμετωπίσεις σε εκφοβίζει σε μυστικότητα.

Κόκκινο φως

Το έντονο κόκκινο φως και ο επιταχυντής που μπλοκάρει τα νεύρα.

Σοκ

Αιχμηρά, μολυσματικά σοκ του μυαλού, χωρίς να

διαδίδονται ερεθίσματα.

Εταιρεία φως

Διαφωτισμένο ο που όχι if δίνει e ούτε
αισθάνομαι φωστής παρέας.

Thunderbolts

Ο κεραυνός τρίζει και σπάει διψασμένους θορύβους
ηδονής. Ισχυρό φως

Ισχυρά φώτα καταδικάζουν ξένες ζωές σε διδασκαλία από
φωνές

Ακτίνες

Πώς να ακτίνες ισχυρό e lacerating
που κόβουν αδύνατο κόμπο να δέσει κανείς.

Παγωμένο φως

Έχουν συσκοτίσει τη συνείδηση στην οποία διεισδύουν
ογκώδεις ακτίνες φωτός.

Φωτεινό φως

Φωτίζοντας έντονα τις ομίχλες του φωτεινού κοσμικού
μαύρου φωτός

Σαν ένα βαθύ, διεισδυτικό σύμπαν που καταπραΰνει τη
λήθη της ψυχής.

Δύναμη του φωτός

Η θεραπευτική δύναμη του φωτός φώτισε τα νήματα της
λογικής στην ακροποσθία της απελπισίας, της είμαι
ευγνώμων. Αυτό το φως με οδήγησε προς το ρεύμα της
έκστασης της καθημερινής ζωής, μου φώτισε το ανθυγιεινό
και παράλογο μέλλον για τότε ναι κεραυνοί πέφτουν πάνω
μου και λάμπουν σαν δυναμίτης απογυμνωμένοι από την
νεκρική ηδονή.

Τότε ναι, θεραπεύτηκα από το φως και την κίνησή της,

θεραπεία και

βγήκε από τα θερμιδικά σπλάχνα της αυστηρότητας και της ακρίβειας. Αλλά δεν ξέρω αν αυτό το φως θα φωτίσει το παρελθόν μου γιατί φοβάμαι ότι δεν έχει φως που να τρέχει ενέργεια. Ως εκ τούτου, υπάρχουν δύο πόλοι, δύο άκρα της ενέργειας. Και εμένα με χτύπησε το θετικό και θεραπευτικό και όχι το σκοτεινό και στοιχειωτικό. Αυτό το φως προέρχεται από τη διαύγεια των συναισθημάτων και τον ορθολογισμό του λυκόφωτος του άμεσου και παρορμητικού, χωρίς μετάβαση και αδιαφάνεια των αισθήσεων, όχι ενσωματωμένα ή καρφωμένα συναισθήματα. Το φως είναι δυνατό, είναι έντονο και θα κάψει τους πάντες με τις ακτίνες του σε όποιον αντιστέκεται, ενώνεται με το φως, τις αισθήσεις.

Δεν θα υπάρχει πια ενέργεια και παρορμητική δύναμη, αρπάξτε το ταλέντο που έχετε και βάλτε το με δύναμη σαν μια μπλε ακτίνα που σας κόβει και σας αερίζει από άψυχες ασφυξίες και κακόβουλες και διεισδυτικές σκέψεις που μας θυματοποιούν σαν σκιές που δεν έχουν φως να τις ταΐσουν. Έτσι θέλω να πω ότι υπάρχει φως μέσα σας και υπάρχουν βροντές, καταιγίδες, ενέργειες και φως, ουσιαστικά διαυγές φως και καθαρό στην πιο πρωτόγονη μορφή του η φωτιά που μας διαπερνά και μας τρέφει και μερικές φορές μας καίει, έτσι είναι η ζωή φτιαγμένη από φώτα παροδικά και αντιθετικά ενάντια στον ίδιο τον λόγο ή την αίσθηση της ενέργειας που μας δίνει δύναμη και ζωτικότητα για να αντέξουμε τους ξεθωριασμένους κλυδωνισμούς της και χωρίς δύναμη που αλληλοκατηγορούνται και βρίσκουν στις αιτίες δικαιολογίες της εμπλοκής τους, δεν υπάρχει φως χωρίς ενέργεια και όλα έχουν ενέργεια, τα πάντα έχουν το φως τους και την κίνηση και το ρεύμα τους, αυτό είναι το ίδιο το ον, το οποίο μας εκφοβίζει και τόσο συχνά μας αντιμετωπίζει με παράξενες κατηγορίες που δεν καταλαβαίνουμε γιατί δεν κατευθύνονται ούτε τολμούν να συγκρουστούν με μια άλλη ενέργεια αλλά μάλλον

προσπαθούν να σβήσουν το φως του, αλλά είναι παρόν και σαν να αποκαλύπτεται, διεισδύει στις αισθήσεις της όρασης και μας δείχνει τη διαύγεια της σκέψης μέσα από τη σιωπή των καιρών, και σαν να σιωπά σκληραίνει τη γνώμη και απολαμβάνει τις άδοξες ανικανότητες που μεταδίδουν οι άλλοι μέσω

αρνητικές ή θετικές ενέργειες. Αλλά είναι γεγονός ότι το φως της μπλε ακτίνας εκφοβίζει, αλλά καλωσορίζει σε αυτή την ενέργεια εκείνους που θέλουν να μεταφερθούν και αυτό με την ταχύτητα του φωτός, του άμεσου, του δευτερολέπτου, του κλάσματος, της στιγμής, και η στιγμή είναι στιγμιαία, οπότε δεν θα υπάρξουν περικοπές στην εικόνα ούτε στην πιο γελοία συμπεριφορά, διότι όλοι έχουν το δικαίωμα στην ενέργεια, είτε έχουν θετική είτε αρνητική επίδραση. Από την άλλη πλευρά, το σχιστικό αποτέλεσμα της μαύρης φαΐσκα συμβαίνει στον ουδέτερο πόλο της ευαισθησίας και μεταφέρεται στην τρέλα της ζωντανής ενέργειας που διψάει για ευχαρίστηση και φωτεινότητα, γι' αυτό σας συμβουλεύω να χρησιμοποιήσετε τη δική σας ενέργεια για να χτυπηθείτε από το φως και θα φουντώσει ένα φλογερό χαμόγελο σαν στάχτη, χωρίς θερμότητα, αλλά ξέφρενο όταν ταραάζεται. Από ένα άλλο τεταρτημόριο έχουμε την μπλε ακτίνα με την ανενόχλητη σκέψη για τα φώτα του χριστουγεννιάτικου δέντρου και το άγχος που μας οδηγεί στην απόσπαση της προσοχής. Η μπλε ακτίνα γνωρίζει την πορεία της, την κατεύθυνση, τον προσανατολισμό της και έχει τη διάκριση να πλαισιώνει ενέργειες και φωτόνια, πιθανά βραχυκυκλώματα, αλλά ζωντανή και παρορμητική ταξιδεύει πάντα με την ταχύτητα όχι του φωτός αλλά της μπλε ακτίνας. Σε αυτή τη μετάβαση της ενέργειας που έρχεται αντιμέτωπη με τις όχι διαχυτικές αλλά παρεμποδιστικές πραγματιστικές ενέργειες που μας εμποδίζουν να βιώσουμε το στιγμιαίο, ο κεραυνός αναδεύεται και επηρεάζει σε περίοπτη θέση το ηχητικό κύμα που παράγει υπερηχητικές αλλά όχι τόσο ισχυρές ταχύτητες. Καθώς η άμεση αντιπαράθεση και η καταπίεση από τους φωτεινούς ανθρώπους πυκνώνει τα αδιαφανή φώτα που διαστρεβλώνουν το πραγματικό και φαίνεται εξωπραγματικό, αλλά υπάρχουν και φανταστικά φώτα που είναι η δύναμη του φωτός της φαντασίας.

Μπλε ακτίνα

Εξοργισμένη η μπλε ακτίνα εισβάλλει στην ύπαρξή μου λαμπρή με ενέργεια που βλασταίνει στους βρώμικους πόρους των προκαταλήψεων και της μισαλλοδοξίας που θα φτάσει αυτή η μπλε ακτίνα.

Φως λέιζερ

Αυτό το φως λέιζερ είναι διεισδυτικό και διεισδύει αόρατα ακόμη και στα αόρατα και ανεπαίσθητα. Είναι ένα φως μάντης και δάσκαλος στις υποθέσεις και στα σταυροδρόμια που είναι ξένα προς τον ίδιο τον μάντη. Αδιόρατο και αθώο προκαλεί μέσω της ακτίνας του μια αναρρόφηση σκέψεων και προκαταλήψεων με δηλητήριο στο ίδιο το δηλητήριο και το αντίδοτό του.

Φως σοφίτας

Αυτός ο καπνός διαπερνά το φως του μυαλού που είναι καλυμμένο με κουρέλια αναμνήσεων που έχουν ξετυλιχτεί σε χαλαρά κεφάλια κατεύθυνσης και δράσης, δράσης που κινεί που δροσίζει την ελίτ της φρενήρους σκέψης του αργού και μαζικοποιημένου ασυντόνιστου μυαλού. Διεισδύοντας στην αδράνεια της στιγμής, γίνεται ενθουσιώδης και διανέμεται ανάμεσα στα εγκεφαλικά και συναρπαστικά φώτα σε ερεθίσματα ενός περιπλανώμενου ηλεκτρικού ρεύματος. Εντείνεται στη μάζα του σώματος και διανέμει υπνωτικό και παραλυτικό φως, σαν ένα σκανδαλισμό ομοιοκατάληκτων λέξεων χωρίς συνάφεια. Αυτά τα φώτα σοφίτας εισέρχονται σε κάθε κεφάλι με εκλεκτική ρίζα μηχανικής αιχμής. Υπάρχουν εκείνοι που έχουν μικρές μαϊμούδες, άλλοι μόνο σοφίτες, άλλα σοφίτες φώτα που επισκιάζουν την κύρια είσοδο, μακάρι να μπορούσα να διεισδύσω στις σοφίτες με αναμνήσεις, σκέψεις, σε σύντομη ζωή που έζησε χωρίς μεγάλες αιτίες αλλά με αναμνήσεις. Αναμνήσεις που φωτίζουν τη σοφίτα για πάντα και κάποιες είναι πάντα ανοιχτές ή κλειστές σε σεντούκια.

Αστραπή

Ζεσταίνεται και σκοτεινιάζει και γίνεται ακίνητο και σιωπηλό, αλλά τρίζει και ο θόρυβος όταν συμβαίνει είναι

λαχανιασμένος και συγκλονιστικός που μολύνει την οργή του να ζεις και να είσαι παρών ανάμεσα σε άλλα φώτα και φωτισμούς ή ακόμα και απλό περαστικό αλλά εντυπωσιακό σκοτάδι από αναστεναγμούς και

που σπάει τις πιο ηλεκτρισμένες σιωπές. Αυτή η αστραπή που σβήνει τη συνείδησή σας που χαρακτηρίζεται από την εκπομπή εύγλωπτων βογγητών και που επισπεύδει τη δράση παραμελώντας την αίσθηση της ευκαιρίας να μείνετε ακίνητοι τη στιγμή που ένας άλλος κεραυνός έπεσε σε αυτόν τον κόσμο. Στάχτη του φωτός, αυτή η στάχτη που σε σημαδεύει με τη θερμότητα άγριων και ισχυρών σίδερων μόνο από ένα χτύπημα μολύνεται από τη στάχτη του φωτός του παρελθόντος και του πανταχού παρόντος μέλλοντος που δεν ξεχνάς και που επαναστατεί εναντίον σου. Σε αποκόπτει από την παρόρμηση της στιγμής και απλώνεται αργά, δακρύβρεχτα και διαχυτικά λέγοντάς σου να ελέγξεις τον εαυτό σου και σε ρίχνει σε μια λίμνη φωτός που πνίγεται στη μνήμη των ακράτητων λέξεων και χύνει τη δίψα του για φως. Φουντώνουν οι φλεγόμενες στάχτες ενός μαγνητικού σώματος που σφυρίζει και αναβοσβήνει στην καρδιά σου που καίγεται από την επιθυμία για κάτι, αρρενωπό και αρρενωπό ή αλλιώς θηλυκό και αισθησιακό, αυτή η διπλή προσωπικότητα σε προσβάλλει σαν μια διπλή προσωπικότητα που δεν υποκύπτει ούτε στη μία ούτε στην άλλη πλευρά. Αυτές οι στάχτες του φωτός ζεσταίνουν το ζοφερό και το επιπόλαιο και έχουν στη ζεστασιά τους την προστασία των βροχών που καταβροχθίζονται και απλώνονται σε ηπιέρους και διαχρονικό χώρο.

Υπό το φως της ευχαρίστησης

Αυτό το φως που εισβάλλει και μας χαρίζει πολυτελείς γνώσεις και μας οδηγεί στις αμέτρητες καταθλιπτικές απολαύσεις και στο άγχος της χημείας της καθιστικής απόλαυσης, αλλά όχι εγκλωβισμένο αλλά αποτυπωμένο στα αφελή πρόσωπα της απόλαυσης των άλλων ανθρώπων που φωτίζουν το είναι ή το συναίσθημα ή το συναίσθημα. Συναίσθημα που νιώθει θαυμαστή και λαμπρή ηδονή και ανακουφίζει από τις συσπάσεις που νιώθει η περίσσεια της ηδονής, η περίσσεια που μας ανακατευθύνει σε άλλες

αισθήσεις και απολαύσεις. Όσο για το φως της ηδονής
αναπτύσσεται και τρέφεται από την κακία που δεν

αναδιπλώνεται και δεν ταλαντώνεται και συγκρούεται σε τρελά μαλλιά με την ευχαρίστηση της άρνησης.

Υπνωτικό φως

Τα ψηλαφίσματα που νιώθουμε στο υπνωτικό πρόσωπο του φωτός μαρτυρούν συναισθήματα που μας επιτρέπουν να προβλέψουμε την επιθυμία του εθισμού αυτού του φωτός που μας οδηγεί να δυναμιτίζουμε και να πιστεύουμε ότι το φως υπάρχει. Από αυτό καταλαμβάνομαστε χωρίς πίστωση και χωρίς χρέος, στάσιμοι όπως η υπνωτική ζωή των υπερβατικών όντων που είναι εθισμένα σε πηγές υπνωτικής ηδονής. Εθισμοί που οργιάζουν μέσα από τα μαλλιά και τα φρύδια που φορτίζονται με σεμνότητα και απραξία. Υπερβατικό αυτό το φως που μας οδηγεί σε νέες προκλήσεις ίσες στη σκέψη διαφορετικές στην αντίδραση, αντιδράσεις αυτές οι αδιαμετρήσιμες και αγνές που αντιμετωπίζουν την αγνή επιθυμία να έχουμε το φως, στη δύναμή του να τρέφονται από αυτό και να οδηγούνται από τις χαλαρές πέτρες που ενώνονται σαν πηλός στη θέρμανση.

Φωτεινό φως

Έντονα αυτό το φως διασπάται ανάμεσα σε σώματα αποξενωμένα από την κίνηση και ταλαντεύεται ανάμεσα σε δύο εύκολους δρόμους προς το φως, αλλά χωρίς κανένα ηλεκτρικό ρεύμα είναι αυτόρκες και συντηρείται μέσα στην πίκρα και τον αποτροπιασμό της συστημικής ύπνωσης που μας τρέφει και μας αναπτύσσει. Συνειδητά όμως είναι ένα φως τόσο έντονο που σβήνει και αυτομεταδίδει δυνάμεις ακόμη και όταν σβήνει.

Ψυχεδελικός κεραυνός

Τα ψυχεδελικά συνυπάρχουν στον θόρυβο της γενναίας βροντής που υποστηρίζει και ενισχύει την ανωμαλία που προέρχεται από το γεγονός ότι μας καλύπτει αυτή η

ψυχεδελική βροντή. Λοιπόν, εδώ, αν επρόκειτο να εξαλείψουμε το συνεκτικό φως, χωρίς δυνάμεις ή κλίμακες, αυτό θα ήταν μόνο μια πρόφαση για την ανωμαλία της μαύρης βροντής, η οποία εγκλωβίζει και γρυλίζει

με τις πιο παράξενες και βαθύτερες έννοιες της απορρόφησης της λογικής επειδή έχει σβήσει, τρίζει και κινείται χωρίς την παραμικρή μυστικότητα, προφανώς ένας κόσμος από ψυχεδελικά φώτα που ταλαιπωρεί όσους θέλουν να χαθούν μέσα του ή να απολαύσουν προκατειλημμένες παραπαίουσες απολαύσεις χρωματισμένες από στάσιμα πλάγια χρώματα, χωρίς τη θέληση για δημιουργία ή απλή απόλαυση. Διαποτισμένοι από το πνεύμα των θραυσμάτων της σκέψης, κατακερματισμένοι είναι πράγματι όλοι εκείνοι που φαντάζονται έναν άλλο κόσμο, μακριά από τις ενοχλήσεις, που μας ενοχλούν όπως όταν ξύνουμε το μάτι μας, ή απλά ανοιγοκλείνουμε τα μάτια. Αυτή η κίνηση που αποξενώνεται από την άλλη κίνηση, πυρακτώνει και κονιορτοποιεί τα μυαλά που είναι απόμακρα και αγνοούν το απλό γεγονός του τι είναι να κινείσαι ή να ταραζέσαι. Ο κεραυνός είναι ψυχεδελικός και διώχνει τα πνεύματα χωρίς να εκδηλώνονται, καθώς δεν υπάρχουν, είναι μια παράλληλη πραγματικότητα φημών και αδιαλλαξίας όπως ο μπαμπούλας, και εδώ κανείς δεν τρέφεται με παράξενες προσωπικότητες και γνωρίζει την προϋπαρξη, παρόλο που δεν υπάρχει στην πραγματικότητα. Ως εκ τούτου, ό,τι είναι εξωπραγματικό έχει διαχρονική ιστορία, αλλά έχει, κάτι, έχει φόβο, φόβο που μας εκτοπίζει σε έναν ορίζοντα 5 διαστάσεων, πολυγωνικό και γραμμικό, αλλά μη επιδεκτικό ή έστω επιδεκτικό σε οποιοδήποτε ίχνος, ένα ίχνος που αντιπροσωπεύει τα ημισφαίρια της υπερβατικής και αποθεωτικής σκέψης. Οι ιδέες δεν ανθίζουν και δεν αναπτύσσονται στα νήματα της αφηρημένης λογικής, αλλά παρορμήσεις ήδη ιδωμένων και διακοσμημένων χαρακτήρων, κινήσεις μίμησης και προσαρμογής στη στιγμή, αλλά όλες συνειδητά και ελάχιστα υπολογισμένες. Χωρίς υπολογισμούς, ο κεραυνός είναι αληθινός και απρόβλεπτος, άρα έχει τόσο γνήσιο αυθορμητισμό που είναι παράλογο να σκεφτεί κανείς οποιαδήποτε άλλη πηγή

ψυχεδελικής ενέργειας. Τα κεφάλια του χθες τρίζουν και αλέθουν και εσείς έχετε ήδη ξεθωριάσει σε κίτρινα φύλλα και φαγωθεί από βιβλιοφάγους, και χωρίς

οποιαδήποτε επιμονή εκφοβίζει τους παρωχημένους της μνήμης και τους κατασκευασμένους και παραπονημένους στο μέτρο τους. Περικυκλωμένοι από συσκευές μέτρησης, οι αβεξίνες της ετικέτας συγχαίρουν τον εαυτό τους και οι βροντές της αβυσσινίας γελούν. Αυτοί που ζουν στο φως του παρελθόντος προτρέπονται, αυτοί που πεθαίνουν πέρα από αυτό εισβάλλουν στα ουράνια σώματα στο περίοπτο γεγονός του συμβάντος, του άμεσου. Όμως όλα είναι φωτεινά πράγματα, περισσότερο ή λιγότερο έντονου φωτός, αλλά είναι ενεργειακές ακτινοβολίες που δεν είναι συμβατές με το παρελθόν, ούτε καν με το προηγούμενο παρόν. Επομένως, τα φώτα του παρελθόντος εκπέμπουν βλαβερές ακτινοβολίες, οι οποίες όμως δεν θαμπώνουν κανένα φωτεινό και λαμπερό φως που επιθυμεί κανείς να ανάψει σε κάθε στιγμή, ώθηση ή στιγμή. Διότι το παρελθόν τέμνει το παρόν, τη στιγμή, την ώθηση, το δευτερόλεπτο ή το κλάσμα, αλλά δεν επηρεάζει το ενεργειακό του ρεύμα ή τη φωτεινότητά του. Είμαστε λοιπόν πάντα στην ώρα μας για το ισχυρό, διαυγές φως του εκστατικού ρεύματος που κόβει τον άνεμο στο πρόσωπο των απολαύσεων που μέχρι τώρα στερούνταν προθέσεων περιστρεφόμενων κινήσεων γύρω από την απόλαυση του να κάνεις φως ή να φωτίζεσαι, γιατί αυτό που είναι βέβαιο είναι η δύναμη ή η τάση του έντονου ρεύματος που απελευθερώνει την ηλεκτρική ώθηση που μέσα από το απλό βλέμμα μεταδίδει στο φως του παρελθόντος του, λιγότερο έντονο φως, ακτινοβολίες προηγούμενων ζώων, οι οποίες όμως δεν καθοδηγούν την αρχή του φωτός που απελευθερώνεται από την κίνηση της ώθησης του αποκάλυπτου φωτός, που ζει από το δευτερόλεπτο, από τη στιγμή, αρκεί ένα απλό κλικ και αυτό είναι, το φως γίνεται με το κοφτερό και επικίνδυνο βλέμμα και καίει τα βλέμματα του φθόνου και του μίσους που απλά σέρνονται γύρω από τα φώτα του παρελθόντος και προσκολλώνται στα ουράνια σώματα με ακτινοβολίες. Λοιπόν, οι ακτινοβολίες είναι ακτινοβολίες και αυτό είναι

μόλυνση, επομένως, τίποτα πιο δυνατό από το να ανάβεις
το φως σου στη στιγμή, σε κάθε στιγμή με όλο το ρεύμα
χωρίς

Ακτινοβολίες, επειδή κανένα φως δεν είναι ισχυρότερο από ένα άλλο, είναι πραγματικά θέμα ακτινοβολιών, και μη μου δίνετε αυτά τα έμφυτα φώτα, επειδή ο καθένας έχει το δικό του καθαρό φως, διψασμένο για θέληση και φαντασία και καθαρή ενέργεια ανάπτυξης και δημιουργίας. Φωτεινή μαγεία που έχει χρώματα στο φως της, που αντανακλάται σε αποχρώσεις του ηλιόλουστου, ενεργητικού κίτρινου. Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει πολύ φως, υπάρχουν μόνο εστίες παραμονής και ισορροπημένης ύπαρξης της αντικειμενοποίησης αυτού που δεν είναι ορατό. Έτσι δεν υπάρχει, δεν είναι αληθινό, είναι ο καρπός της ισχυρής ακτίνας που μας παραπέμπει στην επίγνωση. Αλλά τι στο διάολο είναι η συνείδηση; Τι είναι πραγματικά συνειδητό ή ασυνείδητο, αυτό είναι ένα φράγμα που δεν μπορεί να υλοποιηθεί όσο λογικό κι αν είναι και όσο κι αν καταλαβαίνουμε ότι όλοι οδεύουμε προς τη στιγμή. Αυτή η παρακμή της υλοποίησης προκατασκευασμένων φραγμών και ανυπέρβλητων ρευμάτων λέγεται ότι υπάρχει, ενώ στην πραγματικότητα δεν υπάρχουν φράγματα στην πραγματικότητα. Τα πάντα λοιπόν είναι φανταστικά και αληθινά ή εξωπραγματικά ζούμε όλοι σε αυτό το ίδιο ρεύμα των ψευδαισθήσεων, της δίψας των άλλων πνευμάτων που δεν μας επηρεάζει στην πραγματικότητα γιατί υπάρχει, ή στην πραγματικότητα δεν υπάρχει φράγμα ανάμεσα στην επιθυμία και το φως του ασυνείδητου που είναι πάντα παρόν στο συνειδητό και που το κρατάμε μόνο για τον εαυτό μας γιατί σκεφτόμαστε τα ρεύματα, αλλά εδώ επίσης δεν υπάρχουν ρεύματα ή παρορμήσεις, υπάρχουν φανταστικά αεροδιαστημικά ουράνια πλάσματα που ζουν όπως λέγεται στο φως του παρελθόντος, από μια πλειοψηφία που συσκέφθηκε ότι το φως έπρεπε να έχει δύναμη ή μέτρο, αλλά για άλλη μια φορά ποιοι είναι αυτοί που παρεμβαίνουν στο φως, στο φως δεν αγγίζει κανείς, παρατηρεί το φως και μένει να το κοιτάζει μέχρι να σβήσει.

Φυσικό φως

Δεν υπάρχει τίποτα πιο φυσικό από αυτό το διαυγές και φυσικό φως, γιατί είναι φυσικό να συμμορφώνεται. Προσαρμογές, αντιξοότητες,

συγκρούσεις, απλές παρασπονδίες που χρησιμεύουν ως συσσωρευτής συμπεριφορών και συνειδητών αλλά όχι τόσο βαθιών προβλημάτων επειδή είναι φυσικά. Ανάμεσα στο φυσικό και το φως δεν υπάρχει η παραμικρή σύγκρουση, οπότε το φυσικό μας εμπλέκει και μας κάνει να νιώθουμε άνετα και ήρεμα, γιατί όλα είναι φυσιολογικά και φυσικά. Ο αέρας, η φυσική χαρά που μας εμπλέκει, αυτό που χτυπάει και τρέχει και πάνω απ' όλα αγγίζει, ένα απαλό άγγιγμα για όσους εκτιμούν τις πνοές ελαφρότητας.

Φως πυρηνικής ενέργειας

Μια ισχυρή πηγή ενέργειας ακτινοβολεί σε εμάς μετασχηματισμούς, ψυχολογικές μεταλλάξεις, που στη συνέχεια θεωρούμε τους εαυτούς μας επηρεασμένους από αυτή την πυρηνική δύναμη. Αυτό το ζωντανό φως της ενέργειας αναπτύσσεται με τη φωτεινή επίδραση του υπερβατικού όντος των μεταλλάξεων και το οποίο στην πραγματικότητα δεν τις υφίσταται αλλά, σαν παγώνι, διεισδύει στις παρορμήσεις που αντιλαμβανόμαστε και οι οποίες μας οδηγούν στην πράξη. Παρορμήσεις δυναμικές και καθαρές από εκρηκτικές ακτινοβολίες. Ως εκ τούτου, θα έχουμε τον μέγιστο εκφραστή στην ενεργειακή του δύναμη, θα είναι πυρηνικοί παράγοντες που διορθώνουν και θρυμματίζουν το φως που είναι αδύνατο να διαταραχθεί η ισορροπία, επειδή είναι ο μέγιστος εκφραστής της δύναμης του μετασχηματισμού. Και δεν υπάρχει τίποτα ισχυρότερο από τον μετασχηματισμό, αυτή την αλλαγή που μας ανυψώνει και μας δυναμώνει σε σχέση με την ακτινοβολία.

Ψυχοτρόπα φώτα

Σαν από μαγεία ή αρμονία προσγειώνονται και επιπλέουν και χτυπούν τα φτερά τους αυτά τα ψυχοτροπικά φώτα που μας γοητεύουν και ανταλλάσσουν την πραγματικότητα που θέλουμε ως καλή ευχή αλλά ευοίωνο για κακό οίωνα όταν

επιστρέφουμε από αυτόν τον κόσμο, όπου ως χρονομηχανή μας απομακρύνει από την πραγματική διάσταση και μας μεταφέρει σε έναν κόσμο φαντασίας, εξωπραγματικό ή απολαύσεων. Ως εκ τούτου, υπάρχει μια τρίτη διάσταση αισθητηριακής δραστηριότητας και σκοτεινής ενέργειας

όταν οραματίζονται από την οπτική γωνία άλλων τρελών από την πραγματικότητα κακόβουλη για την οξυγόνωση και τη ροή των ψυχοτρόπων φώτων που κερδίζουν έδαφος σε διάφορες προοπτικές και ηδονικές διαστάσεις και που αλέθουν εκείνους που συγκρατούνται σε σποραδικά επεισόδια. Δεν υπάρχουν αντιθέσεις ανάμεσα στον κόσμο ή τα φώτα ή τις πραγματικότητες γιατί η ίδια η φύση είναι φώτα.

Κεραυνός

Σαν ένα πικρό και φωτεινό ρήγμα, εξοργίζει τον κεραυνό που τρέφει τη γη των επιζώντων του άμορφου και διαφανούς φωτός. Πρόσφυγες στα ουράνια σώματα της πικρίας χύνουν ανεξέλεγκτη οργή ενισχυμένη από αυτή τη λάβα του φωτός και της δύναμης. Καίει και τρέφει το φως του όντος που αφήνει να εισβάλουν σε αυτό τα κακόβουλα αυτά μπλακάουτ στο σκοτάδι που απουσιάζει από το φως και την υποταγμένη δύναμη και αφήνει να ζεσταθεί από το μάγμα του ενεργητικού κεραυνού και δυναμώνει την ευτυχία του φωτός. Την ευτυχία του φωτός σε φωτεινές ακτίνες αχαρακτήριστων όντων της ύπαρξης.

Γεννήτρια

Γεννήτρια της αγάπης ή γεννήτρια της αγάπης!

Τι τροφοδοτεί αυτή τη μη εικονική σαρκική επιθυμία και αυτόν τον συναισθηματικό σύνδεσμο των διαφανών φιλιών και της δίψας για κάτι ζωτικό για την ανάπτυξη των ενεργειών των συναισθηματικών και ηλεκτρικών δεσμών. Αυτή η γεννήτρια τροφοδοτεί εγωισμούς και προσωπικότητες με κρυμμένα πρόσωπα στην καθημερινή αναπαράσταση, όπως στη λήψη του πρωινού, ή του δείπνου, ή του νερού που τροφοδοτεί την ενέργεια της καθημερινής ζωής. Χωρίς μάσκες ή σκισμένες σκέψεις, χωράμε στην πραγματικότητα την ενέργεια του έρωτα ή

στην αγάπη της ηλεκτρισμένης και κοφτής ενέργειας των
διδυτικών και αντιπροσωπευτικών ματιών του έρωτα και
της μοναξιάς που ζει κανείς τροφοδοτούμενος από ένα
καλώδιο που δεν αποσυνδέεται ποτέ, ένα

άφθαρτη ενέργεια, αλλά αληθινή, πάντα! Πάντα ηλεκτρίζει το διψασμένο βλέμμα της επιθυμίας και κάποιας υπομονής που επινοήθηκε από τη μονοτονία των ημερών και τα λοξά πρόσωπα που δεν αντιπροσωπεύουν τίποτα σε αυτό το ηλεκτρικό μέσο, είναι χαλαρά νήματα. Τολμήστε τη φαντασία του έμφυτου και αχαλίνωτου κινητήρα των πραγματικοτήτων, αλλά με την ασφυξία της στιγμιαίας επαφής. Απαραίτητη επαφή για την κινητική ζωή, αυτό το μοτέρ της πραγματικότητας της συναίνεσης του είναι και του δεν είναι παρόν, αλλά αποξενωμένο από άλλες πραγματικότητες σχεδόν ανεπαίσθητο στην επιθυμία του συνειδητού, αλλά είναι εκεί! Είναι πάντα εκεί με την έννοια της ευκαιρίας του άμεσου, επομένως τα μέσα δεν μπορούν να είναι υδάτινα αλλά γλιστράνε στις σκέψεις της γενεσιουργού αγάπης των μέσων και των διαθέσιμων πόρων- καθώς για τη γενεσιουργό αγάπη είναι πάντα συνδεδεμένη και σε επιφυλακή για κάθε άλλο μέσο που δεν είναι εικονικό και ελεγχόμενο με αυτό το ίδιο το είναι του συγκαταβάτη, δεν μπορεί τότε να αποξενωθεί από την ευχαρίστηση που παράγει και πολλαπλασιάζεται σε αυτά τα πάντα παρόντα πρόσωπα του κομματιού της ψυχής που πάντα θέλατε να καταπνίξετε. Γιατί δεν μπορείτε να αποξενωθείτε από κανένα κομμάτι ενέργειας, γιατί η ενέργεια είναι μία και πολυπολιτισμική στην αίσθηση της ικανοποίησης, ικανοποίηση που αναπτύσσει διάφορες πραγματικότητες, γιατί είμαστε εικονικοί και φανταστικοί, μόνο στην παρουσία άλλων ή στον ίδιο τον καθρέφτη κρύβουμε τη νέα ρυθμιστική ενέργεια του πνεύματος της ενέργειας νετρονίων, που είναι αυτά τα αληθινά θηρία του φωτός. Οι δράκοι του φωτός μπορούν να φωτίσουν!

Ηλεκτρικό ρεύμα

Αυτό το ρεύμα που μας διατρέχει και μας αναζωογονεί καθημερινά, μας δίνει τη δύναμη και τη μίμηση λαμπερών και κινούμενων όντων, ναι! Αντάντες γιατί μέσα σε αυτό

μπορεί να είναι η δύναμη του φωτός ή της άρρωστης και αναρρωτικής καταπίεσης που αντιμετωπίζει τη δυαδική και καταπιεστική πραγματικότητα. Μην είσαι

Αντ' αυτού, τρέφεστε με τη θετικότητα και την υπερβατική πραγματικότητα των χημικών και αντιχημικών κυκλωμάτων που τροφοδοτούν το πνεύμα της καινοτομίας και της πραγμάτωσης, πραγμάτωση που είναι προσωπική και μη μεταβιβάσιμη όπως οι τροφοδότες των φρενήρων ορμών που δεν οδηγούν σε καμία ευχαρίστηση, αλλά που παρασύρουν το νου προς τα μαγνητικά κύματα της σκέψης και τη μετάδοσή της. Η μετάδοση των σκέψεων είναι πραγματική και μαγνητίζει και αναπτύσσει κυκλώματα που κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί και αυτά τα κυκλώματα έχουν ένα ρεύμα που εξαπλώνεται στον άχρονο αέρα των καταπιεσμένων αισθήσεων και απολαύσεων, γιατί όλοι μας είμαστε εξ αρχής β-αναστολείς των εξωτερικών ενεργειών που όμως δυναμώνουν τη δίψα μας για ζωή. Αυτές οι παρορμήσεις επηρεάζουν επομένως τη λογική μας και μερικές φορές εμφανίζονται ή αναπτύσσονται συγκρούσεις στη σκέψη, αλλά μπορούν να φέρουν ηλεκτρική ευτυχία, η οποία με τον ενθουσιασμό των πυλών θα μας οδηγήσει στην εξωτερική πραγματικότητα.

Μπλε φως

Απελευθερωμένο από έντονα συναισθήματα, το μπλε φως διασχίζει γέφυρες και σκάλες και διεισδύει στη δύναμη των συναισθημάτων από τα οποία τρέφεται και αναπτύσσει αυτό το ζωηρό δυναμικό. Καλωσορίζει με τις υπερευαίσθητες ακτίνες του την ομορφιά της διαφάνειας της εύγλωττης φιλίας που λαχταρά κάτι πιο μπλε, πιο δυνατό, πιο έντονο και αναπτύσσει μέσα μας αστερισμούς με βαθιές διακλαδώσεις του αισθήματος και της αλλοτρίωσης σε αυτό το κύμα του Χερτζ. Αυτή η δύναμη επηρεάζει τα λοξά μυαλά που απογυμνώνονται από την αίσθηση ότι ζουν σε αποχρώσεις του μπλε, του τirkουάζ μπλε που επηρεάζει τη βαθιά και διαρκή φιλία, φέρει μέσα της μαγικές ακτίνες της ομορφιάς που αγαπούν την τρέλα και την ευχαρίστηση

σπάνιο και αναζωογονητικό μπλε. Στα νήματα της έντασης του λυκόφωτος αναπτύσσει και μεταδίδει φιλόξενη και προστατευτική ενέργεια κακών και απολαύσεων με αυγνία και σιωπή, όχι, δεν είναι μια μάσκα που μας παραπλανά και μας παραπέμπει σε αφηρημένη σκέψη, είναι μάλλον ένα δυνατό μπλε φως και ενισχυτής πραγματικής και φανταστικής απόλαυσης, που όμως επηρεάζει και επηρεάζει πάντα όσους κουβαλούν τον εαυτό τους μέσα του και μένουν χωρίς όρια για εσωτερική και διαρκή φιλία. Ερωτεύεται και σαν να απογυμνώνεται από τη λογική αλλά να χρησιμεύει ως τροφή για το συναίσθημα, έρχεται και φέρνει απολαύσεις ηδονής και λαγνείας, αυτή η ηδονή είναι θερμιδική και εισβάλλει στα πάντα και είναι μια φρενίτιδα ενθουσιασμού με αυτό το γαλάζιο φως που ξαπλώνει και τυλίγεται στη συσσώρευση ενεργειών που αδειάζουν με το χρόνο αλλά δεν εξαφανίζονται στο παρόν μέλλον, δηλαδή αυτό το προστατευτικό φως είναι πάντα παρόν και δεν μας αφήνει να εξελιχθούμε στο επίπεδο της ανεξέλεγκτης φωτεινής ηδονής.

Ηλεκτρικό καλώδιο

Το δονούμενο ρεύμα του άγχους, διατρέχει τα σώματα μέσω ηλεκτρικών καλωδίων που τροφοδοτούν την ελπίδα και κάτι νέο και στοιχειωμένο που μας αφήνει στατικούς από τις κινήσεις αλλά με επιταχυνόμενη και ανήσυχη σκέψη. Παραλυμένη από την κίνηση, η ένταση αυξάνεται που μας πλαισιώνει στην πραγματικότητα και με ελεγχόμενες και μετρημένες κινήσεις κατεβαίνουμε τις σκάλες της σκέψης όπου μας συνδέει μεταξύ μας. Σε αυτή την κλίμακα της σκέψης κατηγοριοποιούμε συμπεριφορές, πρόσωπα και κινήσεις και ταιριάζουμε τους εαυτούς μας στην κάθοδο και την άνοδο των στιγμών της ζωής, το φως τροφοδοτεί την κλίμακα που χωρίς σταματημό σε πάει στην τρέλα της πραγματικότητας που ισχύει στον Χχί αιώνα, ενέργειες, μαγικά, φαντασιώσεις, όλα με φαινομενικές

αρμονίες, αλλά πρόσεχε με τα σκαλοπάτια, δεν περνούν
όλοι από την κλίμακα της ζωής, υπάρχουν όντα που
ανεβαίνουν σκαλοπάτια

που ανεβαίνουν και πάνω απ' όλα κάποιος τους στηρίζει, είναι αυτό αρκετό ή είναι θέμα ισορροπίας. Η ισορροπία των δυνάμεων είναι θεμελιώδης για την ισορροπία των κινήσεων και των κατεβάσεων και των αναβάσεων στο επίπεδο κάθε όντος, αλλά δεν αξίζουν όλοι να κατεβαίνουν ή να υποστηρίζονται στην ανάβαση, η προσπάθεια και η επιμονή είναι θεμελιώδης, ανυψωθείτε λοιπόν στο πνεύμα της θυσίας, χωρίς τραυματισμούς ή στάσεις και αυτό θα σας οδηγήσει στο φως του σκεπτόμενου όντος. Χωρίς εξισορρόπηση εξωτερικών δυνάμεων που μπορεί να υποχωρήσουν, τα βήματα είναι στέρεα και τροφοδοτούμενα από τα καλώδια της ελπίδας θα φτάσετε στο πιο σημαντικό ηλεκτρικό καλώδιο τον κύκλο της ζωής, αυτή την ενέργεια που τροφοδοτεί τη γη.

Αναβράζον φως

Πέφτει και αναβλύζει, αραιώνεται και διαστέλλεται στις διακλαδώσεις του φωτός μιας ανίκητης επιθυμίας, επειδή είναι ψευδαίσθηση όπως όλες οι ματιές που αναβλύζουν από φως και αργότερα καταρρέουν όταν έρχονται αντιμέτωπες με την εξωτερική πραγματικότητα. Προικισμένη με κακία και πλαστά σποραδικά επεισόδια τρέλας της αναβράζουσας επιθυμίας όπως η αγάπη που επεκτείνεται και μολύνει, καταλαμβάνει όλες τις σκέψεις και επιτρέπει στον εαυτό της να κυριαρχεί και να κυριαρχείται, αυτή είναι η ανταλλαγή αναζωογονητικής ενέργειας, ο αναβρασμός που δεν σβήνει ποτέ, το φωτεινό περιεχόμενο είναι εκεί.

Φωτισμένος ουρανός

Δεν υπάρχει τίποτα ισχυρότερο από την επιθυμία να επιτευχθεί η τέλεια ισορροπία του φωτισμένου ουρανού, καθώς τα αστέρια είναι αυτά που του δίνουν ζωή και μεταφέρουν τις σκέψεις και τις ιδέες ή το γεγονός από την επιθυμία στην πράξη. Τίποτα δεν είναι πιο όμορφο από τον

ουρανό που φωτίζεται από τις αστρικές ενέργειες που απαιτούν μια συνεχή αλληλεπίδραση μεταξύ των άστρων, και η δύναμη των άστρων είναι μοναδική, καθώς λέω ότι τίποτα δεν είναι ισχυρότερο από μια ψυχή με έναν φωτισμένο ουρανό θέλησης και επιθυμίας για αλλαγή και

η αλληλεπίδραση και το άγγιγμα των αστεριών
μαγνητίζουν τις σκέψεις. Διαρροή ενέργειας

Με τρομάζει το πώς οι ενέργειες εξαφανίζονται σε
άφλεκτο καπνό, που δεν θέλει να ερμηνεύσει την
κοσμική πραγματικότητα. Απογοητεύομαι όταν οι ζωτικές
ενέργειες καταστέλλονται από την προσαρμογή και η
αποκρυστάλλωση των συναισθημάτων είναι αναμφίβολα
μια μάσκα πολιτικής ορθότητας. Ω ψυχή της καθαρής
ενέργειας μεταμορφωθείτε σε μια μαγεία και πετάξτε
πάνω από τα μυαλά που δεν έχουν παρορμητικό ρεύμα
της αλήθειας των γεγονότων και της συνεχούς
μετάλλαξης των πραγμάτων, η αλλαγή είναι στάδια και
κύκλοι μέσα από τους οποίους όλοι περνούν και
αναπτύσσονται, αλλά ποτέ στο δρόμο του φόβου και της
ταλαιπωρίας των συναισθημάτων. Απελευθερωθείτε και
επεκταθείτε και πάνω απ' όλα υπομείνετε τη μετάλλαξη
της ζωής, αυτή την αλλαγή που μας οδηγεί.

Φως της ζωής

Βύθισαν τα πάθη της τρέλας. Γιατί, ενστικτωδώς αγαπάμε
και θέλουμε να μας αγαπούν τα πάθη και οι απογοητεύσεις
ανοίγουν το δρόμο για διάφορες ψευδαισθήσεις.
Παραπλανημένος και ερωτευμένος εστιάζω και
συγκεντρώνω την προσοχή μου στην όλη μεθοδολογία της
αληθινής αγάπης, αυτό διαπερνά κάθε ψεύδος. Γυμνοί στο
πεδίο δράσης του να αγαπιόμαστε ερχόμαστε αντιμέτωποι
με την αληθινή ταυτότητα της ύπαρξης, επομένως το να
αγαπιόμαστε απαιτεί από εμάς μια βαθιά επίγνωση του
γιατί μας αγαπούν και όμως υπάρχει μια αναγκαία
διχοτομία του να ανταποδίδουμε πρόθυμα και να αγαπάμε
επίσης, αυτή η διαλεκτική προϋποθέτει ότι $1+1=1$, ενώ
λογικά κανείς δεν μπορεί να απολαύσει τίποτα. Επομένως
λογικά $1+1=2$, σωστά, αλλά η συμπεριφορά δεν θα είναι
παραγωγική αν το αποτέλεσμα δεν είναι ο τεχνικός δεσμός

των στάσεων και των αξιών και της συμπεριφοράς γενικότερα, άρα τότε υπάρχει μια θέση στη μέση της ερωτικής ζωής. Κατανοητό και θα είναι

αυτή την αλήθεια, τη μόνη πηγή ευχαρίστησης, ή το ατομικιστικό ον θέλει μια άλλη δράση, η δράση εννοείται ως αληθινή ελευθερία. Λοιπόν, λοιπόν, δεν έχω ζήσει αρκετά για να περάσω από τα παρακάτω στάδια, το αν είναι λογικό ή παράλογο θα είναι στην κρίση αρκετών από εσάς, δεν θέλω να είμαι απόλυτα σίγουρος, γι' αυτό και φαντάζομαι τον εαυτό μου ως γάιδαρο κατά καιρούς, και στις μέρες μας είναι δύσκολο να έχουμε γαϊδούρια, υπάρχουν τεχνητοί γάιδαροι, που εξαπατούν, αλλά όσοι βάζουν πραγματικά τον εαυτό τους σε αυτό το ρόλο μερικές φορές, βγάλτε τα δικά σας συμπεράσματα. Εγώ δεν είμαι εδώ γι' αυτό, για την ακρίβεια φοβάμαι τις τρέλες και τις συμπεριφορές που δεν διαπράττω, αφού ένας τρελός είναι τρελός μόνο κάτω από συγκεκριμένες συνθήκες και όταν κρίνεται από τους άλλους, κάτι που συχνά εξαρτάται από το "περιβάλλον". Παρεκκλίνοντας λίγο από αυτό το σκεπτικό, θέλω να πω ότι είμαι τρελή, υποθέτω ότι έχω συμπαθήσει αρκετούς ανθρώπους και γι' αυτό δεν εκπληρωνόμαστε ποτέ, θέλουμε περισσότερη αγάπη και περισσότερα και περισσότερα... γιατί τόση ερωτική φιλοδοξία, όπως το έχω θέσει. Το παίρνω πίσω λέγοντας το εξής, είμαστε όλοι ελεύθεροι να διαπράξουμε τρελά πράγματα στον έρωτα, είμαστε ευάλωτοι και συχνά χειραγωγούμενοι. Θέλουμε να πιστέψουμε ότι είναι αλήθεια ότι αγαπάμε, γιατί, επειδή έχουμε αγαπηθεί, αυτό το συναίσθημα που ξυπνάει τη στοργή και ενεργοποιεί τη σοφία της ζωής, η πράξη της αγάπης και η μετάδοση αυτής της αγάπης με έναν ξεκάθαρο και αυθόρμητο τρόπο, λέγοντας θέλω γιατί έχω το δικαίωμα να αγαπηθώ, γιατί τότε αγαπάμε ο ένας τον άλλον και δίνουμε φως στη ζωή μέσα από μια ενωμένη και ειλικρινή προσπάθεια σε ένα μονοπάτι χωρίς δάκρυα και πόνο. Απολαύστε μια υπέροχη ύπαρξη που σας δίνει τη μέγιστη προγονική ενέργεια. Το φως αναπαράγεται σε ακτίνες που φωτίζουν το ίδιο το ηλιακό σύστημα,

πιστέψτε με. Ποτέ σε έναν μακρινό ορίζοντα δεν μπορείτε να συλλάβετε το φως της αγάπης, εξαπλώνεται μέσω της επαφής, διεγείρετε αυτές τις αναζωογονητικές ενέργειες. Και κάντε την εξίσωση να μεγαλώσει και να γίνει $1+1+1+1+1+\dots=$ πιο άπειρη. Λοιπόν, τότε...

Στο πεδίο της αγάπης υπάρχουν μαγνητικές δυνάμεις, σαγηνευτική δύναμη και προσελκύει την επιθυμία να συναντηθούν, και να ικανοποιήσουν την επιθυμία ή απλά να απολαύσουν.

Ενεργειακές ενώσεις

φως : θερμότητα : ήλιος : δύναμη : διαχωρισμός :
σάλιο : φιλή : μοιράζομαι : συναίσθημα : χαρά : πάρτι :
γενέθλια : χρόνια : ηλικία : γήρας : υπομονή : επιμονή
: κατάκτηση : θυσία : πόνος : θεραπεία : γιατρός :
υγεία : ζωτικότητα : ενέργεια : δύναμη : ανικανότητα :
απογοήτευση : βάσανα : πτώση : ίλιγγος : ζαλάδα :
τρελός : τρελή : νοσοκομείο : νοσηλεία : στέρηση :
επιθυμία : θέληση : επιθυμία : νίκη : κατάκτηση :
μάχη : πόλεμος : θάνατος : απώλεια : εξαφάνιση :
απουσία : μοναξιά : σκέψη : δημιουργία : εφεύρεση :
ψέμα : σκληρό : ανήθικο : τιμωρία
: τιμωρία : επίπληξη : πρόστιμο : αστυνομία :
προστασία : ασφάλεια : σταθερότητα : ισορροπία :
ανισορροπία : ανωμαλία : ασθένεια : ψυχιατρική :
βοήθεια : θεραπεία : κλινική : ένεση : νοσηλευτής :
μορφίνη : φάρμακο : ψευδαίσθηση : απογοήτευση :
άγχος : νευρικότητα : ένταση : μάχη : αγώνας
: μαχητής : νικητής : αγώνας : ανταγωνισμός :
αδρεναλίνη
: φόβος : φόβος : αμφιβολία : ανάκριση : ερώτηση :
απάντηση : περιέργεια, ενδιαφέρον ; ικανοποίηση :
ευχαρίστηση : οργασμός : αίσθηση : συνείδηση :
υπευθυνότητα : υπευθυνότητα : ενοχή : ένοχος :
αθώος : ελεύθερος : ελευθερία : δικαιοσύνη :
εντιμότητα : αλήθεια : ειλικρίνεια : διαφάνεια : αόρατο
: μη πραγματικό : ανύπαρκτο : φαντασία
: δημιουργικότητα : όνειρο : ύπνος : ανάπαυση :
ηρεμία : ηρεμία : ακινησία : στάση : πινακίδα :
σύμβολο : σχέδιο : μολύβι : λάστιχο : ελαστικό :

δρόμος : ταξίδι : μεταφορά : τρένο : κλωστή :
βελόνα : καρφίτσα : ράψιμο : λειτουργία :
παρέμβαση : αλλαγή : μετάβαση : βήμα:
κλιμάκωση : ταξινόμηση : ευρετηρίαση : όροι :
λέξεις : προτάσεις : διάλογος : επικοινωνία : έκφραση :

επίδειξη : παρουσίαση : εισαγωγή : πρόλογος:
πρόλογος : βιβλίο : φύλλο : δέντρο : φύση : άνεμος
:αέρας : θάλασσα
: φωτιά : γη : ηλιακό σύστημα : ενέργεια : φως :
δύναμη : μπλε ακτίνα :)

Ενεργειακή αναζωογόνηση

Ζήστε τη δυσαρέσκεια με την

ικανοποίηση Φως ευημερίας

Είμαι όλα τα χρώματα για να ζωγραφίσω τον

κόσμο σου Παραλυτικό φως

Κάτι θα μας κάνει να σταματήσουμε αν δεν θέλουμε να συνεχίσουμε, αλλά γιατί να σταματήσουμε αν είναι δράση που ξεδιπλώνεται και δημιουργεί συναισθήματα, αισθήσεις και ερεθίσματα, γιατί όταν κάποιος ανταποκρίνεται και αντιδρά σε εμάς, δράση φίλοι μου, υπομονή και εξυπνάδα για να καταλάβουμε τον άλλο που αντιμετωπίζουμε. Εδώ είναι το ερώτημα γιατί απελευθερώνουμε ενέργειες που μας παραλύουν σαν να είμαστε παιδιά χωρίς ανταπόκριση. Κουράγιο αγαπητοί μου φίλοι, η λέξη είναι μια εντολή να κριθούμε και ποιος θα είναι ο κριτής της λογικής, ποιος θα είναι φυσιολογικός και μη φυσιολογικός ...κανείς! Όλοι έχουμε πίστη και εγώ έχω πίστη σε αυτούς που έχουν πίστη, οπότε η αμφιβολία του θέλω και του παντογνώστη και της παρούσας επιθυμίας παραμένει, αλλά σαν άρπα που υπαινίσσεται και εξαπατά μεταδίδει ήχους σειρήνων με παραισθησιογόνο αντίλαλο. Τίποτα περισσότερο από το να χαλαρώσουμε και να ακούσουμε έχουμε 2 αυτιά και ένα στόμα για να ακούμε διπλάσια από όσα μιλάμε και η σιωπή είναι δράση και όχι αφέλεια ή έλλειψη ελέγχου, λίγοι αντιστέκονται στη σιωπή πρέπει να την δοκιμάσετε μπορεί να είναι και βασανιστική αλλά θα απαντήσει σε πολλά υποκειμενικά και κοινωνικά ερωτήματα η σιωπή είναι

βουβή αλλά μπορεί να λειτουργήσει ως τέλειο όπλο στον ανεξέλεγκτο πόθο της παρορμητικότητας και της επιθυμίας οπότε ηρεμήστε και ακούστε ακούστε τη σιωπή μέσα σας!

Αν μια μέρα ήταν αστραπή

Αν μια μέρα υπήρχε μια ακτίνα, θα ήταν καταστροφική, τρομακτική, θορυβώδης, αμείλικτη ή θα ήταν φωτεινή, όμορφη, λαμπερή και ενεργητική... Κάθε ακτίνα έχει διαφορετικά χαρακτηριστικά όπως οι άνθρωποι, διαφορετικούς τρόπους δράσης, διαφορετικό φως, δηλαδή κάθε ακτίνα/ουσία είναι μοναδική και αποκλειστική. Λοιπόν, αν μια μέρα ήταν μια ακτίνα, τουλάχιστον θα ήταν πρωτότυπη. Κάθε ακτίνα έχει μια μορφή δράσης, όπως ακριβώς και στους ανθρώπους, σε κάθε στιγμή, αυτή η δράση εμφανίζεται σε κλάσματα της στιγμής. Έχουμε δράση στην ακτίνα/ουσία, θα μπορούσαμε να αλλάξουμε την κατεύθυνση και τον προορισμό της. Σε σχέση με τα πεπρωμένα και για πρώτη φορά θα επικαλεστώ το όνομα του Θεού, μια μέρα ήρθα να έχω μια συζήτηση για τις πεποιθήσεις και την πίστη με έναν οπαδό του Κορανίου που μου είπε την ακόλουθη ιστορία που θα περιγράψω: σου περνούν ένα παιχνίδι με ζάρια για τα χέρια και ζητούν με θέρμη από τον Θεό να πάρεις το μέγιστο σκορ και εσύ το ελάχιστο σκορ. Η ιστορία μπορεί να συνοψιστεί, αλλά ποιος έριξε τα ζάρια τελικά; Πέρα όμως από αυτή την ιστορία θέλω να σας πω ότι έχουμε δράση και έχουμε ακτίνα/ουσία που δρα με το μέσο και ο καθένας ρίχνει τα ζάρια με την ενέργεια/μορφή/συμπεριφορά του.

Διδασκαλίες ενός πατέρα που αποφοίτησε στο φως της ζωής

Ευχαριστώ τον πατέρα μου και γι' αυτή τη συμβολή στη διδασκαλία μου... λίγο απ' όλα... έτσι διαμορφωνόμαστε... όταν είμαστε προσεκτικοί στη ζωή... Σε ό,τι μας περιβάλλει... με ευαισθησία σε όλα.

Αντανεκλαστικό φως

Νομίζω ότι τρελαίνομαι

Bright morning

Πόσο ωραίο είναι να ξυπνάω στον κόσμο μου, με το
καναρίνι να τραγουδάει να τραγουδάει, ο fish a
swimming e a δέντρο a οξυγόνωση.

Γνωρίστε τους συνεργάτες μου: το καναρίνι pintas που μαγεύει με το τραγούδι του. Το έξυπνο ψάρι που κολυμπάει και γλιστράει πάνω στο νερό. Και το bonsai της Αμαζόνας που αναπνέει και εμπνέει. Εκτός από αυτά τα τρία λαμπερά και εμπνευσμένα όντα του κόσμου μου, κρατάω κάτω από το παράθυρο μια άλλη σφαίρα του κόσμου που συνθέτει τον κόσμο όπως ήταν πριν από 20 χρόνια, μόνο που για παράδειγμα υπήρχε ακόμη η Ένωση Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών. Οι Σοβιετικές Σοσιαλιστικές Δημοκρατίες υπήρχαν ακόμα. Κατέχω ακόμα δύο τριαντάφυλλα της ερήμου, τα δύο που συνθέτουν για την εποχή κόκκους άμμου της ερήμου που με κάνουν να εξιδανικεύω μια ενωμένη υδρόγειο, κάτω από την υδρόγειο είναι αυτά τα τριαντάφυλλα το ένα στο αρχικό του χρώμα που για μένα σημαίνει επιμονή και το άλλο βαμμένο σε έντονες πράσινες αποχρώσεις που συμβολίζει για μένα την ελπίδα. Σε αυτόν τον κόσμο μου γράφω, φαντάζομαι και αισθάνομαι σαν να είμαι ανενόχλητος. Σε μια τέλεια ζεστή ατμόσφαιρα και με το φωτεινό πρωινό γράφω για κάποια αγαπημένη ψυχή που εδώ θέλει να φανταστεί το τριαντάφυλλο της αδελφικής ένωσης.

200 ημέρες με τον "συνηθισμένο" filipe moura

Ξύπνησα σε μια διαφορετική πραγματικότητα από τη συνηθισμένη και η εξερεύνηση των πεδίων της γραφής μέσω αυτού του βιβλίου επρόκειτο να επεκτείνει την ύπαρξή μου.

Σκέφτομαι τον τρόπο με τον οποίο μεταδίδεται η σκέψη και την παρομοιάζω με ένα φως και τη δύναμή του.

Καθώς όλοι μας σκεφτόμαστε από διάφορες οπτικές γωνίες, υπάρχει ένα ρεύμα που πρέπει να ακολουθήσουμε.

Η ψυχή έχει στιγμές διαταραχής. Ο τρόπος που βλέπουμε

τον εαυτό μας δεν είναι πάντα αφελής.

Η ενέργεια επεκτείνεται. Τα μυαλά που ταλαιπωρούνται από κακή συμπεριφορά διαιωούνται.

Οι φωνές σε ομοφωνία ακούγονται πιο δυνατά από μία φωνή.

Οι λέξεις είναι μια τέχνη έκφρασης.

Από αυτή τη στιγμή θα υπάρχει έμπνευση. Ο χτύπος της καρδιάς έχει το δικό του ρυθμό που επεκτείνεται μέσα στις φλέβες.

Η καταπίεση γίνεται κρυφά.

Όλα έχουν το q τους. Όλοι σκεφτόμαστε το κακό. Μερικές φορές μας κάνουν να το βουλώσουμε.

Όλοι σκεφτόμαστε. Οι αναμνήσεις δεν είναι πάντα παρούσες.

Μην ασκείτε το μίσος γιατί είναι κακό. Δεν έχουν όλοι την ευκαιρία την κατάλληλη στιγμή.

Μερικές φορές υποφέρουμε μόνο επειδή το επιτρέπουμε. Όλοι έχουμε την ελευθερία της έκφρασης.

Τίποτα πιο ειλικρινές από την αλήθεια. Έχω διάφορες μορφές έκφρασης.

Το να είσαι καλά σημαίνει να έχεις ισορροπία.

Η ισορροπία είναι ένας κύκλος ρουτίνας. Η νευρικότητα είναι μια ανισορροπία. Στους ανθρώπους αρέσει να σχολιάζουν.

Όλοι έχουμε καθαρότητα. Ο ήλιος είναι πηγή ενέργειας.

Η συμπαντική αγάπη γεννά συμπόνια. Το αφύσικο είναι ότι δεν συμβαίνει τίποτα. Όλοι ξεχνάμε όταν το θέλουμε. Υπάρχουν πάντα διάφορες προοπτικές. Πολλές ιδέες, λίγες πεποιθήσεις.

Κάποια πράγματα είναι ανεπανόρθωτα. Όλοι υπόκεινται σε αδικίες. Η αγάπη είναι πηγή ευχαρίστησης.

Πάντα μόνο e προστατεύεται. Υπάρχουν

άνθρωποι που όχι όπως το να
σκέφτονται.

Η συνείδηση είναι ένα φανάρι που μας φωτίζει.

Όλοι έχουμε εθισμούς. Μερικές φορές έχουμε φόβους. Όλοι λέμε ανοησίες. Δεν γράφω για κανέναν.

Όλοι έχουμε κάτι που δεν θέλουμε να θυμόμαστε, αλλά είναι καλό να ξέρουμε πότε είμαστε λυπημένοι και να το παραδεχόμαστε πάντα και να μην κρύβουμε τίποτα.

Όλοι έχουμε τρωτά σημεία. Όλοι νιώθουμε την ευχαρίστηση από κάτι.

Όταν η ευκαιρία χτυπάει, ανοίγει την πόρτα. Υπάρχει ένα συναίσθημα προς τον άλλον. Κανείς δεν ανήκει σε κανέναν και επομένως όλοι έχουν το δικαίωμα να λάμψουν.

Η φιλία είναι πάντα μια καλή αρχή ένας φίλος ένας άλλος εγώ.

Ακολουθήστε το ένστικτό σας για το τι βλέπετε θετικά.

Όλοι μπορούμε να αγαπηθούμε και η αγάπη είναι γεννήτρια φωτός.

Όταν μας αγαπούν πρέπει να σεβόμαστε αυτό το συναίσθημα.

Να αγαπιόμαστε και να αυξάνουμε το ποσοστό γεννήσεων. Πάντα με τις λέξεις να διασταυρώνονται. Αναμφίβολα μια ανταγωνιστική φράση, αλλά με τη λογική της αποφυγής του πόνου. "Αυτό που έχουν οι γέροι δεν είναι σοφία αλλά σύνεση", γι' αυτό ακούστε!

Όλοι γνωρίζουμε το καλό και το κακό και κρατάμε στο χέρι μας την απόφαση να είμαστε καλοί ή κακοί. Η τρέλα είναι κάποια λογική. Η πραγματική γνώση είναι σημαντική και αν είναι δυνατόν να είσαι απόφοιτος του σχολείου της ζωής. Θα μεταμορφωθώ για εσάς, για μένα και για όσους με αγαπούν. Αλλαγή για την εξέλιξη.

Ηλεκτρικές ενώσεις !! Αισθάνομαι! Σκέφτομαι!
Καταλαβαίνω! Συλλαμβάνω! και αποβάλλω ενέργεια όλη
μέρα! Το φως προσελκύει το φως! Η δύναμη είναι γνώση!
Το να γνωρίζεις σημαίνει να μαθαίνεις! Το να μαθαίνεις
σημαίνει να ανακαλύπτεις και να αισθάνεσαι! Το να
αισθάνεσαι είναι να αντανακλάς! Το να αποτυπώνεις είναι
να μαθαίνεις! Το να αντιλαμβάνεσαι είναι να
συνειδητοποιείς! Να συνειδητοποιείς τον εαυτό σου!

Εγώ είμαι, εσύ είσαι, αυτός είναι, εμείς είμαστε, αυτοί
είναι! Είμαστε όλοι εγώ!

Και εγώ είμαι αυτοί! Και αυτοί είναι εμείς!

Και ποιοι είμαστε τελικά; Είμαστε επειδή υπάρχουμε!

Υπάρχουμε επειδή δημιουργηθήκαμε!

Δημιουργία μέσω της σύλληψης! Φως της
ζωής! Φως της δημιουργίας! Φαντασία και
πραγματικότητα!

Διαδισμός μεταξύ αυτού που επιθυμούμε και αυτού που
είναι στην πραγματικότητα! Γεγονότα που αποτελούν
ερμηνεία της πραγματικότητας!

Η πραγματικότητα που μας περιβάλλει! Ο βιότοπος στον
οποίο δημιουργηθήκαμε! Το περιβάλλον που μας
μεταμορφώνει! Μεταμόρφωση/αλλαγή! Καινοτομία και
αλλαγή! Στάδια κύκλων αλλαγής! Στάδια μετάβασης!

Εμπόδια μετάβασης!

Ξεπερνώντας τους κύκλους και ξεπερνώντας τις
δυσκολίες! Δυσκολίες που δημιουργούνται και
φαντάζονται ή πραγματικότητα!

Δυσκολίες/προβλήματα αλληλεπίδρασης μεταξύ
υποσυνείδητου και συνειδητού!

Συνειδητή e συνειδητοποίηση! Ασυνείδητη
e προβολή! Προβολή του εαυτού!

Ύπαρξη!

Υπάρχω, άρα υπάρχουμε! Είμαστε ένας
εαυτός! Ένας κόσμος!

Ένας κόσμος, σε ένα "εγώ" που μεταμορφώνεται σε εμάς!
Ενεργούμε σε αυτόν τον κόσμο και σε αυτούς εμείς!

Ενεργώ ως μέρος του εαυτού
σας! Είσαι παρών πάνω τους!

Είναι ο κόσμος! Ο
κόσμος των όντων!

Όντα, είτε είναι είτε δεν είναι! Ζωντανά ή άψυχα!
Παράγουν φως, συλλαμβάνουν φως! Φωτεινή ενέργεια!

Ισχύς ενέργειας! Η δύναμη είναι επιθυμία! Η επιθυμία είναι
επιθυμία! Η επιθυμία είναι αληθινή!

Όλα έχουν καταφέρει να να φτάσουν στο
πραγματική! Real είναι γεγονότα και
συμπεριφορές! Οι συμπεριφορές είναι δράση!

Δράση έ απάντηση στο στον κόσμο! Κόσμος
στο action είναι μεταμόρφωση! Ο
μετασχηματισμός είναι τροποποίηση!

Αλλαγή έ πραγματική! Αλλαγή έ a
επιθυμία μόνιμη! Είμαστε μόνιμα στην επιδίωξη
μιας επιθυμίας!

Οι επιθυμίες μπορούν να καταπιεστούν! Δεν υπάρχουν
στον κόσμο όλα όσα επιθυμούμε! Δυσσάρεσκεια!

Για ό,τι δεν μπορούμε να έχουμε και δεν υπάρχει! Μη
πραγματική ανυπαρξία! Μη πραγματική σκέψη! Μη
πραγματικό μη εφικτό! Ανέφικτη απελπισία! Απελπισία που
υποφέρει!

Να υποφέρετε για κάτι που δεν
υπάρχει! Αυτό που δεν υπάρχει
προσελκύει την επιθυμία!

Εάν επιθυμούμε να ο τι όχι υπάρχει! Όχι
Πήγαινε στο reach

ευτυχία! Ευτυχία εκπλήρωση των επιθυμιών!

Δυστυχία Μη πραγματοποίηση ανέφικτων επιθυμιών!

Ανεπιτυχής!

Προκαλεί κατάθλιψη!

Κατάθλιψη ψυχολογική κατάσταση του

απραγματοποίητου. Δεν έχει υλοποιηθεί, δεν είναι

πραγματικά εξωπραγματική!

Στον κόσμο υπάρχουν εξωπραγματικά γεγονότα που υπάρχουν! Δυνάμεις και γεγονότα που θεωρούνται ως κόσμος που είναι απρόσιτος!

Δεν είναι εφικτό, είναι πνευματικό! Το πνευματικό είναι ένας τρόπος να αισθάνεσαι τον εαυτό σου! Όλοι ζούμε με πνεύμα! Πνεύμα/προδιάθεση

Το κίνητρο είναι κάτι που μας

οδηγεί! Παρώθηση για την πράξη!

Δράση για τους άλλους! Δράση, δράση!

Άλλοι αυτοί, αυτοί εγώ! Εγώ εναντίον αυτών (του κόσμου)! Κοινωνικός κόσμος!

Μάθηση συμπεριφορών! Κατανόηση της γνώσης! Γνώση των πραγματικών γεγονότων! Η γνώση ως όπλο! Μετάδοση της γνώσης! Μεταξύ εμού, αυτών και εμάς, του κόσμου! Το να γνωρίζεις τον κόσμο είναι σαν να βρίσκεσαι σε αυτόν!

Εμείς είμαστε ο κόσμος της γνώσης! Όλοι

έχουμε κάποια γνώση!

Η ανταλλαγή γνώσεων είναι μάθηση!

Μάθηση είναι να ζούμε μαζί! Το να ζούμε μαζί σημαίνει να

επικοινωνούμε! Η επικοινωνία είναι σχέση! Το να
σχετίζεσαι σημαίνει να αλληλεπιδράς!

Η αλληλεπίδραση είναι δράση στον κόσμο!

Πράξη στο ο κόσμο έ που μεταμορφώνει!
Για να μεταμορφώσουμε τον κόσμο
μέσω της γνώσης είναι εξέλιξη!

Το να εξελίσσεσαι σημαίνει να γνωρίζεις!

Για να ξέρετέέ να γνωρίζω να
μεταμορφώνεσαι! Μεταμόρφωση τη γνώση σε
κόσμο! Έναν πολυπολιτισμικό κόσμο σοφίας!

Άπειρες σοφίες!

Άπειρες απρόσιτες!

Το να είσαι σοφός είναι ουτοπικό! Ουτοπικό είναι η
επιθυμία για επίτευξη! Θέληση!

Η θέληση είναι εσωτερική δύναμη!

Η εσωτερική δύναμη είναι ο εαυτός μας! Ο εαυτός
μεταμορφώνει τον κόσμο!

Ο κόσμος μεταμορφώνεται από αυτούς. Είναι ο κόσμος σε
μεταμόρφωση!

Εμείς είμαστε αυτοί που αλλάζουμε τον κόσμο! Μέσω της
λογικής! Δικαιοσύνη της λογικής!

Δικαιοσύνη ίσα δικαιώματα! Δικαιώματα μόνο επειδή
είμαστε ο εαυτός μας! Καθήκον πριν από αυτούς!

Πρέπει να είμαστε δίκαιοι με τον κόσμο!

Να ενεργούμε με επίγνωση και με βάση
την πραγματικότητα!

Ενεργήστε συνειδητά με εξωπραγματικά
γεγονότα! Αληθινά γεγονότα φαντασία

Φαντασία - δημιουργία! Αυτό που δεν υπάρχει
δημιουργείται! Η δημιουργική δύναμη της φαντασίας! Το

να μπορείς να δημιουργήσεις σημαίνει να είσαι ελεύθερος!
Ελευθερία είναι να γνωρίζεις! Το να γνωρίζεις σημαίνει να
ερμηνεύεις!

Το να ερμηνεύεις σημαίνει να υποθέτεις! Το να υποθέτεις
είναι δέσμευση! Ο συμβιβασμός είναι συμφωνία! Η
συμφωνία είναι όρκος!

Η βρισιά είναι πίστη! Η
πίστη είναι αλήθεια! Η
αλήθεια είναι μία!
Υπο είμαι εγώ!
Είμαστε ένας κόσμος!
Είμαστε αυτοί, εμείς, εσείς.
Όντα.

Το να μεγαλώνεις σημαίνει
να είσαι. Το να είσαι
σημαίνει να υπάρχουν. Η
ύπαρξη είναι ένα
πραγματικό γεγονός.

Είναι η πραγματικότητα ότι υπάρχουμε και
είμαστε ο κόσμος! Ένας κόσμος ζωντανών και
άψυχων όντων!

Ο κόσμος μεταμορφώνεται από εμένα και από εσάς
και από αυτούς. Ο κόσμος εξελίσσεται!

Το να εξελίσσεσαι σημαίνει να γίνεσαι πιο ενημερωμένος!

Το να είσαι γνώστης σημαίνει να έχεις
γνώση! Το να γνωρίζεις σημαίνει να
γνωρίζεις!

Το να γνωρίζεις είναι σαν να βιώνεις! Η εμπειρία σημαίνει
να αισθάνεσαι! Το να αισθάνεσαι είναι να γνωρίζεις!

Το νιώθουμε μόνο όταν το βιώνουμε! Το

βιώνουμε μόνο αν το θέλουμε!

Ελευθερία επιλογής για να ζήσουμε αυτό που θέλουμε!

Δικαίωμα, καθήκον σεβασμού!

Δεν θέλουμε, δεν ξέρουμε!

Όχι Γνωρίζω δεν ξέρω
μεταμορφώνουν! Γνώση

μας

αγοράστηκε!

Για τους διαφορετικούς εαυτούς του κόσμου!

Δεν ξέρετε, θέλετε να το δοκιμάσετε, ρωτήστε με! Οι εκλογές προέρχονται από την εμπειρία του Εγώ και του Αυτοί!

Υπάρχουν πράγματα λάθος που à από την αρχή άλλα έχουν ήδη βιώσει!

Και είναι κοινή λογική ότι δεν είναι καλές! Κοινή λογική σοφία της ζωής! Η σοφία της ζωής!

Κοινές εμπειρίες!

Αποκτηθείσα γνώση! Μέσω της αλληλεπίδρασης, η αλληλεπίδραση είναι η μεταμόρφωση!

Ο κόσμος είναι αλληλεπίδραση!

Ο κόσμος είμαστε εμείς! Ο κόσμος είμαι εγώ, εσύ, εμείς, εσύ, αυτοί! Μοιραστείτε, φιλία!

Φιλική συνενοχή! Κοινές

αξίες!

Ο ίδιος εαυτός σε διάφορους κόμπους. Η κοινωνία είμαστε εμείς. Όλοι έχουμε έναν φίλο! Μεταξύ μας μπορούμε να δράσουμε!

Ενεργώντας μεταξύ μας τον επηρεάζουμε!

Αυτός ο κόσμος! Η επιρροή του κόσμου! Μεταμόρφωση!

Μετασχηματισμός νέος εγώ, εμείς, αυτοί, εσείς! Ένας νέος κόσμος. Νέα πραγματικότητα.

Επιθυμία

Δώσε μου ένα φιλί... σαν αυτά που ξέρεις;! Δώσε μου ένα κρυφό φιλί, σαν αυτά που αρπάξαμε ο ένας από τον άλλο όταν η επιθυμία μεγάλωνε δώσε μου ένα απαλό φιλί σαν αυτά

ξέρεις! Meigo doce a saber a ti! Σου δίνω ένα φιλί

Αϋπνία μου

Δεν κοιμάμαι, γιατί δεν θέλω να κοιμηθώ, θέλω να ζήσω. Να ένα εμπόδιο που δεν με αφήνει να κοιμηθώ. Θα το αντιμετωπίσω με αϋπνία

Η σκιά του λύκου του καρτούν χάθηκε αλλά βρέθηκε. Προστατεύεται, αλλά μόνο από επιλογή. Τρέφει την επιδεξιότητά της από χημικά στερεά και το ακαταμάχητο h2O. Στην καθαρότητα της ίδιας της σκιάς βουτάει για περιπέτειες και είχε μια προσγείωση, caricuaao. Όπως ο λύκος ήταν προστατευμένος, αλλά μόνο με τη στάση του, βυθίζεται στη φαινομενική μοναξιά. Σήμερα γράφω με caricuaao λύκος αντιμετωπίζει τον κόσμο του και να τον ερμηνεύσει. Ανεξάρτητος φίλος δεν ζει χωρίς άγρια αλλά φιλανθρωπική φύση του μια πραγματική αρχάριος της ζωής, έμβρυο στο caricuaao όπου αποφοίτησα έχει το αίμα των νέων πιστός, ειλικρινής πάνω απ 'όλα μια ατρόμητη φύση, άγρια στην ουσιαστική του, αλλά πιστός και φίλος και σεβασμό του συντρόφου και φίλου του. Έτσι πιστός σύντροφος του ταξιδιού και της συνενοχής που ερμηνεύεται πάντα με στοργή και σιωπή. Έζησα λίγο αρκετά για να ξέρω τις σκιές των δρόμων caricuaao και c^a. Αλλά είδα το θάρρος στο λύκο και δημιούργησε μια σύνδεση σιωπηλή έμπιστος φίλος και νόμιμη ως προς την ελευθερία του. Αν υπήρχε κάτι που είχε ο λύκος ήταν η ελευθερία, αλλά ήταν μόνος, μόνος! Και ελεύθερος! Σκιώδης λύκος που έλαμπε ενέργεια εξωανθρώπινη στον τρόπο ύπαρξής του. Με τα γαβγίσματά του επέβαλε την ανεξαρτησία του από την αγριότητα της γονιδιακής του φύσης. Αποφάσισα να μοιραστώ τον αντίστοιχο μπακαλιάρo πνευματικά και μόνος του την παραμονή των Χριστουγέννων με τον λύκο ή ακόμα καλύτερα τον σκιώδη λύκο καρικατούρα που ταυτόχρονα ελεύθερος σε αρμονία

αδελφικά συνδέεται με ένα μόνο πιάτο και το αντίστοιχο ποτό. Είμαστε μόνοι από επιλογή; Φυσικά και είμαστε ελεύθεροι να σκεφτούμε όπως μας διαμορφώνει η φύση. Ήταν ένα δώρο

για μένα αυτά τα Χριστούγεννα ο λύκος caricuaao, αλλά αυτός άγρια από έμφυτο γενετικό περιβάλλον τραβάει χρωμοσώματα του στην αίσθηση της ελεύθερης κατάστασης της καθαρότητας στη δική του φύση. Αινιγματικός ως προς τον τρόπο ζωής αλλά τροφοδοτείται από τη δίψα να ζήσει και να απολαύσει τη μοναχική του πλευρά αλλά ελεύθερος από κάθε περιορισμό ή επιβολή.

Εγώ και η σκιά λύκος είναι φίλοι, αλλά αχαρακτήριστος στον αντισυμβατικό τρόπο δράσης τους από τον εξαναγκασμό των άλλων, είμαστε ελεύθεροι από τη μητέρα φύση και έτσι αναπτύσσουμε και προκαλούμε ό, τι μας διεισδύουν. Havana club είναι στην ουσία της τρέλας της ίδιας δίψας για επανάσταση και να αναλάβει την ύπαρξή μας, εδώ είναι μια ελεύθερη αλλά μοναχική συμφωνία με τη συνεργασία του κυνικού ενστίκτου.

Με όλο το σεβασμό, επιτρέψτε στον εαυτό σας και σε μένα! Τι πιστεύεις για μένα και εγώ για σένα; Σας είμαι ευγνώμων που με διαβάζετε, που ίσως με καταλαβαίνετε!

Περνώντας στο μέρος των εκτιμήσεων, αν έχετε ήδη διαβάσει μου έχετε ήδη λάβει elazões σας τουλάχιστον εύγλωττο δώρο ξετυλίγονται κατά τη νόμιμη ώρα ήδη η μάζα του κόκορα ή το παιχνίδι του κόκορα εδώ είναι το τρομερό ερώτημα!?

Αναστοχασμός σε επικοινωνιακή έκσταση κατανοητή στην ελάχιστη και απλή ηχώ της σιωπής που μας απομακρύνει. Οι πράξεις είναι λόγια πόνου ακόμη και σε μια απλή θέρμη απόρριψης. Φυσικά ανυπέρβλητο εμπόδιο αλλά όχι από την ορμονική και πνευματική χημεία της φωτεινής ύπαρξης. Τα ουράνια σώματα εισβάλλουν σε μας για την άνθιση της αγάπης-τέλεια. Σε αναζήτηση του τριφυλλιού της αγάπης, γιατί ο πλούτος συνίσταται στην κατανόηση των πολύπλευρων όντων και πάντα με κάτι να προσθέσουμε σε

αυτή την άποψη. Μια ακόμη προσθήκη, μια ακόμη αύξηση αυτής της επιθυμίας για συμπόνια και τρυφερότητα που μας εξορίζει στην αντιπροσωπευτική αυτοεκτίμηση στο

κοινωνικά περιβάλλοντα. Εξεταζόμενο από την οπτική γωνία του ενός και αδιαίρετου εαυτού, καμία βούληση δεν είναι συμμαχική, όσες βούληση και αν προκύψει στον κύκλο. Αυτός ο χρυσός κύκλος, η συμμαχία της καλής πίστης και της πίστης και του σεβασμού, πάνω απ' όλα του καθήκοντος, δεν υπάρχει. Είμαστε αγνοί και άγριοι στον τρόπο που ενεργούμε, και τίποτα δεν είναι πιο εγωιστικό από τον εαυτό, ο οποίος ακριβώς επειδή είναι έτσι εισβάλλει πάντα στον άλλο με την άποψή του. Όταν το μυαλό φλέγεται από μια απλή αντιπαράθεση ιδεών, πρέπει να επικαλούμαστε την κοινή λογική. Πότε πρέπει να υποχωρήσουμε ή να παρεμβάλουμε το εγώ στον άλλο. Τίποτα πιο κοινότυπο από το να απορρίπτουμε αυτό που δεν θέλουμε, είναι εύκολο. Το να αγαπάς και να αγαπάς είναι ναι να αισθάνεσαι τον άλλο και όχι τον εαυτό σου. Εποικοδομητική στάση του δεσμού μεταξύ μας όντα, υποφέρει από μια αρμονία που από το ζωντανό ον μαζί με άλλα όντα. Αποτυπωμένη στην ενστικτώδη συμπεριφορά σκεφτόμαστε μόνο τον εαυτό μας, έπειτα τον εαυτό μας και παρεμπιπτόντως πάλι τον εαυτό μας. Συγκρούσεις επειδή ο ένας είναι εγώ που μεταμορφώνεται σε εγώ και ποτέ δεν ξέρει κανείς ακριβώς πόσα εγώ πρέπει να ανεχτεί πριν ενδώσει στον άλλο. Είναι ένα είδος έλευσης σε μας που ανοίγει πάντα. Προσοχή στα δικά μας Εγώ με το οποίο εαυτό μασάζεις και σε ποιο επίπεδο εγωισμού βρισκόμαστε. Λοιπόν, η πανοπλία του εαυτού μια μέρα θα σπάσει τόσο πολύ από τα εσύ που υπάρχουν και που είναι περισσότερο εγώ παρά εγώ που θρυμματίζουν την πανοπλία. Και τότε πώς είναι να στέκεσαι μπροστά στον καθρέφτη και να είσαι μόνο ο αντικατοπτριζόμενος εαυτός σου που υπάρχει γιατί όλοι οι εαυτοί σου θρυμματίστηκαν από τους εαυτούς του κόσμου. Γιατί μένουμε μόνοι, και τότε, όταν θέλαμε να είμαστε μόνοι μόνο λόγω του εγωισμού των διαφόρων εγώ ενάντια στα εγώ. Μοναξιά αυτή η λέξη

που έχει πολλή αυτοαγάπη αλλά που δεν δημιούργησε καμιά αγάπη για το εγώ συν εσένα. Αγάπη: Εγώ και εσύ omnia vincit amor η αγάπη νικάει τα πάντα.

Ai se tu sabes e quisesses ai que tu sabes e nunca deve porque esta ansiedade perdulária porque é saudade e é séria vens de lá para cá I nao vejo nem dá como seria perfeito seria um feito que tu viesses e trazesses

ούτε φέρνεις ούτε εμφανίζεσαι αχ τι πόνος να θέλεις και να μην μπορείς αλλά ούτε μπορείς ούτε θέλεις εύχομαι η συνάντηση σε ένα σημείο να είναι έτσι η ζωή είναι πολύ πολύχρωμα χρώματα έχω πολλά που μου δίνουν μια κουκκίδα θα έπρεπε να είσαι εδώ κοντά μου δεν μπορώ να δω τον κήπο τα τριαντάφυλλα ανθίζουν και πέφτουν τα λευκά πέταλα ξεθωριάζουν η λαχτάρα και η επιθυμία ποτέ μόνη, χωρίς ντάμπινγκ είμαι εδώ είσαι εκεί και σε ήθελα εδώ τα όμορφα και καστανά σου μάτια είναι σαν ελιές από τη θάλασσα που όταν τα σκέφτομαι μόνο εσύ με κάνεις να θυμάμαι ότι ξύπνησα, ξύπνησα άφησα το σκοτάδι χωρίς λαχτάρα βρήκα τον εαυτό μου και τύλιξα το πάθος και την επιθυμία σε όλα όσα είδα και θυμήθηκα δυνατά φιλιά, δυνατές αγκαλιές όλα όσα έδωσα και έλαβα και δεν ζήτησα προέκυψαν από την αναγέννηση της ύπαρξης και δεν ζήτησα να είμαι με αγάπη χωρίς πόνο είδα, ευχήθηκα, είχα και θυμήθηκα όλα όσα μου δόθηκαν ήταν όλα όσα δεν μπορούσαν πια να επιμείνουν δόθηκε αγάπη, στοργή, συμπόνια όλα για το πάθος αυτή η λέξη που δεν λέει ποτέ όχι σε μια ελεύθερη καρδιά και περιμένει να δώσει αυτό που δεν ζητείται καν υπάρχει δωρεά είναι αλήθεια είναι να δώσεις, χωρίς να ζητάς ή να απαιτείς αν δεν ακούσεις ένα μη ζητάς, δώσε ψάξε για το φτυάρι και βρες το ελιξίριο ο θησαυρός που δεν υπάρχει όμοιος, μόνο ένας θησαυρός που δεν είναι χρυσός είναι η διαρκής αγάπη ήξερες καλά τι ήθελα αλλά δεν σου το είπα είδες ότι υπήρχε κάτι βαθύ, κάτι που έβλεπα αλλά δεν το μετέφραζα ήταν μια δύναμη, χωρίς να το έχω ήταν να γεννηθεί, χωρίς να το βλέπω μεγάλωσε μέσα μου έτσι ώστε να μου αρέσει και για σένα έγγραψα, και δεν είδα ότι αυτό που μεγάλωσε μέσα μου ήταν η αγάπη ήταν κάτι που ήθελα αλλά δεν το είχα, αλλά επιθυμούσα επιπλέον αγαπούσα πόσο μου άρεσε να το βλέπω να μεγαλώνει το σούρουπο όλα συνέβαιναν χωρίς φόβο, χωρίς τρέμουλο χωρίς φόβο να κοιμηθώ ζεσταίνοντας τη μοναξιά σαν ένα χέρι κάτω από την καρδιά

ήσουν εκεί, δίπλα στο παράθυρο δεν σε είδα, αλλά ήξερα, ένωσα το άρωμα ήταν δικό της μια μυρωδιά σανταλόξυλου και γιασεμιού άκουγα, αλλά δεν άκουγα όμως κατάλαβα ότι δεν ήταν εκεί και αναγνώρισα ότι χθες ήταν το ίδιο, αλλά σήμερα ήταν διαφορετικό είδα, μύρισα και άκουσα ήταν μπροστά

το μέτωπο χωρίς ίσο, ήταν κάτι το ιδιαίτερο, πονούσε και ήταν απαραίτητο για μένα να αναπνεύσω και να εισπνεύσω ανέπνεα για σένα, δεν σε είδα, δεν σε ένιωσα και δεν ήταν το τέλος γιατί ήσουν εκεί, μακριά αλλά παρούσα ζήτησα από έναν μοναχό να μου δείξει το μέτωπο, το μέλλον και μάντεψα, ότι ήσουν εκεί στο τέλος, στο παράθυρο κοιτάζοντας χωρίς να σε βλέπω, χωρίς να σε δίνω σε πήγα στη θάλασσα σε έδωσα να γνωρίσεις τη μυρωδιά του θαλασσινού αέρα της υγρής αναπνοής και χαρά ήταν αυτό που είδα τη θάλασσα, την άμμο, την υγρασία, τον αέρα και ναι την αναπνοή σου.

Ανάβω αυτό το στοχαστικό τσιγάρο και απολαμβάνω την αρμονία μεταξύ της ύπαρξης και του σκεπτόμενου αντικειμένου με κάνει να περιπλανιέμαι μεταξύ των γραμμών και να ρέω στη σκέψη αντικειμενικές ιδέες και αλληλεπιδράσεις μεταξύ συγγραφέα και αναγνώστη ποτέ δεν διάβασα σύρμα για να φυτέψω αυτό που έγραψα, αυτό είναι παράξενο, αλλά ξέρω ότι κάποιος διαβάζει γιατί του αρέσει, θα φτάσει αυτό που θέλω να μεταφέρω ή είναι κάτι ασαφές το τσιγάρο έσβησε και νομίζω ότι για μένα θα είναι ...! Δεν ξέρω, αλλά γράφω ως μια μορφή πνευματικής και διανοητικής απελευθέρωσης είναι καλό για μένα εύχομαι ότι όσοι με διαβάζουν είναι ευτυχισμένοι και καλά επέλεξε για ένα άλλο είδος της γραφής τον τελευταίο καιρό είμαι πιο συγκεκριμένη όχι τόσο για το φως και την ενέργεια, αλλά για την αγάπη και την κατανόηση προορισμούς, το μυαλό της αγάπης vociferate τις λέξεις τρυφερή για κάποιον που θέλει να διαβάσει κάτι πιο τρυφερή, λογική και είμαι ανοιχτή αγκαλιά στην αγάπη στην αυτοπεποίθηση χωρίς συγκρούσεις και χωρίς να θέλω να είμαι αμφίσημη στα λόγια μου είμαι πιο άμεση και συγκεκριμένη θέλω να φτάσω στο συναίσθημα αυτό το συναίσθημα που ενώνει τον αναγνώστη με τον συγγραφέα συγγένειες έτσι θέλω να είμαι αυτό που ήμουν πάντα αυθόρμητη αλλά ελκυστική σε

φιλικές λέξεις της συμφωνίας μεταξύ των γραμμάτων που ενώνονται και σχηματίζουν προτάσεις πάντα με σύνδεση, και πολύ ρεαλιστική περιμένω στοχαστικές λέξεις, στοχαστικές προτάσεις συγγνώμη αν σας κάνω να σκεφτείτε αλλά είναι καλό να σκέφτεστε ακόμα και αν πρόκειται για το παράλογο γιατί είναι κάτι που υπάρχει μόνο και μόνο για να πω ότι υπάρχω και εγώ

αυτός ο απλός τρόπος ή ιδιοσυγκρασία μέσα από ένα συνηθισμένο *filipe mouga* για όλα τα ασυνήθιστα που με διαβάζουν, επειδή δεν είναι κοινή τόσο πολύ υπομονή για να διαβάσετε αυτό που γράφω και ομολογώ, διαβάζω λίγο, αλλά όταν το κάνω, επίσης, με κάνει να σκεφτώ και εδώ είναι η πρόκληση μου διαβάσει και να συνεχίσει να διαβάζει και να σκεφτεί. Είμαι ευγνώμων και χαρούμενος ακόμη και αν δεν είναι για τη σκέψη ότι κάποιος σκέφτεται επίσης σκέψεις! Ίσως δεν το αισθάνεστε, εγώ το αισθάνομαι, όπως η βροχή στην πέτρα μπαίνει στις τρύπες του πεζοδρομίου είναι ενωμένη κάτω από την άμμο και τη γη σκληρή και απαιτητική σύνδεση δεν υπάρχει χώρος, δεν υπάρχει χώρος ούτε μια ακόμη πέτρα εδώ είναι μια αποτελεσματική σχέση πέτρα, γη, άμμος περπατάμε πάνω τους έτσι είναι και οι σχέσεις μεταξύ κρύων λίθων με ή χωρίς άμμο ή χώμα αλλά ενωμένες από το χέρι του χτίστη που τις ένωσε και τελειοποίησε την αγάπη θα πρέπει σε όλη τη γη να ενωθούν σαν τις πέτρες του πεζοδρομίου ο χτίστης είναι ο άνθρωπος που συνδέει διάφορες πέτρες και δεν συνδέει πέτρινες καρδιές αλλά συναισθήματα που μπορούν να διαμορφωθούν σε κάθε άλλο κομμάτι θα πρέπει να είμαστε ένα σύνολο από κομμάτια που μαζί μπορούν να αντέξουν κάθε βάρος ούτε η φθορά του χρόνου τολμά να καταστρέψει το πεζοδρόμιο που περπατάμε έτσι είναι οι άνθρωποι υποφέρουν από πολύ μεγάλο φορτίο αλλά αν είναι ενωμένοι ο αντίκτυπος είναι μικρότερος ενωμένοι εσύ το άλλο κομμάτι με αγάπη θα είσαι η άμμος και η γη που μας ενώνει χωρίς ευθραυστότητα, μόνο η φθορά ελαχιστοποιείται αν όλα τα κομμάτια είναι μαζί και καλά στρωμένα ο άνθρωπος τελειοποιεί την δική του πέτρα και ενώνει τις άλλες μαζί είναι δυνατές και αποτελούν ένα μακρύ και στέρεο μονοπάτι σε όλο τον κόσμο είναι κάτι που μας ενώνει σαν τα Lego και αυτό είναι ένα άθραυστο φρούριο όλα ενωμένα και χωρίς ελαττώματα αν η κάθε πέτρα υποφέρει την φθορά τίποτα περισσότερο από άμμο

για να τα βάλει στην θέση τους οι πέτρες όπως και οι άνθρωποι έχουν χρόνο ζωής όπως και οι πέτρες ο άνθρωπος αντικαθίσταται λόγω της φθοράς και του χρόνου της ζωής υπάρχουν μικρές πέτρες, μεγάλες και ούτω καθεξής κάποιες που ταιριάζουν από την φύση τους άλλες

που είναι απαραίτητα για να γυαλίσει έτσι είναι ο άνθρωπος στη γη διαμορφώνεται για να ταιριάζει στη σωστή θέση οραματιστείτε με ένα παζλ στο οποίο όλα τα κομμάτια ταιριάζουν έτσι ώστε όλοι οι άνθρωποι να έχουν μια θέση και δεν είναι λιγότερο σημαντικοί από τους άλλους που θα είναι ένα παζλ χωρίς κομμάτια μια παραμορφωμένη εικόνα χρειαζόμαστε όλοι στον κόσμο ο πλανήτης γη χρειάζεται όλους τους άνδρες και τις γυναίκες κανείς δεν είναι τίποτα, όλα έχουν έναν τρόπο να υπάρχουν και να συνδέονται με τα άλλα εδώ είναι ένα τεράστιο παζλ η γη όπου ζούμε και είμαστε συνδεδεμένοι μεταξύ μας χωρίς να το ξέρουμε αλλά όλοι παίζουμε ένα ρόλο στο παζλ κάποιιο πιο ίσιοι, άλλοι πιο στραβοί, αλλά είναι φυσικό ότι όλα ταιριάζουν άλλωστε θέλουμε ένα μονοπάτι αυτό το μονοπάτι είναι η αρμονία μεταξύ των όντων που όλα συνεργάζονται για τον ίδιο σκοπό η αγάπη και η σύνδεση μεταξύ των ζευγαριών πως μπορούμε να ορίσουμε τους εαυτούς μας αν οι άλλοι δεν δείχνουν τον εαυτό τους αισθάνονται και δεν λένε την αλήθεια αισθάνονται είναι να υπάρξεις είναι κάτι που πρέπει να μοιραστείς και αν πονάει να ζεις μοιράζεσαι και το κόστος αλλά γιατί να μην λύσουμε τα πάντα χωρίς προβλήματα γιατί λέμε ψέματα και φαντασιωνόμαστε τα συναισθήματα είναι το πρόσωπό μας το πρόσωπό μας και όταν αγαπάς κάποιον πρέπει να δείχνεις το πρόσωπο όπως είναι αν δείχνεις το πρόσωπο όπως είναι συγνώμη αν είμαι όπως είμαι αλλά δείχνω πως είμαι και δείχνω το πρόσωπο και το πρόσωπό μου δεν πουλιέται όχι γιατί είναι πολύ ακριβό γιατί τα λεφτά ποτέ δεν με αγόρασαν ούτε θέλω να είμαι προς πώληση και πολύ περισσότερο να αγοράσω κάποιον αλλά ένα πράγμα είναι σίγουρο είμαι κατά του ευρώ υπέρ του προσώπου όχι του στέμματος λένε ότι αγοράζει τα πάντα γιατί δεν είμαι βασιλιάς και δεν θέλω στέμμα θέλω αλλά πρόσωπα με συναισθήματα με πόνο γιατί αν δεν υποφέρεις δεν υπάρχει και αν δεν υποφέρεις πουλήθηκε αγοράστηκε είναι

ευτυχισμένος γιατί έχει λεφτά δεν το είδα ποτέ το πρόσωπο δείχνει τα πάντα και χρειάζεται πρόσωπο για να υποθέσουμε ότι δεν είμαστε αρκετά καλοί και πρέπει να είμαστε αρκετά καλοί για να υποθέσουμε...γιατί δεν είμαστε καλοί. Κανείς δεν είναι αρκετά καλός... ...γιατί μια μέρα το στέμμα αντικατέστησε το πρόσωπο...

θα ήταν το στέμμα χωρίς πρόσωπο ο ίδιος πόνος η ίδια
θέρμη ήταν αγάπη πάθος ήταν η φαντασία μας η μεταφορά
μας από το φανταστικό στο πραγματικό είμαι πιστός στο
πάθος στον έρωτα στον ενθουσιασμό ακόμα και στον πόνο
για αυτό το μεγαλείο σου υπάρχω και είμαι ηθοποιός στον
κόσμο μας είσαι ηθοποιός βουβής ταινίας αλλά το πέρασμά
μας είναι ένα ρομαντικό κινηματογραφικό γύρισμα που
τονίζει ένα τραγούδι "εδώ είναι ο ενθουσιασμός μας αγάπη
χωρίς πόνο" θα μπορούσες να είσαι θα είμαι εσύ είσαι τότε
είμαστε και οι δύο κοιτάμε και βλέπουμε την ίδια
προοπτική την ίδια πορεία το ίδιο μέλλον τη γωνιά μας ο
ίδιος χώρος χωράει τα πάντα παίρνει τα πάντα προβάλλω
να εξιδανικεύω επιτέλους δουλεύω για τον ίδιο τρόπο μέσα
από τον ίδιο τρόπο αναπνέω και αναστενάζω πάντα
αναστενάζεις αν φοβόσουν το μέλλον ήταν δύσκολο να σε
βλέπω να υποφέρεις χωρίς να πονάς γιατί δεν πληγώθηκες
ήταν η ζωή ξέρεις ότι ναι δεν ξέρω αν ναι γιατί φαντάζομαι
και η φαντασία δεν είναι αξιόπιστη αλλά ξέρω ότι ναι
είμαστε μαζί ακόμα και αν χωριστούμε απλά για να είμαστε
εδώ σου επικοινωνώ σου απαντώ ξέρω που είσαι ποτέ δεν
ξέρεις αν θα είμαι αλλά βρίσκομαι εδώ και εκεί είμαι πάντα
εκεί μαζί σου συνεχίζω χωρίς να ξέρω γιατί μόνο
φαντάζομαι αλλά φαντάζομαι όλα καλά χωρίς σύνορα δεν
υπάρχουν εμπόδια είμαστε εσύ και εγώ πάντα εδώ μαζί ή
χώρια είμαστε συνδεδεμένοι, σε χρειάζομαι και με
χρειάζεσαι ενεργείς αντιδράς γελάς χαμογελάς μιλάς μιλάς
εγκρίνω κοιτάς βλέπεις παρατηρείς συμφωνώ είμαστε
πάντα σε αρμονία πως σε θέλω πως σε επιθυμώ μόνο για
ένα φιλί ταξιδεύω τρέχω πετάω πάντα σκοντάφτω αλλά δεν
πέφτω ούτε πληγώνομαι είσαι η θεραπεία της επιθυμίας
μου υπόσχομαι θα σε συναντήσω και θα ανακαλύψω τα
πάντα και δεν ξέρω τίποτα γιατί είχα ήδη φανταστεί πως θα
ήταν το μέλλον σε είδα και σε ένιωσα σε ένιωσα σε ένιωσα
σε ένιωσες με ένιωσες σε ένιωσα και ένιωσα ότι με ένιωσες κι
εσύ γιατί διάβασες αυτά που έγραψα και αυτό που ένιωσα

ήταν ότι σε θέλω κοντά μου πάντα ξεπέρασα την ανταρσία
αλλά δεν υπάρχει μάχη συγγνώμη για το τυπογραφικό λάθος
κανείς δεν φταίει γιατί θέλεις να βλέπεις ακόμα και χωρίς
να κοιτάς το ξέρω το φαντάζομαι

βλέπετε ότι η αυτοκρατορική κατάκτηση είναι πραγματική και δεν ήταν φαντασία, ήταν ένα θέαμα χωρίς απάτη.

Μηδενισμός ή μηδέν εδώ είναι ότι κανείς δεν φεύγει από το παιχνίδι όταν κάποιος φτάνει αυτό που θέλει νιώθει προσωρινά ευτυχισμένος γιατί η φιλοδοξία είναι να κατακτήσει και μετά να κατακτήσει ξανά οπότε είναι ευτυχισμένος που έφτασε και απογοητευμένος γιατί έφτασε και πάντα θέλει κάτι περισσότερο και τώρα είμαι ευτυχισμένος αλλά μετά σκέφτηκα μια άλλη επιθυμία τώρα τότε ο κύριος Genius μου χαρίζει όχι τρεις επιθυμίες αλλά ένα άρμα από επιθυμίες και τώρα κύριε Genius μην εξαφανίζεσαι θέλω κάτι περισσότερο πίσω από την ομορφιά είναι ο χαρακτήρας αυτή η δύναμη που μας οδηγεί να ακολουθούμε πάντα έναν προσωπικό και εφικτό ιδεαλισμό έτσι υπερασπίζεται κανείς ένα ατομικό συμπεριφορικό και κοινωνικό ιδεώδες. Πίσω από την ομορφιά κρύβεται ο χαρακτήρας, αυτή η δύναμη που μας ωθεί να ακολουθούμε πάντα έναν προσωπικό και εφικτό ιδεαλισμό, γι' αυτό υπερασπίζεται κανείς ένα ιδεώδες συμπεριφοράς και κοινωνικής ατομικότητας, αγαπητοί μου φίλοι, αυτή η διαφορά που σηματοδοτεί τη στάση της δράσης και της υλοποίησης σύμφωνα με μια ιδέα, μια σκέψη, έναν τρόπο ύπαρξης σε συμμόρφωση, γι' αυτό σε αναζήτηση, ή φτάνοντας στην περηφάνια αυτή τη δύναμη της φύσης που μας επιτρέπει να είμαστε αυτό που είμαστε μοναδικά όντα και γεννήτορες του ίδιου του λόγου στον οποίο ο καθένας από εμάς φιλοδοξεί να είναι ξεχωριστός, ω μην το πιστεύετε, μια μέρα έχετε ήδη πέσει το ανεχόμαστε αλλά και αγαπάμε και αγωνιζόμαστε στέκονται με πίστη πέφτουν χωρίς να θέλουν να πάνε πέφτουν χωρίς αλεξίπτωτα όλα αναιρούνται με ενοχές χωρίς δικαιολογίες και πάνω! Το πράσινο σου, το καφέ σου η γοητεία σου πριγκίπισσα η ψυχή σου φλέγεται σε θέλω, όπως κάποιος που θέλει να ζήσει, να αναπνέει χαρούμενα τα χρώματα

σου με θεραπεύουν από τους πόνους μου η λάμψη σου
είναι η γοητεία μου τα όμορφα και υπέροχα μαλλιά σου
χτυπάνε εκεί δημιουργούν δεσμούς ανάμεσα στις ρίζες της
καρδιάς για να σκοτώσουν τη μοναξιά συγχαίρω τον εαυτό
μου με ευγνωμοσύνη για αυτό το πάθος αυτό το χέρι αυτό
το άγγιγμα, αυτό το χαμόγελο που με πάει στον παράδεισο

Σε είδα Σε κοίταξα Σε πρόσεξα Σε κοίταξα ξανά Σε πρόσεξα
ξανά Μου άρεσες

Μου άρεσε πολύ, ήταν μια χειρονομία αγάπης.

Ήσουν έτσι και μου είπες ναι είδα ότι δεν ήταν έτσι σε ρώτησα πως είσαι και σχεδόν έκλαψες ένιωσα θλίψη και μου ζήτησες να μην είμαι έτσι σου ζήτησα να μην είσαι χαρούμενος είμαι σαν εσένα αν μια μέρα βρεθείς χαμένος σκέψου με σαν σημείο εκκίνησης σκέψου ότι η ζωή είναι ένας χάρτης και ότι με βρήκες και σου είπα καλωσόρισες ξεκίνα το ταξίδι από εδώ και ότι τίποτα δεν έχεις ήδη λογαριασμό μαζί μου και ότι με έχεις στην κρυψώνα σου δώσε μου ένα φιλί και όλα θα είναι όμορφα.

Να φαντάζομαι χωρίς να δημιουργώ να γράφω χωρίς να διαβάζω να ακούω χωρίς να ακούω να μελετώ χωρίς να απομνημονεύω εδώ είναι ένα σύνθημα έχει ένα θέμα να βλέπω και να νιώθω και να αφήνομαι στα γράμματα στις λέξεις στις φράσεις στα ποιήματα μαζί μου όλα είναι ένα θέμα σήμερα νιώθω επικαιροποιημένος εκσυγχρονισμένος χωρίς παρελθόν αν και θυμάμαι ξεχνάω και ξανακάνω τα πάντα στο παρόν νιώθω την κατανόηση την αλήθεια νιώθω την ηλικία στο πρόσωπο κοιτάζω στα μάτια και βλέπω χωρίς ειρωνείες ή δημαγωγίες είμαι αυθόρμητος είμαι πραγματικός, ακριβής και επίκαιρος το σήμερα ήταν έτσι ξεχάστε το κάντε το έτσι όπως θα ήταν αν δεν υπήρχε προηγούμενη στιγμή Έρχεται από μέσα μου κοιτάζω το έξω θυμάμαι υπάρχω και βλέπω τον εαυτό μου στο τώρα η στιγμή έχει ήδη περάσει έχει ήδη περάσει κοιτάζω το παρόν βλέπω τη στιγμή τη στιγμή το γεγονός όχι του παρελθόντος αλλά του τώρα εμφανίστηκε σχεδόν αναδύθηκε αυτή η λέξη της πράξης ενός γεγονότος ενός γεγονότος μιας επιθυμίας μιας θέλησης τελικά μιας ευχαρίστησης απλά γράφω τίποτα δεν ειπώθηκε αλλά αντιστοιχούσε στο όραμα εκείνης της ημέρας και η γραφή γεννήθηκε η ενέργεια η χαρά ενός ανθρώπου που ζει τη μέρα του-η μέρα επιπλέει και σχεδόν ξεθωριάζει το διαυγές και γαλήνιο νερό που

τρέχει στο τρυφερό πρόσωπο είναι τα δάκρυα που τρέχουν στο πρόσωπό σου του κοριτσιού της κυρίας της γυναίκας που μερικές φορές χάνεται και δεν ξέρει καλά τι θέλει αλλά λαχταρά να είναι τόσο γλυκιά όσο το κεράσι είναι τα γράμματα είναι οι λέξεις μερικές φορές έτσι

ανόητα άλλα τόσο ξεκάθαρα που έρχονται από μέσα με μια λάμψη δεν ξέρω αν κάνουν φουρτούνα αλλά νιώθω ένα κάψιμο μιας πληγής ενός ταξιδιού στα οικεία σου είναι ένα σημείο καμπής ένα πέρασμα στον κόσμο σου και βλέπω με ένα βαθύ βλέμμα ξέρω τι αισθάνεσαι ξέρω τι φοβάσαι ξέρω τι θέλεις Σε αυτά τα απογεύματα σε αυτές τις νύχτες της μοναξιάς υπάρχει πάθος υπάρχει επιθυμία κλείνεις τα μάτια σου αισθάνεσαι φοβάσαι θέλεις και σκέφτομαι το χαρούμενο και πρόθυμο χαμόγελό σου που περιμένει κάποιον γενναίο παίρνουν κλέβουν εισβάλλουν αλλά δεν παίρνουν τον εαυτό μου που είναι δικός σου το όνειρό μας η συνάντησή μας στην όχθη ενός ποταμού χαμογελάω παίζεις με μια πέτρα κάτω από το νερό που κινείται και κινείται η πέτρα είναι σκληρή αλλά εσύ και το νερό είστε αγνοί ιδιοκτήτες της μεγαλύτερης τρέλας αν καθίσω κάτω σκέφτομαι γράφω ανάμεσα σε γραμμές στο φανταστικό σαν ένα ψάρι σε ένα ενυδρείο όπου τίποτα και τίποτα αλλά δεν κουράζεται να αναπνέει οξυγονώνεται και αναζητά την ελευθερία του κολύμπι μια μέρα χωρίς ενυδρείο να το κρατάει και μετά ονειρεύεται γεια σου σε βλέπω εκεί σε ρωτάω πως είσαι είμαι λίγο πολύ μου λες ακούω και σκέφτομαι όσο πιο πολύ βλέπω το αίσιο του το λιγότερο σου βλέπω πάρα πολύ ποτέ λιγότερο βλέπω και νιώθω τι σε ανησυχεί και δεν αδειάζει το θετικό και δημιουργικό σου μυαλό αλλά ποτέ δεν ήταν αρνητικό ήταν εποικοδομητικό πίνω τον καφέ χάνω την πίστη κάποιος με αρπάζει νιώθω το νύχι που με προστατεύει κάποιος που ποτέ δεν με ξεχνά και μου λέει είσαι εκεί ναι σε θέλω ευτυχισμένο ευτυχισμένο και ικανοποιημένο όπως πάνταεσύ ευτυχισμένη και ικανοποιημένη όπως όλοι οι άλλοι είναι αυτό που εύχομαι για αυτόν τον πληθυσμό στην εξέλιξη ώστε να υπάρχει πάθος κοίταξα μπροστά σε είδα παρούσα ήταν μαγευτικό ήταν μαγικό όλα όσα ήθελα ήσουν εσύ μόνο εσύ μόνο εγώ και εσύ πόσο ευτυχισμένοι ήμασταν κοίταξα τη βροχή που έπεσε και μας ένωσε βρεγμένους και ερωτευμένους

ήμασταν όλοι πλημμυρισμένοι από αυτές τις σταγόνες μαγείας και από όλα όσα μεταδόθηκαν ήταν χαρά κάθε φορά που νιώθω κάθε φορά που γράφω είναι κάτι που βλέπω θυμάμαι και σε βλέπω πάντα μπροστά στο μέλλον και στο παρόν θέλω-

εσύ για πάντα όποτε σκέφτομαι σε βλέπω μαζί μου ομφαλός με ομφαλό χείλη με χείλη σώμα με σώμα ενωμένοι περισσότερο από φίλοι πάντα ήταν κάτι που είδα και δεν το είπα ήταν κάτι που ήθελα και ένιωσα κάτι δυνατό μια σύνδεση χωρίς βάσανα σε έβαλα στη φαντασία μου ήταν η δημιουργία κάτι όμορφου σε αποχρώσεις του κίτρινου όπως ο ήλιος που δεν σβήνει ποτέ και εκπέμπει ενέργεια όλη μέρα όταν σβήνω το φως γίνεται σκοτάδι όλα σκοτεινιάζουν μπαίνω σε αυτή τη διάσταση υπάρχει ένας σκοτεινός λόγος υπάρχει σκοτάδι δεν υπάρχει λόγος εσύ στη φαντασία μου ήταν η δημιουργία κάτι όμορφου σε αποχρώσεις του κίτρινου όπως ο ήλιος που δεν σβήνει ποτέ και που ακτινοβολεί ενέργεια όλη μέρα όταν σβήνω το φως γίνεται σκοτάδι όλα είναι σκοτεινά μπαίνω σε αυτή τη διάσταση υπάρχει λόγος σκοτάδι δεν υπάρχει κίνητρο υπάρχει φαντασία του τίποτα του κενού αυτού που δεν φαίνεται όλα προβάλλονται στο σκοτάδι ένας τοίχος φαντάζεται εμπόδια πέφτουν κάτω χειρότερα από πλοκάμια η παράσταση αρχίζει ανάβω το φως η αυλαία ανεβαίνει μέχρι όταν

Πηγαίνω ονειρεύομαι σκέφτεσαι αλλά δεν σκέφτεσαι ακριβώς όπως τίποτα δεν είναι το ίδιο το μυαλό σκέφτεται διαφορετικά από άνθρωπο σε άνθρωπο σκέφτεσαι σκέφτομαι και εγώ σκέφτομαι καλά! Σκεφτόμαστε και πράττουμε πάντα μόνο ένα είναι να συμβεί όπως βλέπω το σκοτάδι είμαι επιβάτης όχι του φωτός αγάπη για όσο είμαι ολόκληρος νιώθω τα μέρη του σώματος να κοιμούνται συναισθήματα σπασμένα από τον τόνο από τον ήχο που μου λέει να χαλαρώσω τονίζεται και απορροφάται από το αυτί ξαναεμφανίζομαι δεν κοιμάμαι αλλά ίσως είναι καλύτερα να ξεχάσω κάτι να ανακουφίσω την ένταση ο παλμός είμαι σταματημένος δεμένος αναπροσαρμόζεται ίσως έχει ήδη περάσει απελευθερώνομαι και είμαι ήσυχος αλλά υπάρχει πάντα μια λύση στο ερώτημα δεν αντιδρώ

αλλά δω αναλαμβάνω την κατάσταση εδώ είναι μια καλή ευκαιρία να τελειώσω τα βάσανα.

Νόμιζα ότι ονειρεύτηκα ξύπνησα και σε είδα στο όνειρο έμοιαζε με παραμύθι ήσουν αυτή που είχε περισσότερη γοητεία περισσότερη ομορφιά τον αέρα της πριγκίπισσας ήσουν η έμπνευσή μου δεν ήταν φαντασία ήταν ο ιππότης σου ο πολεμιστής σου για σένα είχα κάθε δράση χωρίς πανοπλία που προστάτευε την καρδιά μου ήσουν νυσταγμένη άνοιξες το στόμα σου αποκοιμήθηκες σε σκέφτηκα ακουμπισμένη στο πλάι σου

ξαπλωμένη ζήτησα ένα φιλί της ικανοποίησες μια επιθυμία ευχήθηκα να είμαι μαζί σου βρέθηκα να ονειρεύομαι μαζί σου σε βλέπω γαλήνιο πέταλο κρίνου το άρωμά σου με σαγηνεύει με οδηγεί στη συνάντησή σου ζαλίζομαι και μπερδεύομαι είμαστε στη στέγη σου βλέπω αστέρια ακουμπάω πάνω σου και χάνομαι ακόμα με κάνεις να χαμογελάω με κάνεις να νιώθω είναι τόσο καλό να με αφήσεις να πάω πέρα δεν υπάρχει κανείς είσαι τόσο ευγενικός ένας ανάμεσα σε περισσότερους από χίλιους ή καλύτερα άπειρος είναι τόσο όμορφο αυτό που νιώθω για σένα περισσότερο είναι αδύνατο να νιώσω είναι να αφεθώ για σένα για τη μαγεία σου για τη χαρά σου.

Είσαι τόσο χαριτωμένος είσαι ένα μωρό που ήδη περπατάει στα πόδια του είσαι τόσο γλυκός είσαι φίλος που σε θέλω μαζί μου είσαι αστείος είσαι ο καλύτερος είσαι ο καλύτερος είσαι όλα όσα ήθελα και ευχόμουν είσαι ένας πανέμορφος γιος είσαι πολύ τρυφερός είσαι πολύ χαμογελαστός είσαι συμπαθής είσαι η μεγαλύτερη χαρά είσαι ο γιος μου είσαι ο κόσμος μου άτακτο άτακτο αγόρι είσαι εσύ Τιάγκο γιε μου είσαι το αγοράκι μου είσαι το χαριτωμένο και δροσερό μου παιδί είσαι υπέροχος όλη μέρα το χαμόγελό σου, το χαμόγελό σου, η χαρά σου είναι συναρπαστικές ενέργειες από κάτι αγνό πηδάς τον τοίχο πηδάς τον φράχτη έρχεσαι σε μένα για τα γλυκά έρχεσαι και μου δίνεις την πουτίγκα σου είσαι τόσο γλυκός τόσο καλός όλη μέρα είσαι πάντα χαμογελαστός και έτοιμος να πας στο δρόμο, στον κήπο είσαι ένα αγόρι ένα κατεργάρης μου αρέσεις και σου αρέσω θέλω να ξέρεις ότι σε θέλω πάντα κοντά μου

Ταξίδεψα κάτω από τα σύννεφα πέταξα κάτω από τους ουρανούς ήμουν στους πλανήτες στον Άρη και στον Δία στον Άρη αποφάσισα να σε αγαπήσω και στον Δία σε ήθελα και να η ύπαρξή μου που πετούσε από πένα σε πλανήτη υπήρχε δύναμη υπήρχε ενέργεια υπήρχε χαρά ήταν κάτι που μεταδιδόταν ήταν αγάπη σε σχήμα λουλουδιού είχε τη

δύναμη του ήλιου κινούνταν σαν το ηλιοτρόπιο είχε τη δική του θέληση σε αδιάκοπη αναζήτηση κάτι που καίει ήταν ένα όνειρο ήταν μια κατάκτηση ήταν ένας στόχος τα πάντα με πάθος χωρίς διάσταση ήταν μεγαλειώδες ήταν καταπληκτικό

επιτέλους πολύ στοργικά κοίταξα έξω από το παράθυρο πρόσεξα τον ορίζοντα πέρασα τα μάτια μου πάνω από το λόφο κοίταξα μπροστά είδα το αστέρι σου ήταν λαμπερό αστραφτερό σήκωσα τα μάτια μου είδα το φεγγάρι ήταν δικό μου και δικό σου ήταν τοπίο ήταν ένα ταξίδι σε είδα να ταξιδεύεις πάνω από τη στεριά και κάτω από τη θάλασσα σε συνόδευσα ταξιδέψαμε κατακτήσαμε ο ένας τον άλλον πάνω από τη στεριά και κάτω από τη θάλασσα ήταν μόνο το φως του φεγγαριού.

Saudade είναι να θέλεις είναι να επιθυμείς είναι να αγαπάς είναι να σκέφτεσαι είναι να αισθάνεσαι είναι να μου λείπεις είναι να θέλω να σε έχω εδώ είναι να επιθυμώ τη συνάντηση είναι να σε αγαπώ είναι να σε σκέφτομαι πάντα είναι να αισθάνομαι την παρουσία σου.

Νιώθω ότι θέλω να δημιουργήσω κάτι αλλά είναι πολύ ασαφές να φανταστώ να δημιουργώ και να μεταμορφώνομαι γράφοντας για να το διαβάσει κάποιος δεν ξέρω τι αλλά ξέρω γιατί αλλά μου λείπει η έμπνευση πρέπει να πάρω θέση για να αντιμετωπίσω αυτή την κατάσταση να γράψω και να έχω κάτι να διαβάσω αρχίζω να σκέφτομαι προσπαθώντας να αφεθώ θα τα παρατήσω καθώς δεν είναι εύκολο να το πετύχω.

Αν υπήρχε μια μέρα για να πω περιπέτειες ή περιπέτειες μόνο σε μια μέρα ούτε του 1 έτους σήμερα μετά από 1 χρόνο μπορώ να δω 50 ημέρες είναι 365 ημέρες το χρόνο 7 ημέρες την εβδομάδα 24 ώρες την ημέρα εδώ είναι ένα μικρό κομμάτι των 50 ημερών των στιγμών για αυτές τις 365 ένα χρόνο μερικές ημέρες της εβδομάδας και μερικά λεπτά για τις 60 24 ώρες φορές επιτέλους, ζήστε τη στιγμή!

Ήμουν αφηρημένος είχα πάει εκεί είχα έρθει ήμουν απορροφημένος λίγο διεστραμμένος ήταν λίγο παράξενο αλλά δεν ήταν όνειρο ήμουν ξύπνιος έτοιμος να ρίξω το

ζάρι ήταν ευθεία μπροστά μου

σύμφωνα με τον τρόπο που δούλευε το μυαλό, το φανταζόμουν και πάνω απ' όλα ήταν κάτι που δημιούργησα και μετά έπρεπε να ζήσω με την ύπαρξή μου και αυτό είναι να ζεις και να είσαι.

Ξέρεις κάτι; Υπάρχουν πράγματα που μεταμορφώνουν τα πράγματα ,είναι ήδη κάτι και το πράγμα που ήταν πράγμα προκαλεί η πράγματα αλλά πότε; Όταν μεταμορφώθηκε και ήταν πραγματικά το πράγμα που ήταν ήδη κάτι, καλά, τα πράγματα της ζωής!

Ήταν ομίχλη κάτω από αυτούς που πετούν ήταν αέρας για να αναπνεύσω ήταν η επιθυμία να νικήσω χωρίς να φοβάμαι ήταν το φεγγαρόφωτο δίπλα στη θάλασσα ήμουν ο καπετάνιος είχα τα πάντα στα χέρια μου πάνω στο πλοίο το ταξίδι η εικόνα της μάχης που κερδήθηκε εμφανίστηκε ήταν ένα επίτευγμα.

αν μια μέρα συνέβαινε αυτό αχ τι χαρά, κάποιος θα έλεγε κλείνω τις πόρτες, ανοίγω τα παράθυρα και πετάω άφοβα κάτω από τον παράδεισο υπάρχουν εκείνοι που ασυνείδητα κάνουν κρίσεις διαιωνίζω τον εαυτό μου σε αμοιβαία συμφωνία υπάρχουν χαλαρές νότες, σε μια ατμόσφαιρα σε ένα πολύ ζεστό μέρος υπάρχουν κρίνα, υπάρχουν κατιφέδες θέλεις υπάρχει υγρό χώμα, υγρό στο ταβάνι, Μια αμυδρή και ανήμπορη λάμπα κρατάει ένταση ανεβαίνει υπάρχουν επίπονες στιγμές, ακόμα και δύσκολες, αλλά κανείς μα κανείς δεν ήξερε τι μόνο ένας καταλάβαινε και καταλάβαινε πώς να είσαι μόνος μέσα στο πλήθος εδώ είναι ένα πράγμα αλλά να ζεις χωρίς να υπάρχουν και πάνω απ' όλα να θέλεις να ζεις χαμογέλασα για στιγμές έκλαψα για τύψεις έγραψα τι δεν καταλάβαινα αλλά πάνω απ' όλα ένιωσα είδα τα πάντα και τίποτα κοίταξα γιατί τότε έκλαψα μόνο γιατί έδωσα τον εαυτό μου και δεν σε άφησα ποτέ αλλά δεν ξέρω τίποτα και εδώ είναι το άρωμα που επεκτάθηκε και άναψε τον αιχμηρό πόνο του πάθους ήταν

καιρός να πω όχι μόνο και μόνο επειδή τότε κάτι υπήρχε κάτι κινούνταν στις φλέβες το αίμα κυλούσε μερικές φορές μακριά από μια καρδιά που δεν αντλούσε ήταν μόνο για να έχω μια ιδέα πως το πάθος χτυπάει δυνατά και ισχυρά ακόμα και στην ψυχή ενός φτωχού ανθρώπου πάνω απ' όλα ήταν άνθρωποι και είχε μυαλό γιατί φοβάται κάτι νιώθει επιτέλους υπάρχει πάντα ένα τέλος και μια αρχή νομίζω πως μου αξίζει

δεν είναι ούτε για μένα ούτε για σένα είναι και για τους δύο γιατί αγαπάμε και απορρίπτουμε κάτι που τελειώνει κάτι που γεννιέται ανθίζει και μεγαλώνει τι όλα μια μέρα υπήρχαν και σε ένα δευτερόλεπτο εξαφανίστηκαν ήταν έτσι όλα όσα συνέβησαν όχι μόνο επειδή κάποιος ήθελε να ζήσει μια μέρα και μια ακόμα στιγμή πάντα ασταθής χωρίς να είναι πολύ σημαντική ήταν μια στιγμή ήταν χρόνος σε μια οπισθοδρόμηση ήταν και σταμάτησε να είναι ήταν αρκετό να πιστέψω μερικές φορές να ξαναγεννηθώ όπως θα μπορούσα να κοιτάξω και όχι να φανταστώ ήταν η αλήθεια σε τρυφερή ηλικία τι είναι ακριβώς αυτό δείχνειαν στην πράξη μια μόνο πράξη της κατάκτησης μιας καρδιάς καρπός της φαντασίας ήταν μια σύνδεση χωρίς τίποτα ή κανείς να λέει όχι αυτό που συνέβη ήταν κάτι που φοβόμουν όλα όσα έτρεμαν δεν ήταν μάταια ήταν σαν κάποιος να περνάει το χέρι με μια σφουγγαρίστρα υπάρχει πάντα κάποιος από την πλευρά του όχι γιατί τότε πρέπει να πει κανείς ναι ακόμα και να σκεφτεί όχι αυτό δεν είναι σωστό αλλά το ναι είναι όχι και πάντα ήταν έτσι ποτέ δεν ήθελε αλλά μερικές φορές έκανε το ναι να μετατραπεί σε όχι εδώ είναι η ειλικρίνεια που παλεύει για την ελευθερία να δράσει με την αλήθεια ένα όχι είναι όχι και ένα ναι γιατί δεν είμαι και δεν είμαι μόνο επειδή θέλω να είμαι ζωντανός γιατί υπάρχω και ήμουν ήδη όταν νόμιζα ότι ήμουν να διαβάζω να επεκτείνω και να γράφω να κοιμάμαι έτρεχα ενώ περπατούσα και ήμουν ακίνητος ήμουν σε κίνηση καρπός της ελεύθερης και έξυπνης σκέψης ήμουν προσεκτικός στην κίνηση περπατούσα και περπατούσα μόνο και μόνο επειδή αγαπούσα είμαι ακόμα και αν δεν είμαι σε αυτόν τον κόσμο αγαπώ δεν πιστεύω στις δεισιδαιμονίες πιστεύω στον άνθρωπο και τις εφευρέσεις του ερωτήσεις υποθέσεις υποθέσεις φαντασιώσεις ψευδαισθήσεις να είναι με ιόντα ή πρωτόνια ακόμα και να δημιουργήσουν πυραύλους το φως είναι στην ενέργεια και ότι δεν το έβλεπε κανείς αλλά το παρήγαγε χωρίς οδηγό

πήγε και το πήρε ήταν ο άνθρωπος ήταν τόσο χυδαίος ήταν μόνο φανταστείτε και δημιουργήστε υπήρχε αίσθηση όχι η έκτη αίσθηση όπως λέγεται αλλά ήταν τόσο αληθινό που συνέβαινε όποτε ήθελε.

Αν ζούσαμε για στιγμές από στιγμές, είτε αυτές είναι

εύγλωττη ή ακόμα και ζεστή, κανείς δεν θα έλεγε ότι η αγάπη είναι πόνος που πονάει φανταστείτε την αγάπη χωρίς πόνο, γιατί ό,τι κι αν είναι, χρειάζεται φλόγα με τη λάμψη μιας ανάσας μεγαλύτερης απ' ό,τι θα μπορούσατε να φανταστείτε η αλήθεια είναι να αγαπάς και να δίνεις, ακόμα και να υποφέρεις, ακόμα και να μη βλέπεις, αλλά πάνω απ' όλα να νιώθεις και να προκαλείς πόνο για να αγαπάς, ακόμα και να μη βλέπεις, αλλά πάνω απ' όλα να θέλει να προστατεύσει την αγάπη του από τον πόνο, προστασία που δημιουργεί μια σχέση που προέρχεται από το συναίσθημα αγάπη χωρίς λόγο γιατί τότε ο πόνος έρχεται από την καρδιά στο βλέμμα σου βλέπω τη θάλασσα που μόνο με το βλέμμα με κάνει να αγαπώ οι βλεφαρίδες χτυπάνε στην άμμο τα δάκρυα κυλούν στα κύματα βλέπω μια αμμουδιά με κοχύλια σκοντάφτω στα αστέρια μια κραυγή, ένας κόκκος έτσι τρέφεται η καρδιά μου.

Αν υπέφερα ήταν επειδή δεν έβλεπα ή δεν καταλάβαινα αυτό που βίωσα χαμογελάστε ηλιοτρόπιο χαμογελάστε και ομορφαίνετε τον εαυτό σας με τις ακτίνες του ήλιου δωρεάνελευθερώσου και δείξε την ομορφιά σου τι ασφυξία τι τρέλα τι φόβοι όλοι έχουν λίγο ήταν κάτι που συγκινούσε δεν είδα πως συνέβη αυτό ήταν ένα μαρτύριο για μια μεγάλη στιγμή πως θα μπορούσα να αντιμετωπίσω έναν ψίθυρο τώρα δεν γέλασε γιατί κάποιος είδε έναν άνθρωπο που για μια στιγμή ταλαντεύτηκε μόνο και μόνο επειδή κοίταξε και έφυγε εκεί τι δεν πρόσεξε κανείς γιατί ήταν σιωπηλό υπέφερα από κάτι έζησα και υπέφερα πως ένιωσα η νύχτα ήταν κρύα επέστρεψα από το δρόμο με τα πάντα και με ένα τίποτα ένα όχι κανείς δεν είχε ποτέ περάσει αλλά σαν κάποιος έπεσα έξω αν στα μάτια σου έβλεπα βεβαιότητα έδρασα με σαφήνεια και είχα την επιδεξιότητα της θλίψης τώρα που για το αβέβαιο δεν δρας, ήσουν λάθος τότε κοίταξα το ταβάνι και όλα μου φάνηκαν έρημα ω τι πόνος ω τι θλιβερό και ανήσυχο όραμα κοίτα με ένδοξη

την ώρα που πάω στο πάτωμα μόνο και μόνο επειδή έπεσα και κατέβηκα στην ταπεινότητα όλων όσων υπάρχουν στην ανθρωπότητα η σιωπή η ενοχλητική φωνή της ενοχλητικής σιωπής κάποιου που για ότι δεν λέει γίνεται χαρούμενος ξύπνησα σε μια μέρα που έχασα για μένα είπε ότι δεν ήταν χαρά

αυτό που ένιωσα και όλα σε μια μέρα αύριο θα γίνει καλύτερα ήταν αυτό που ήθελα μόνο και μόνο επειδή υπάρχει άνθρωπος γίνεται λυπημένος

Στο σκοτάδι της μοναξιάς απλώστε το χέρι σας μην πείτε όχι σε έναν αδελφό γιατί δεν είναι μάταιο να αγγίξει την καρδιά σας αν ήταν μόνο να είναι μόνος του δεν θα υπήρχε οίκτος

Πάνω σε αυτές τις πέτρες που κάθομαι γράφω για σένα αυτό που δεν ξέχασα ποτέ το χαμόγελό σου η παρέα σου ήταν κάτι που ένιωθα πάντα όταν ήμουν μόνος μου, από καιρό σε καιρό σε σκεφτόμουν αφού ένιωθα καλά μόνο που σε θυμόμουν.

Κάθε φορά που ονειρεύομαι ξυπνάω και κοιτάζω τον εαυτό μου και αναρωτιέμαι αν είναι πραγματικά όπως το φαντάστηκα ή το σκέφτηκα ή αν απλά ταξίδεψα στο όνειρο τίποτα δεν χτίζεται τίποτα δεν αλλάζει είναι μια λάθος αντίληψη γι' αυτό και σπάνια ονειρεύομαι είναι απογοητευτικό να ξυπνάω και όλα να είναι τα ίδια χωρίς αλλαγή, στο τέλος ονειρεύομαι ή δεν ονειρεύομαι όλα παραμένουν τα ίδια.

Σε ένα θλιβερό και μισάνθρωπο νυχτερινό περιβάλλον, σιωπηλό και αμίλητο, πολύ σιωπηλό, υπάρχει όμως ένα αστέρι που λάμπει, ένα φεγγάρι που φωτίζει ακόμα και στο πιο άγριο και αποτρόπαιο περιβάλλον, υπάρχει ελπίδα, κάποιος έμπιστος, ένα ον που μας ενθαρρύνει και μας τραβάει προς τα πάνω, ένας φίλος, κάποιος που μας κοιτάζει με αδιαφορία χωρίς πίστη δεν μας κοιτάζει με αγάπη μας προκαλεί πόνο κατά κάποιο τρόπο δεν πιστεύει στο να είναι φίλος και που κοιτάζει μόνο τον ομφαλό του κι αυτός μια μέρα θα νιώσει τη διαφορά που είναι φίλος του φίλου και νιώθει την πίστη της αγάπης ακόμα και την ώρα του πόνου τι θα γινόταν μια μέρα ο άνθρωπος κανείς δεν θα μπορούσε να πει αν έλεγαν ότι ήταν χωρίς να ξέρει γιατί

ο άνθρωπος πάντα κάνει κάτι περισσότερο να συμβαίνει
ήταν ριζωμένο στον τρόπο ζωής του, από τη στιγμή της
γέννησης να μεγαλώσει και τελικά να πεθάνει όλα όσα
έκανε ο άνθρωπος κανείς δεν μπορούσε να τα προβλέψει
και ούτε καν

ήξερε γιατί το έκανε, αυτός είναι ο άνθρωπος και η ύπαρξή του.

Είδα στο βλέμμα σου μια συγκεκριμένη λάμψη κάτι το πυροδότησε ήταν έντονο και είχε μια αιτία αυτή της αγάπης κοίταξα ξανά συνέχισε να λάμπει το βλέμμα με κατακτούσε έλαμπε σαν ένα αστραφτερό και δυνατό αστέρι που αιχμαλώτισε την προσοχή μου ήταν μια όμορφη αίσθηση αυτή του πάθους όταν βλέπω που θέλω να είμαι θέλω να πας μαζί μου στο ίδιο μονοπάτι είναι γραμμένο σε αυτή την περγαμηνή ότι είσαι ο φίλος του ώμου μου κάποιος με τον οποίο θέλω να είμαι πάντα και πάντα λαχταρώ εκείνο το μέρος που θα κατακτήσουμε με το φεγγαρόφωτο μας και το ίδιο αστέρι που λάμπει πάντα.

Δεν καταλαβαίνω ή ακόμα και απλά δεν ξέρω ήταν αρκετό να καταλάβω να καταλάβω να ξέρω τότε ναι θα μπορούσα να υποστηρίξω ότι θα ήταν φωτισμένος από αυτό που συνέβη ήμουν πέρα από αυτό που συνέβη απλά ήθελα να ξέρω από πού ξεκίνησε και τελικά τελείωσε θέλω να ξέρεις ότι παρά τα όσα μπορεί να συμβούν των οποίων το τέλος δεν μπορώ να προβλέψω ότι δεν θα σε ξεχάσω και ότι μπορείς πάντα να βασίζεσαι στην αγάπη μας σε κάθε κατάσταση γιατί δεν είναι μόνο πάθος κοίταξα στο σκοτάδι είδα το βάθος της νύχτας ήταν ώρα να χαλαρώσω αύξησε τη μουσική στο ραδιόφωνο και άσε με να πάρω τη νύχτα είναι σύντροφος μπορούμε να μοιραστούμε τις πιο ευαίσθητες αισθήσεις, γιατί κρατάει τα μυστικά της καλά μου αρέσει να την αποκαλώ η σιωπηλή νύχτα γιατί έχει πάντα καλό αυτί αλλά μιλάει ελάχιστα αν και πάντα πονηρή και έτσι είμαι ευτυχισμένος.

Πώς να ζεις σαν φυλακισμένος όλου του κόσμου μια φούσκα ελευθερίας για να ανακουφιστείς από το άγχος αυτό το αίσθημα της φυλακής κάνει την ένταση να αυξάνεται τα νεύρα ανοιγοκλείνουν τα μάτια χωρίς να

βλέπουν οι άλλοι ιδού τι δεσμά που λύνονται πάνω μας
που λύνονται πώς είναι να είσαι ελεύθερος και φυσικός σε
κάτι πιο κοινότυπο ή αισθησιακό ούτε καν φαντάστηκα πώς
λειτουργεί ήταν

γράφοντας και έχοντας κάτι που φανταζόταν και αντιπροσώπευε την ύπαρξή μου το συνηθισμένο είναι το συναίσθημα και βλέποντας με να γράφω ό, τι πέρασε από το μυαλό είχε ευχαρίστηση ελπίζω ότι όταν διαβάσετε εξίσου.

Αυτή η μοναχική θέση, ατομική και χωρίς πεπρωμένο, αυτός ο αποπροσανατολισμός που μας σπρώχνει στη λήθη, στην ολοκληρωτική απώλεια του συναισθήματος, στην αναπνοή, στην επιθυμία να πιστέψουμε, αυτό αντιμετωπίζει ο καθένας όταν ζει, ένα βλέμμα, ένας αναστεναγμός, ο καπνός του τσιγάρου επεκτείνεται, η μια ανάσα μετά την άλλη, κοιτάζω το ρολόι, τα λεπτά περνούν, το τσιγάρο καίγεται αργά, για κάτι που ψάχνω αδιάκοπα, από αυτή τη στιγμή και μετά, άλλη μια ανάσα, μια λέξη πριν περάσει η ώρα ελπίζω αυτός ο εθισμός να φύγει μια μέρα συνέβη αυτό το πέρασμα του μαγικού καρπού της προσπάθειας της επιμονής της θετικής στάσης ήταν κάτι καλό ή και εξαιρετικό θα ήταν πρωτότυπο αν κάτι τέτοιο εμφανιζόταν από τη φύση του να θέλεις και να είσαι καλύτερος και περισσότερο από! Νικητής και συντριπτικός τελικά κατακτητής της αυγής μέσα στη σιωπηλή νύχτα τα πάντα στο χέρι μου χωρίς παγίδα τα πάντα από ψευδαίσθηση με την ακόλουθη προϋπόθεση να είμαι ευτυχισμένος ή και πολύ ευτυχισμένος μόνο και μόνο επειδή ήθελα

Και επειδή όλα εξαρτώνται από τον τρόπο που αισθανόμαστε τα πράγματα σήμερα, αυτή τη μέρα του κάθε αιώνα, έχω προδιάθεση στην ευτυχία να ζήσω αυτό που δεν έχω ζήσει να ακούσω αυτό που δεν έχω ακούσει και να είμαι εκεί που δεν έχω υπάρξει. Λοιπόν, το να ξαναγεννηθώ να ζήσω να μετατρέψω το συνηθισμένο σε κάτι διακριτικά ασυνήθιστο είναι ήδη παρόν στο ασυνείδητο, κάτι που δεν μας λέει ψέματα.ας πηδήξει και ας πετάξει στις αισθήσεις της φαντασίας ας χτυπήσει

δυνατά η καρδιά για να επιτύχει αμέσως το

Η υπέρτατη ελευθερία ενός ατόμου που δεν κρίνει τον εαυτό του από τις πράξεις του - το να είσαι είναι να ζεις ελεύθερος.

Μια μέρα που πήγαινα πολύ γρήγορα έπεσα και έμεινα πίσω, έτσι ξεκίνησα ξανά με την ενθάρρυνση μιας συντριβής και την αυτοπεποίθηση μιας ανάκαμψης επέμεινα και έζησα σαν να μην υπήρχε άλλη ευκαιρία έκανα ένα αργό αλλά σταθερό και πεπεισμένο βήμα επέστρεψα στον πιο τρελό αγώνα στον κόσμο ο αγώνας λέγεται ζωή ήταν γι' αυτήν που πάλεψα και πέτυχα το στόχο να είμαι ευτυχισμένος να είμαι καλά τοποθετημένος στην τελική ευθεία...Είδα ότι το να αγωνίζεσαι μόνος σου είναι απαραίτητη ελευθερία και αυτή είναι η αδελφή της μοναξιάς γιατί πάντα ξεκινούσα μόνος μου στεκόμενος έξω από την πρώτη και την τελευταία θέση. Μόνο όταν τρέχουμε μόνιμοι μας είναι δυνατόν να είμαστε πρώτοι και τελευταίοι. Αυτό ήταν το πνεύμα του αγώνα αλλά ποτέ δεν είμαστε μόνιμοι μας και έχουμε τη ζωή μπροστά μας και αυτό είναι το τρέξιμο για τη ζωή και το να είμαστε πρώτοι και τελευταίοι όταν ξεκινάμε έναν κύκλο είναι φυσικό να ξεκινάμε τελευταίοι αλλά υπάρχουν σημεία που είμαστε νικητές. Αυτό είναι η ζωή πρώτος σε μια θέση και τελευταίος σε μια άλλη αλλά ποτέ δεν σταματάμε έτσι δεν υπάρχει δρομέας στον αγώνα της ζωής πάντα κερδίζουμε και ταυτόχρονα χάνουμε και αυτό είναι το να αγωνίζεσαι και να κερδίζεις στη ζωή!

Οδηγούμενος από τον ελεύθερο χρόνο διαλογίστηκα, εξισορρόπησα και τελικά πήρα μια πλευρά μια δράση για την ανησυχία ο άνθρωπος γίνεται δυστυχισμένος όταν δεν ζει μόνος του όταν δεν αντέχει να είναι ακίνητος είναι απαραίτητο να αναζητήσουμε την ευτυχία αυτό έρχεται από μέσα μας γιατί κάποιος αναζητά κάτι ανυπόμονα που έρχεται από έξω λοιπόν αυτή η ανησυχία μας κάνει λυπημένους η υπομονή της μοναξιάς και η ακινησία μας

δυναμώνει αν μπορούμε να ζήσουμε με τον εαυτό μας φτάνουμε στην πληρότητα ευτυχισμένος αυτός που δεν αναζητά τίποτα γιατί βρήκε τον εαυτό του μην το θεωρείτε αυτό σαν έναν αυτιστικό τρόπο ζωής αλλά η μεγαλύτερη ευτυχία είναι μέσα μας.

6t εκεί...6t εκεί όταν δεν ρωτάς...6t εκεί όταν δεν είναι

Χρειάζομαι... Να είμαι εκεί όταν με θέλεις... Να είμαι εκεί ακόμα και όταν δεν είμαι εκεί... Να είμαι εκεί όταν δεν με νιώθεις... Να είμαι εκεί όταν με καλείς... Να είμαι εκεί όταν με σκέφτεσαι...# Είμαι εκεί όταν με φαντάζεσαι # # Είμαι εκεί ακόμα κι αν δεν θέλω να είμαι εκεί # Είμαι εκεί όταν με αγαπάς # Είμαι εκεί γιατί υπάρχουνεις # Είμαι εκεί γιατί με ονειρεύεσαι ...σκέφτομαι να είμαι εκεί...

Αν μια μέρα σε είδα, και σε κοίταξα θα έλεγα τι ενδιαφέρον κορίτσι, είχες κάτι στα μάτια σου φωτεινό το χαρούμενο και αστραφτερό χαμόγελο ήσουν μια γυναίκα για όποιον θέλει όμορφη και αισθησιακή ήσουν αυτή που με αποπλάνησε και που ήθελα ποτέ μόνο για αυτό που ένιωθα σου άρεσε η μαγεία; Αυτή ήταν η καθημερινότητά μου.

Μια μέρα φαντάστηκα όλα αυτά μόνο και μόνο για την ύπαρξη, δεν ξέρω τι θα πω αργότερα για να γράψω ήταν διαφορετικό ήταν πραγματικά τρομακτικό αυτό το όνειρο της ύπαρξης και δεν ξέρω τι θα συμβεί προσπάθησα να περιγράψω αυτό που δεν θα δούμε ποτέ τελείωσε εδώ ένα ταξίδι για τον κόσμο της σιωπής που υπήρχε και ότι κάποιος υπέφερε Νομίζω ότι κανείς δεν πρέπει να κάνει μόνο για να κάνει αυτό που οι άλλοι δεν κάνουν για την έλλειψη θάρρους δεν ενεργούν, αλλά ξέρουν πώς να αγνοήσουν την ευημερία κάποιου που δεν μπορεί να κοιτάξει και να δει σταματήστε το κάπνισμα και να σκεφτείτε! Σβήνω το τσιγάρο, η σύγκρουση αρχίζει ως θεραπεία για την υπόλοιπη επιθυμία.

Γράφω για να εξορκίσω και να δημιουργήσω. Μετά από δύο λεπτά αρχίζει η αλήθεια του να γράφεις και να έχεις κάτι άλλο που δεν είσαι εσύ. Αισθάνομαι ότι δεν είμαι ικανός, από την άλλη πλευρά αισθάνομαι πολεμιστής αυτού που έχει περισσότερη αλήθεια, την κατάκτηση. Έχουν περάσει 16 λεπτά από το σβήσιμο του τσιγάρου, η

επιθυμία να το αναζωπυρώσω μεγαλώνει. Όλα περνούν,
όταν νιώθεις τι συμβαίνει.

Σκέφτομαι, οπότε θα πρέπει να περιμένετε. Από την αδυναμία μέχρι την επιθυμία για νίκη όλα θα έρθουν σαν το ηλιοβασίλεμα. Υπάρχω σε μόνιμη επαφή με την επιθυμία. Σκέφτομαι τη μισή ώρα μετά την ώρα που βλέπω τον εαυτό μου και νιώθω τον εαυτό μου να θέλει να ξεπεράσει τον χρόνο. Ταξιδεύοντας στα δευτερόλεπτα, τα λεπτά είναι σαν πύραυλοι που γιορτάζουν κάθε πρόοδο. Αισθάνομαι ελαφρά, σκεπτόμενος πώς θα είναι η πρόοδος που θα φτάσω. Υπάρχει ένα βήμα προς τα πίσω γιατί υπάρχει ένα προσιτό τσιγάρο. Στα 35 λεπτά είναι η πράξη που θέλω να αναιρέσω.

Ήταν χωρίς σκέψη, ενεργούσε με μηχανικό και διαδικαστικό τρόπο.

Είχα αυτή την πρόσβαση κατά τη διάρκεια μιας διαδικασίας κατάσβεσης της κατάστασης.

Επανατοποθετούμαι στο στιγμιαίο, στο αυθόρμητο της δημιουργίας. Λέξεις, φράσεις με δράση και σύνδεση. Ακούω στο ραδιόφωνο ότι το σχέδιο μπορεί να ματαιωθεί, προβληματίζομαι και νιώθω ότι έχω βορρά. Άλλα 45 λεπτά και να ένα ακόμη τσιγάρο, σκέφτομαι, φυσικά! Τα πάντα, αλλά σχεδόν τα πάντα, με κάνουν να σκέφτομαι και αυτό πρέπει να αντιμετωπιστεί.

Είναι μια ώρα με αποτέλεσμα 20 χρόνια για τα 30 που έχω.

Πώς ζούμε το 66% της ζωής μας σκεπτόμενοι το 100% που μπορεί να μας δώσει το 33%. Ήταν περίπλοκο, αλλά εξηγήθηκε.

Αν πραγματικά φιλοδοξώ, πρέπει να αγωνιστώ και να μελετήσω έναν τρόπο για να αποδώσω

Δεν είναι εύκολο, δεν καπνίζω σχεδόν ποτέ ξανά ένα "απλό" τσιγάρο. Βγαίνει στη μία η ώρα, και ακολούθησα μια

διαδρομή που δεν έχει έργο.

Λογικά, θα καπνίσω πάνω από την κατάσταση. Η φύση μου έπρεπε να περιέχει καθαρότητα.

Πέρασαν δύο ώρες και 03 λεπτά και τότε σκέφτηκα.

Θα καταφέρω να αναδυθώ, κάτι θα λειτουργήσει.
Ξεκίνησα χαμογελώντας, σκεπτόμενος ότι κάτι θα βγει.

Το πιο εύκολο πράγμα ήταν να τα παρατήσω,
αλλά εγώ θα επέμενα. Ενισχύθηκα και το μόνο
που μπορούσα να σκεφτώ ήταν να πω ότι
κέρδισα.

Κάτι όχι φυσικό ήταν αφύσικο. Όπως θα σκεφτώ,
το καλύτερο πράγμα είναι να προσποιούμαι ότι
κοιμάμαι.

Η θέληση θα έρθει, αλλά δεν θα το σκάσω. Είμαι χωρίς
φως, αλλά η ενέργεια δεν θα αποτύχει ποτέ.

Αισθάνομαι μια λαμπερή δύναμη που δεν θα με θαμπώσει
ποτέ. Θα αλλάξω, από αυτό δεν θα διστάσω να
μεταμορφώσω τα πάντα.

Θα πάω και ξέρω γιατί θα πάω.

Ένα ήσυχο, κοινότυπο τσιγάρο, κάτι διστακτικό παρά
ενοχλητικό.

Όταν μια μέρα έρθει ένας γλάρος θα του ζητήσω να σε
φέρει πίσω είχα αυτό που δεν ήθελα όταν δεν ήθελα τίποτα
έχασα τα πάντα πώς θα ήμουν χωρίς εσένα τύλιξα την
περιγραφή σε αυτό το πάθος είχα μια γιγάντια αγάπη και
πάντα καλπάζοντας όταν σε σκεφτόμουν, είδα τι έχασα
εδώ, εσένα εκεί πώς ήθελα να είμαι ένα ηφαίστειο σαν να
ταρακούνησε την καρδιά σου αυτή η γιγάντια αγάπη, πάντα
θριαμβευτική παντού ένιωθα, μια βαθιά επιθυμία που
ερχόταν από τον κόσμο μου πάντα σε ήθελα, ακόμα
περισσότερο όταν γελούσες το βλέμμα της ευτυχίας ήταν
πιο δυνατό από όλο τον ηλεκτρισμό, μέσα από τον οποίο

περνάει όλο το ρεύμα που μας δένει και ποτέ δεν μας χωρίζει ποτέ δεν είχε την πρόθεση μιας τυχαίας σύγκρουσης φαντάσου τη γέφυρα κάτω από το ποτάμι όπου το πεζοδρόμιο δεν σήμαινε πια τίποτα είδα το ηφαίστειο και έτρεξα, και κρυμμένος διάβασα σε ένα κομμάτι χαρτί λέξεις γλυκές σαν μέλι τα γράμματα δεν ήταν μαλακίες είχαν νόημα και ήταν θαμμένα στο παρελθόν κάτι που ο άνεμος σκέφτηκε και φύσηξε αυτό το πρόσωπο ζωγράφισε το

πινέλο σε έναν πίνακα που δεν αγαπήθηκε ήσουν αυτό το κομμάτι της τέχνης που προέκυψε, ήσουν ζωγραφισμένη στον καμβά, ήταν αυτή που ήταν εκείνη.

Ο αριθμός

Έτρεξα μακριά, έτρεξα, αλλά με άρπαξε και με τράβηξε, με πήρε μαζί του.

Μια καταραμένη φιγούρα που δεν μπορείς καν να δεις, αλλά η οποία διαδίδεται από μόνη της. Είναι η μη αναγνωρίσιμη φιγούρα μιας εμπειρίας φαντασίας. Η φιγούρα μουρμούρισε: φοβάσαι έναν απρόσωπο άνθρωπο!

Ναι - απάντησα με κάποιο φόβο. Μη φοβάσαι γιατί υπάρχω μόνο με την παρουσία του φωτός.

Έχω μιλήσει για φως και ενέργεια, αλλά ποτέ για έναν άνδρα του οποίου το πρόσωπο δεν γνωρίζω και εμφανίζεται ηδονικά και φεύγει χωρίς να φτάσει στη σωματική του διάπλαση.

Η σκιά είναι ένα ον του σκότους που δεν ζει χωρίς φως. Παράξενο είσαι μια σκιά που κρύβεται στο σκοτάδι και στη σιωπή. Αλλά αναδύεσαι από το φως και με αυτό το καπέλο που φοράς απρόσωπο, μαύρο. Ανεβαίνω στον ουρανό, μεγεθύνω με την παραμόρφωση του βλέμματός σου και το μεταμορφωμένο φως. Στους ουρανούς γελάω όπως κανείς άλλος, γελάω με τον αέρα του σουλτάνου και με έναν αέρα σύγχυσης, ανταποκρίνομαι με την ταχύτητα των μαύρων ουρανών και πυκνώνω τον εαυτό μου στη σταγόνα της κρυστάλλινης και κοφτερής βροχής. Αλλά για έναν άνθρωπο χωρίς πρόσωπο το νερό διαπερνά το σώμα μου και η δική μου καμπαρντίνα δεν μουλιάζει. Γιατί είναι φτιαγμένο από σκιά. Αυτές οι μορφές του φανταστικού αναδημιουργήθηκαν από εμένα για να τρομάξουν μέσα στη σιωπηλή νύχτα όσους φεύγουν από το σκοτάδι και αναζητούν το φως.

Είμαι ένας σκιώδης φίλος της ατυχίας.
Όλο το κακό της φιγούρας είναι να μην
υπάρχει.

Πρόκειται για ένα εξαφανισμένο φαινόμενο.

Η κραυγή ως μορφή ζωτικής απόλαυσης αναδύεται από τη θολωμένη ψυχή,

Η αίσθηση της προστασίας των άλλων και το τρομερό βουητό της ψυχής.

Αυτός που ανεβαίνει δεν πέφτει πάντα, αλλά ανεβαίνει η φάρσα στο θράσος.

Αυτό που πραγματικά βλέπετε είναι η άνοδος και όχι η πτώση από τον γκρεμό.

Στα ύψη των κυμάτων, εκεί όπου το πράσινο βρίσκεται και το μπλε ξεθωριάζει.

Το κόκκινο εμφανίζεται ως προειδοποίηση για τις αρχές των άλλων.

Το σκοτεινό, το ζοφερό, το επιπόλαιο δεν είναι πάντα παρόν σαν να οξύνει την απελπισία μιας τσιριχτής, σιωπηλής κραυγής.

Στις λέξεις αναφέρεται στη συνάντηση της υπερφυσικής μαγείας που περιλαμβάνει το πάθος.

Χωρίς παγίδα, γράμμα προς γράμμα χτίζεται ένα λογοτεχνικό τείχος λέξεων, αναδύεται ένα αναπόφευκτο γεγονός... όπου ρέει η γραφή και τα δάκρυα μιας αδιάσπαστης ικανοποίησης, της οποίας η ύπαρξη δεν αντιτίθεται, αλλά σαν να αναζωογονείται και αναδύεται από ένα σπάσιμο του ανταρκτικού πάγου που απωθεί την ίδια τη μαγεία της ύπαρξης ανάμεσα στα θαυματουργά όντα και σαν να αδειάζει σε μια φλεγόμενη φωτιά επιθυμίας να προφέρει αυτό που έχει από καιρό αναγγεληθεί. Γράφει και μεταφράζει στην ψυχή του την ανακούφιση της μηχανής της δημιουργίας. Ανάμεσα σε γραμμές και ρητά εδώ είναι αυτό που σκέφτεται ο ένας

και σχολιάζει ο άλλος.

Vertigo

Μια αρχή, ένας γκρεμός, γιατί ο χρόνος δεν είναι εφήμερος.

Η παράλληλη πτώση μιας κακής εκκίνησης, κρυώνω. Στις μύτες των ποδιών ισορροπώ και πηδάω, βουτάω. Δεν ακυρώνω τον εαυτό μου, πηδάω και φαντάζομαι τον ίλιγγο. Γρήγορα η καρδιά ξαφνιάζεται, για κάτι φαντάζομαι να ταξιδεύω. Στο προσκήνιο, είδα όλη τη ζωή σε ένα δευτερόλεπτο καθώς γλιστρούσα στον αέρα. Ήταν ελεύθερη πτώση αυτή η πτώση της πρόσκρουσης στο έδαφος... από την υγρή ασφαλτο που λάμπει στο δρόμο που αναπνέω ο βαθύς αέρας είναι παγωμένος! Από την υγρή ασφαλτο που νιώθω το δροσερό νερό που λάμπει στο σκοτάδι μου θυμίζει τον φωτεινό και λαμπερό ουρανό και τόσο δυνατό ήταν αυτό το έδαφος, δυνατά αυτή η πρόσκρουση θα κατέστρεφε ό,τι θα ερχόταν. Το ρολόι σταμάτησε και απαθανάτισε τη στιγμή της σκέψης του. Με ταχύτητα μεγαλύτερη από τον άνεμο ήρθε πιρουάροντας και τυλίγοντας τον εαυτό του και ανέβηκε, ανέβηκε, επέστρεψε στην προηγούμενη στιγμή ώστε να μην υπάρξει αργότερα το ονομάζω γι' αυτό το λόγο το ύψος της πτώσης στην οποία έπεσε ανεβαίνοντας ιλιγγιωδώς.

Η περηφάνια του να αισθάνεσαι το βλέπω πώς ο άλλος υπέφερε κάποιος που αισθάνθηκε και ότι ο άλλος δεν είδε ποτέ στο δέρμα των άλλων ελπίζω να μην υποφέρεις ποτέ το πνεύμα της βοήθειας και της αμοιβαίας βοήθειας ανεβαίνει στα μονοπάτια υπάρχουν ογκόλιθοι είναι αυτά τα εμπόδια που εγείρουν την περηφάνια γεννιέται μέσα μου πίστη γιατί ο κόσμος ήρθε να πολεμήσει μέχρι το τέλος και να σε προσέχει και τελικά να είσαι και να πας βαθιά να συναντήσεις τον άλλον και τον κόσμο του η ξιφασκία στην τέχνη της ξιφασκίας υπάρχουν χτυπήματα για να προκαλέσουν τα πάντα περνάει μέσα από ένα συναίσθημα ενός χτυπήματος από το σημείο του σπαθιού η μάχη ενός πόνου χωρίς τη θέλησή του, που μεταδίδει τη δύναμη της νίκης και της κατοχής και ιδού, λάμπει ο νικητής και ο

ηττημένος όταν πέφτει, αισθάνεται τον πόνο, αλλά σηκώνεται και κερδίζει είναι ένας μαχητής που κατακτά τον πόνο φαντάζεται τον εαυτό του στην κορυφή της τελευταίας πράξης και ατενίζει τη δόξα του νικητή και του νικημένου όλοι όσοι αγωνίζονται αξίζουν την πολυπόθητη νίκη.

Εκείνο το πρωί

Ήταν μια επιπόλαιη και οδυνηρή αυγή το δάκρυ δεν

πολύ μακριά από μια άναρθρη κραυγή που έβγαζε νόημα στο βρεγμένο πρόσωπο του ξημερώματος που ξημέρωσε ήδη η νύχτα είχε προηγηθεί είχε περάσει ο χρόνος προέκυψε ένας θρήνος και είπε να είναι προσεκτικός στον ήλιο που θα έρθει και που εξατμίστηκε το δάκρυ που έτρεξε και ο κόσμος με τα σύννεφα είπε χαμογέλασε απλά έκπληκτος αποφάσισα να αποφασίσω για το τι θα έρθει. Αποφάσισα να αποφασίσω για αυτό που θα ερχόταν επρόκειτο να ελέγξω και αυτό πραγματικά δοκιμασία η απόφαση ελήφθη δεν εμφανίστηκε από το τίποτα επρόκειτο να καταφέρω να αναδυθώ από τον πάτο της αίσθησης που ένιωθα την ώρα των συνηθειών έτοιμη να φύγει το θάρρος και η επιμονή με τάισε η ελπίδα η άβυσσος ξεκαθάρισε και από την ομίχλη και τον ύπουλο άνεμο εμφανίστηκε η θέληση να κατακτήσω κάτι που θα έφτανε.

Η τύχη επρόκειτο να εκτοξεύσει τον εαυτό της χρόνο να αγαπήσει τον εαυτό και να προχωρήσει στις μάχες και τις μάχες χωρίς αποτυχία ήταν μια σίγουρη βολή για τις επόμενες ημέρες χτύπησα το χέρι διάβασα τις ώρες, τα λεπτά και τα δευτερόλεπτα και απελευθερώθηκε, σαν από μαγική ενέργεια ήταν αυτό που είδα εκείνη την ημέρα ευτυχισμένος και ικανοποιημένος περισσότερο από πολλούς ανθρώπους ήταν διαφορετικό προερχόταν από το μυαλό σίγουρα επρόκειτο να συμβεί επρόκειτο να προκύψει απλά.

Ο ιστός

Κοίταξα σοβαρά το περιβάλλον μου είδα το τοπίο και δεν ήταν άσχημο κοίταξα την κοινωνία είδα έναν ιστό όπου τα πάντα αλλά όλα συνδέονται και φαντάστηκα ότι η αράχνη ήταν μια πλοκή ένα πραγματικό δράμα ο θάνατος ήταν η επίσκεψη της αράχνης και ο ιστός ήταν για εκείνη ένα είδος δείπνου που πήρε η αράχνη η αράχνη έπαιρνε αυτούς που

υπέφεραν περισσότερο και έπλεκε λιγότερο, τσίμπησε τους ανθρώπους και σαν να τους έβαζε για ύπνο αυτή η καταβροχθίστρια πλήγωνε τους πάντες μια μέρα ονειρεύτηκα ότι αυτός που πέθαινε στον ιστό της ήταν η άσχημη αράχνη ο θάνατος θα έπαυε να υπάρχει και η θνητότητα θα υπέκυπτε αυτό ήταν το όνειρο να είμαι αθάνατος χωρίς να φοβάμαι τον ιστό, του ιστού, της αράχνης και της ζωής. Όλοι υποκύπτουμε, αλλά είναι στο χέρι μας να διαμορφώσουμε το μέλλον.

Αν είναι δυνατόν να είσαι καλός ώστε η ζωή να μην γίνει άσχημη, να έχεις τη θέληση να ζήσεις και να μην βλέπεις την αράχνη ως το τέλος αλλά ως το τέλος ενός κύκλου μιας κοινωνίας/του ιστού που είναι πάντα υπό κατασκευή, η κατασκευή του ιστού ήταν η εξέλιξη και για την αράχνη δεν υπάρχει λύση, αυτό που μένει είναι ο ιστός, η άσχημη αράχνη και η φαντασία μου.

Luzes café ανάμεσα στο μόλις σβησμένο τσιγάρο και τον φρυγανισμένο καφέ είμαι παρών σε αυτό το χώρο είναι ένα ευάερο και καλά επισκεπτόμενο μέρος όπου οι άνθρωποι εμφανίζονται από οπουδήποτε βλέπω τον εαυτό μου στο μέλλον για να δημιουργήσω ένα δεσμό σε αυτό το χώρο όπου θα γράψω και έχω ένα στόχο που ελπίζω να επιτύχω σε περίπου 2.000 ώρες εκ των οποίων περίπου μία την ημέρα αφιερώνω τον εαυτό μου σε αυτόν τον χώρο που πιο συγκεκριμένα ονομάζεται café lights όπου ελπίζω να φωτίσει ανάμεσα στις γραμμές την καθημερινότητά μου νιώθω χαλαρωτική ενέργεια έστω και για μια στιγμή θα διατηρήσω μια καθημερινή διαδικασία γραφής μια συνεχή δημιουργία, φλυαρία, σκέψη και το γράψιμο είναι κάτι που βρίσκω συναρπαστικό και προκλητικό η θάλασσα φαντάζομαι τον εαυτό μου ανάμεσα στις θάλασσες στον πάτο του κόσμου μου υπάρχει ζωή! Βουτάω στον ωκεανό της γραφής όπου βλέπω μελάνι που στάζει για να δημιουργήσω ανάμεσα σε όμορφες γραμμές κείμενα, φράσεις, ποιήματα ή ακόμα και απλές σκέψεις χωρίς πολλή προσοχή ή βιασύνη, ακόμα και εντάσεις υπάρχουν ναι οι προθέσεις στον ωκεανό μου κυνηγούν γράμματα με καμάκια για να φτάσουν βαθιά στις καρδιές που νιώθουν διάφορα συναισθήματα, αισθήσεις αλλά αυτό που έχει σημασία είναι να βουτήξουμε στη θάλασσα μας και πάνω απ' όλα να αγαπήσουμε τις διάφορες θάλασσες.

Ανάβω το φανάρι της δύναμης στην ενέργεια και τότε το φωτισμένο κενό σβήνει, με μια αίσθηση εκπλήρωσης ξυπνά

μέσα μου μια ατέλειωτη επιθυμία. Συμβαίνει η φωτεινή φλόγα να φωτίζει ένα απόγευμα που περνά αργά, πολύ νωχελικά, είναι ένα ελαφρύ ξύπνημα μιας λαμπρής ματιάς και σαν να γεννιέται μια κατάκτηση παρουσία μιας γνώσης

να εκπνέεις ένα πυκνό άρωμα, έντονο και μεταδοτικό, μια μυρωδιά που νιώθεις ευχαρίστηση όταν την εισπνέεις και πόσο καλό είναι κάθε μέρα να μην αναπνέεις ποτέ τον ίδιο αέρα χαμόγελο το χαμόγελο που δεν είναι πάντα ακριβές αλλά σε κάνει όμορφο διακριτικό οικείο χαμόγελο ένα σημάδι χαράς και περιποίησης σαν να είναι μια γοητεία μια διαχρονική χαρά πολύ φυσική και χαλαρή όταν χαμογελάς σοφά μια λάμψη με χτυπάει που πονηρά δεν ψεύδεται και όταν με αγγίζει είναι εκπληκτικά διαφορετική μένω ελαφρώς βαθιά σκεπτόμενος για μια στιγμή πως η ευτυχία προκύπτει στην πραγματικότητα από τη δυαδικότητα ενός χαρούμενου χαμόγελου σε ένα βλέμμα με πολλή λάμψη όπως έχω βιώσει μερικές φορές.

Φάντο ένα φάντο ένα πεπρωμένο που σηματοδοτεί τη λαχτάρα χωρίς μια μακρινή ηλικία την έρημο αλλά πολύ κοντά στη δίψα να σε δω την επιθυμία να θέλω μόνο να ανήκω σε σένα το συναίσθημα όχι όλα όσα αισθάνομαι τα γράφω αλλά αισθάνομαι αυτά που γράφω.

Αυτό είναι με απλό αλλά όχι μειωτικό τρόπο αυτό που η καρδιά μου ακούει λόγια στον άνεμο. Αν ο άνεμος σε κουβαλούσε κάποια λόγια θα έγραφα με τη βροχή αυτό που θα σου έλεγα σε μια καρτ ποστάλ θα ζωγράφιζα μια εικόνα του ήλιου με τις ακτίνες του και θα σου έλεγα ότι είσαι η ενέργειά μου και ότι για σένα ο ήλιος μου θα λάμπει πάντα ακόμα και τις μέρες που χιονίζει.

Το να σκέφτεσαι, να προβληματίζεσαι και να ενεργείς ή να μην ενεργείς δεν εκφράζεται, αισθάνεσαι και όπως είναι δύσκολο να αισθάνεσαι και να μην εκφράζεσαι, μερικές φορές αρκεί απλώς να υπάρχουν, αλλά να προβληματίζεσαι πριν αντιδράσεις σαν να αισθάνεσαι, να επεξεργάζεσαι και να προσποιείσαι σαν να ελέγχεις τη σκέψη, να ενεργείς ή να μην ενεργείς αμέσως.

Είναι ένα συναίσθημα μετά από προβληματισμό και μετά,

ναι, μια αντίδραση που μπορεί να μην αισθανόμαστε,
επίσης μπορεί να μην αντιδρούμε μερικές φορές.

για την αποσιώπηση μιας σκέψης και την παραμονή μόνο για την παρουσία που σημαίνει ύπαρξη.

Το εμπόδιο δεν θα είναι το εμπόδιο η ίδια η παράσταση για να κερδίσει χωρίς φόβο μερικές φορές αισθανόμαστε έναν πόνο, αλλά έχει σημασία να ζήσουμε και να αγωνιστούμε για να αναπτύξουμε τους εαυτούς μας μερικές φορές αυτό είναι να αναπτυχθούν και να μάθουν στον αγώνα για τη ζωή έχουμε πάντα να αντιδράσει στην απώλεια, στην ατυχία για να ξεπεράσουν τα εμπόδια είναι η μεγιστοποίηση του εαυτού στο ξεπέρασμα είναι η μέγιστη ευχαρίστηση για να κατακτήσει και να μας δώσει την κατάλληλη αξία για να ξεπεράσουμε τους εαυτούς μας και να αποκτήσουν αξία στην εκμάθηση από τις ήττες και τελικά να κερδίσει είναι η ουσία της ζωής.

Θαλασσινός ανεμοστρόβιλος το νερό που κυλάει στη θάλασσα, η άμμος που γυρίζει σταγόνα σταγόνα κόκκο με κόκκο ένα αεράκι που κυλάει στο έδαφος, πιάνω με το ένα χέρι τις σταγόνες του ωκεανού με το άλλο την άμμο του θαλασσινού τοπίου είναι μια απεραντοσύνη βυθισμένη στο χέρι χαλαρώνει, ελευθερώνεται, επεκτείνεται μια αίσθηση του ποιος είχε τα πάντα στα χέρια του αλλά δεν είναι τα πάντα στα χέρια του ούτε τα πάντα φτάνουν μερικές φορές ξεφεύγει μεταξύ των χεριών αυτό που κρατάμε στην καρδιά και αισθανόμαστε στα χέρια όλα έχουν ένα συναίσθημα και μια παγίδα που αναδύεται σχηματίζοντας έναν ανεμοστρόβιλο.

Όχι ότι αυτά που σας λέω είναι αλήθεια, αλλά δεν είναι απόλυτο ψέμα!

Ο φλεγόμενος πόνος μιας απώλειας. Πού, μα πού είσαι; Τι έκανα;

Δεν έχω ονειρευτεί, γιατί είμαι ξύπνιος και περιμένω.

Θα έρθεις, θα με σώσεις από αυτή τη μουρμούρα που με

παίρνει μακριά, με διαλύει, με διαλύει και με διαφθείρει
και λέει ότι δεν είσαι! Εκεί που είμαι, θέλω περισσότερα,
δεν αντέχω να είμαι και να αναπνέω.

Περπατάω κατά μήκος των μετώπων και να κάτι που δεν με
αφήνει

να προχωρήσουμε μπροστά.

Επειδή πηγαινοέρχομαι σε σημεία που δεν είμαι ή νομίζω ότι είμαι.

Θέλω να το σκάσω, μου πέφτει το τσιγάρο μου, χτυπάει στα βράχια και φουντώνει.

Η καρδιά μου είναι σαν αυτό το τσιγάρο που σβήνει μέχρι να θελήσει να ξαναζωντανέψει, εσύ θα είσαι αυτός που θα σφίγγει και θα ξεσφίγγει. Γιατί δεν θέλω, δεν θέλω να είμαι μια χαλαρή κλωστή που δένεται πια, δεν σφίγγεται άλλο.

Δεν θέλω να είμαι αυτό που λέτε ή λέτε για μένα, θέλω να είμαι αυτό που νιώθω.

Αυτός ο τυφλός κόμπος, δεν μπορείς να δεις ότι στραγγαλίζει και σφίγγει και καταστρέφει. Αυτός ο κόμπος θα σπάσει.

Όλα επιστρέφουν στο μηδέν. Θέλω να είμαι απλά το 0 χωρίς καμία λογική συνέχεια, δεν θέλω να είμαι θετικός ή αρνητικός, αλλά εσείς επιμένετε ότι πρέπει να κάνω και να συμβεί.

Αφήστε με.

Γιατί κλαίω;

Δεν ξέρω, αλλά το δάκρυ πάντα ξέρει γιατί πέφτει και ξεκολλάει, ξέρω επίσης γιατί μερικές φορές πέφτω στα λάθη των άλλων και γιατί κρατιέμαι χωρίς να αφήνομαι.

Θέλω να κλάψω, θέλω να αφεθώ. Αυτή η πίκρα του συναισθήματος που με αφήνει με ένα ζεστό κρύο από το οποίο τρέμω, αλλά αξίζει να κλάψω, και να γελάσω και να νιώσω. Το τέλος θα φροντίσει για το τέλος στο οποίο φτάνει ένα δάκρυ που δεν χύνεται αλλά είναι πάντα σε επιφυλακή και στάζει στο πρόσωπο το δάκρυ της αδιαφορίας.

Σκεφτόμουν, πώς είσαι. Τόσο μπανάλ, τόσο σαν αυτό που νομίζεις ότι είσαι, είσαι ένα μοτίβο.

Δεν με νοιάζει σε τι υπολογίζω, θέλω να δω τι δεν μπορείς να μου δώσεις και αυτό που χρειάζομαι δεν είσαι εσύ.

Θέλω τον εαυτό μου. Σε θέλω όπως ήσουν πάντα, αυτό που νόμιζα ότι ήσουν, ή όταν δεν ήσουν, έκανες τον εαυτό σου πώς να γίνει.

Είμαι εγώ.

Δεν ξέρω πώς ξεκίνησα αυτή την ιστορία νομίζω ότι οι λίγοι θα χτυπήσουν, αλλά δεν έχω ούτε βέλος ούτε τόξο, πόσο μάλλον στόχο.

Δεν σκοπεύω να χτυπήσω, δεν θέλω καν να ρίξω, νιώθω ότι αυτό που χτυπάω είναι ο εαυτός μου, το βέλος έχει κολλήσει στην καρδιά μου, γι' αυτό πονάω. Μια μοναχική καρδιά, σημαδεμένη από ένα χτύπημα που δεν την αναζωογονεί, ο πόνος είναι πολύ δυνατός για να αντλήσει η θέληση.

Δεν είμαι ελεύθερος. Ποτέ δεν θα είμαι εντελώς ελεύθερη, αγαπώ την ελευθερία μου, αλλά νιώθω δεμένη επειδή εκείνος έχει αγάπη για μένα.

Γιατί με αγαπούν;

Αγαπούν. Θέλουν να είναι ελεύθεροι και συνδεδεμένοι με κάποιον. Θέλω να νιώθω μόνος και απαρατήρητος.

Δεν θέλω να καταλάβω τίποτα, δεν θέλω να σκεφτώ τίποτα, γιατί εισβάλλετε σε μένα, θέλω απόσταση από αυτό που πλησιάζει.

Δεν θέλω την αγάπη που λένε ότι είναι ελευθερία. Θέλω μόνο να αφήσω αυτό που έχω μέσα μου.

Η αγωνία, η απώλεια. Ήταν και δεν είναι
πια. Ήρθα στη στιγμή χωρίς να αισθάνομαι

ότι έφυγες.

Αυτή η φύση του να κάνεις και να αναιρείς και περισσότερο, να μας λες τι θα κάνουμε.

Δεν θέλω να κάνω τίποτα, δεν θέλω να πάω μακριά, θέλω να πάω εκεί που δεν πάω.

Θα φύγω και δεν θα πάρω τίποτα.

Δεν κλαίω, δεν γελάω, δεν σκέφτομαι, δεν κοιτάζω και δεν αισθάνομαι ότι δεν είμαι νεκρός.

Τι τραγωδία!

Πάω και πρέπει να πάω, μια μέρα θα υποκύψω κι εγώ.

Γιατί; Ναι, ρωτάω γιατί αυτό, γιατί εκείνο, αλλά δεν θέλω να σκέφτομαι αυτό που έχει ήδη μεταφερθεί.

Δεν θέλω να παλέψω, δεν θέλω να μοιάζω τόσο πολύ με κάποιον που δεν υπήρξε ποτέ.

Η φωνή βασανίζει αυτούς που

θρηνούν. Περιμένετε.

Ταξιδεύω, έρχομαι και φεύγω υπομονετικά.

Τι να πω, ότι δεν έχω, δεν έχω πολλά και μου λείπουν τόσα πολλά.

Εισβάλλει σε μένα το ον που μου λέει ότι δεν θέλω πια. Δεν θέλω.

Δεν θέλω να γυρίσω πίσω, θέλω να είμαι εδώ όταν παίζει η μουσική και φυσάει ο άνεμος.

Δεν θέλω να γίνω διάβολος, δεν θέλω να γίνω άγγελος, δεν θέλω παράδεισο ή κόλαση. Θέλω τη γη όπου υπάρχουν τα πάντα.

Δεν θέλω να φύγω, θέλω να μείνω εκεί που είμαι, δεν θέλω όλα όσα υπάρχουν, απλά χρειάζομαι έναν χώρο για να

αναπνεύσω και να σκεφτώ μέσα σε αυτόν.

Να φαντάζομαι και να δημιουργώ τη δική μου ύπαρξη.

Θέλω μόνο αέρα για να αναπνεύσω. Θέλω να είμαι χαλαρός σαν τον αέρα που φυσάω.

Είδα, μύρισα, άκουσα, σας είπα επίσης αυτό που δεν νομίζατε ότι θα ακούγατε.

Όπως σας έχω πει τόσα πολλά και τίποτα ή σχεδόν τίποτα δεν σας έχει αγγίξει. Θα ζητούσα πάρα πολλά για την προσοχή σας, όχι άλλη αποπλάνηση. Θέλω να σε δω ωμό.

Ξέρετε ότι μερικές φορές απολεπίζω το δέρμα μου για να νιώσω ότι είμαι ζωντανή σάρκα και ότι υποφέρω από ένα τράβηγμα του δέρματος που είναι δύσκολο να αναπτυχθεί και να επιδιορθωθεί.

Για σένα είμαι σε ζωντανή σάρκα γεμάτη σημάδια και πληγές.

Δεν ξέρω τι θέλω να εκφράσω. Αλλά κάτι με τρώει γιατί δεν επιθυμώ, αλλά θέλω.

Κατά βάθος θα ήθελα να έχω λίγο από όλα ή τίποτα, γιατί αυτό που έχω δεν αξίζει τίποτα για μένα.

Είμαι μόνος και είσαι πιο μόνος από πριν. Έγραφα αυτό που, αφού το διαβάσω, θα δείξει αυτό που θέλει να μεταδώσει η ύπαρξή μου.

Ξέρω ότι δεν είναι εύκολο. Νομίζω ότι πολλά δεν θα ειπωθούν, πολλά θα είναι και αυτά που δεν θα γίνουν κατανοητά.

Απορρίπτεται.

Θέλω σθεναρά να απορρίψω ό,τι με εξαθλιώνει.

Τα ασήμαντα πράγματα δεν έχουν θέση στην καρδιά, υπάρχει πάρα πολύ συναίσθημα.

Αυτό που βλέπουμε με μια απλή ματιά μπορεί να σημαδέψει τις καρδιές μας.

Δεν το αντέχει, δεν θέλει να το βλέπει, αλλά αισθάνεται αυτό που βλέπουν τα μάτια του.

Ποτέ μην ανοίγετε τα μάτια της καρδιάς σας γιατί μπορεί να μην βλέπει πλέον και να υποφέρει.

Είμαι εδώ.

Μπορείς να με δεις; Δεν νομίζω! Μπορείς να με νιώσεις; Ούτε εγώ το νομίζω! Τι βλέπεις σε μένα;

Χουμ, έμεινα εδώ για να μη με ξεχάσεις, δεν αντέχω να μην σε έχω, γιατί αυτό που μας ενώνει μερικές φορές μας χωρίζει, αλλά είμαι εδώ.

Δεν θα προσποιηθώ

Θα γράψω και θα το αφήσω να κυλήσει.

Αυτό που θέλω να γράψω είναι αναμφίβολα ένα δάκρυ.

Πώς έγραψα ένα δάκρυ όπως είναι, λυπημένο, μοναχικό, υγρό, χαλαρό.

Αφήστε με να καθαρίσω το κλάμα σας, τον πόνο σας, τη θλίψη σας, τη μοναξιά σας, την ασφυξία που είναι να είσαι μόνος.

'σε με να γλείψω τα δάκρυά σου, θέλω να πιω τον πόνο που νιώθεις

Μόνος, μόνος. Μαζί μου, αυτός είμαι εγώ,

μόνο εγώ! Πώς είμαι; Είμαι μόνο εγώ.

Το συναίσθημα επεκτείνεται σε πραγματικά αισθητό πόνο.

Πώς είναι να αισθάνεσαι ότι είμαστε εμείς. Το να σκέφτεσαι τον εαυτό σου σημαίνει να πηγαίνεις πέρα από αυτό που έρχεται από έξω.

Στρεφόμενος προς τα μέσα ξέρω ότι υπάρχω, για να

υπάρξω για τους άλλους αρκεί να μας κοιτάξουν, αλλά ποτέ δεν θα δουν το ίδιο

Θέλω ελεύθερες σελίδες, ελεύθερα φύλλα, ελεύθερες προτάσεις, ελεύθερες σελίδες, ελεύθερα φύλλα, ελεύθερες προτάσεις, θέλω όλα να λυθούν, δεν θέλω να κρατήσω τίποτα, θέλω να αδειάσω τον εαυτό μου, αυτός είναι ο μόνος τρόπος να εξελιχθώ, ότι όλα όσα γράφω, όλα εξατμίζονται, ο πόνος μιας ακόμα πρότασης, κάθε λέξη ο πόνος της, θέλω να γράψω για να ελευθερωθώ. Δεν θέλω να υποφέρω.

Μια άλλη μέρα το πρωί, ο φρέσκος πρωινός αέρας, πολύ θορυβώδης. Θέλω τη νύχτα, τη σιωπηλή νύχτα, όπου βλέπω στο σκοτάδι το φως που φέρνεις μαζί σου.

Ας ενώσουμε τη σιωπή και το σκοτάδι.

Ας φωτίσουμε τη συσκότιση. Στίχοι, τραγούδια, γούρια, μαγεία, ποιήματα, φράσεις.

Θέλω να είμαι το φως σου στη σκοτεινή νύχτα.

Καθώς αφήνομαι στις εσοχές των βαθιών παλιρροιών οι άρπες των σειρήνων παίζουν δυνατά. Θέλω να μείνω και να σε κοιτάξω, χωρίς να σου πω τι θα σου γράψω.

Να μη σε ξεχάσω ποτέ.

Τίποτα! Δεν ήθελα

τίποτα,

Ο σκοπός με αυτές τις λέξεις είναι μηδενικός. Δεν θέλω να τα διαβάσετε, δεν θέλω επίσης να γράφω πια αυτά που θέλω να σας πω μια μέρα.

Αλλά τώρα ήθελα μόνο λίγο από το τίποτα.

Δεν ξέρω αν θα διαβάσετε, πόσο μάλλον αν θα καταλάβετε αυτά που έχω να σας πω.

Αυτό που θέλω να καταλάβετε είναι ότι μετράτε, ναι μετράτε για μένα και από εκεί και πέρα μπορείτε να

βασίζεστε σε μένα. Αλλά δεν το λέω σε κανέναν.

Θα περιμένω τον θάνατο να με

εξαπατήσει. Τον θάνατο; Ο θάνατος

δεν υπάρχει!

Και αυτό είναι πάντα παρόν. Δεν φοβάμαι τον θάνατο, αλλά το να σε χάσω.

Όχι ότι κάτι πόνεσε, αλλά ο πόνος του να έχεις και να μην έχεις είναι η διαφορά του να είσαι, πώς μπορεί να είναι έτσι;

Δεν θέλω τίποτα, γιατί θέλω λίγα και δεν θέλω τίποτα από τα πολλά, δεν θέλω τίποτα επαναλαμβάνω, είχα τα πάντα όταν δεν ήξερα και τώρα που ξέρω τι υπάρχει δεν θέλω τίποτα, αν απορρίψω αυτό που υπάρχει και δεν υπάρχει θα είμαι ελεύθερη, ελεύθερη από όλα όσα με δένουν και θα αφήσω την πίκρα, αυτό που είναι να έχεις.

Αρκετά, απλά θέλω να είμαι!

Μπορώ να είμαι ο εαυτός μου; Ναι, εγώ και τίποτε άλλο, ούτε εγώ θέλω αυτό το τίποτα. "Διαχρονικό"

Χτυπούσε, και χτυπούσε ξανά και ξανά ακατάπαυστα χτυπούσε με μια πρωτοφανή ροή μιας ανωμαλίας ή μιας πληγής και μετά μια μέρα άνοιξε και δεν άνοιξε ποτέ ξανά ήταν το άνοιγμα και σε μια στιγμή το κλείσιμο πώς να το προφέρω, ήταν δικό μου, πάντα δικό μου αλλά στο τέλος δικό σου αυτός, εσύ και εγώ με μια λέξη τότε η καρδιά! Η βαθιά θλίψη του να είσαι

Είναι να μη γνωρίζεις τον εαυτό σου, να είσαι προσεκτικός και να μάθεις να ζεις με τον εσωτερικό σου εαυτό, και ιδού, η άβυσσος είναι απειροελάχιστη. Το να έχεις και να ανήκεις είναι κάτι που πάντα ξεθωριάζει, σαν να εγκαταλείπεις.

Πάντα ουτοπικό και ιδού, το ον γεννιέται, ζει και μαθαίνει και όταν πραγματικά συνειδητοποιεί ότι ξέρει καλά, ότι έχει προχωρήσει πολύ μακριά από το να γνωρίζει τα πάντα και την ίδια του την ύπαρξη, τι έχει αλλάξει;

Τα πάντα στον κόσμο μου αλλάζουν! Ο κόσμος αλλάζει.
Γιατί;

Γιατί είμαι πρόθυμος να αλλάξω και να αντιμετωπίσω τα πάντα, αλλά σχεδόν τα πάντα που προέρχονται από τον κόσμο μου, τον ηλίθιο κόσμο μου; Είναι η διάνοια που μου λέει να ενεργήσω με τον σωστό τρόπο! Μπορείτε να το φανταστείτε; Σε μια διάσταση της στρατόσφαιρας, χωρίς όρια επέκτασης εισέρχεται η απογοήτευση της μαγείας διαχρονικά μη διαθέσιμη στο επίπεδο της ίδιας της ψευδαίσθησης πάντα με την τενεκεδένια εμφάνιση της αληθινής ψευδαίσθησης της λέξης που έχει ήδη εκφραστεί απογοήτευση- γεννήτρια οικείων συγκρούσεων της απλής αγωνίας που ξεπερνά κάθε αρμονία.

Αινιγματική, βαθιά και ευαίσθητη, αυτή είναι η μη δεσμευτική ενέργεια του γράμματος συν τα γράμματα ή τα πολλά γράμματα, όχι αρκετές λέξεις.

Εδώ υπάρχει ένα μενίρ που καθιζάνει και με τη γραφή λέγονται πολλά πράγματα σε σύντομο χρονικό διάστημα.

Μάταια, τα πράγματα θα έρθουν σε σας πολλοί θα είναι εκείνοι που θα σας αφήσουν, άλλοι δεν θα αξίζουν. Για να σας πω ότι το μεγαλύτερο θα είναι για ένα γενναίο μαχητή, αλλά εγώ "χρησιμοποιούν" σας ότι λίγοι θα αξίζουν, αλλά εκείνοι μέσα στο μικρότερο εσωτερικό δείτε την αξία που μόνο εσείς μπορείτε να αποκτήσετε. Να ζεις, να μεγαλώνεις, να μαθαίνεις, και στο βάθος πάντα η ουτοπική μικρή γνώση.

Εδώ είναι μια μέρα για να μάθουμε, σιγά-σιγά, ότι η γραφή προοριζόταν να ενοποιήσει τον γνώστη της συνηθισμένης

γνώσης από την επιστημονική γνώση, ότι και οι δύο μπορούν να εξηγηθούν μόνο με τη βαθιά σοφία που είναι η ανάγνωση.

+

Θα ξεκινήσω από εκεί που θέλω να τελειώσω.

Ο καπνός επεκτείνεται μέσα στο δωμάτιό μου. Μέσα από τα σωθικά μου και αυτό παραβιάζεται. Θέλω να χωρίσω με εσένα και τους άλλους.

Θα τα καταφέρω;

Δύναμη, δύναμη και δύναμη που με στοιχειώνει και μου λέει να προχωρήσω μπροστά χωρίς φόβο!

Θα τελειώσεις πριν από τις μέρες μου.

Όλα τα εξωτερικά που θα απορρίψω, πώς θα αισθάνομαι... δεν ξέρω, αλλά εδώ θα αφήσω τη μικρή μου ιστορία, αν είστε σε αυτή τη σελίδα, ήσασταν περίεργοι για τη μικρή μου ιστορία.

Αυτό που θα σας πω σε αυτές τις σελίδες θα είναι για μένα να βρω την αληθινή ύπαρξη που κατοικεί μέσα μου, χωρίς εξωτερικό κόσμο.

Το πώς αυτό είναι δυνατόν, θα το δούμε με το πώς θα περιγράψω την ιστορία μου.

Προς το παρόν δεν προχωρώ, στην πραγματικότητα υποχωρώ έτοιμος να προχωρήσω. Ο καπνός συνεχίζει να διαπερνά αυτόν τον χώρο.

Αυτή η ιστορία αρχίζει εκεί που θα τελειώσει.

Αυτό που θέλω να σας πω είναι ο αγώνας ενάντια στα πάντα. Ας δούμε αν μπορώ να φτάσω στο τέλος και να πω ότι έχω τα πάντα και δεν ήθελα τίποτα, ως μεγιστοποίηση του εσωτερικού εαυτού.

Είστε εδώ τώρα, σε λίγα λεπτά έχω ισοφαρίσει σε τσιγάρα τον αριθμό των σελίδων που διαβάσατε.

Ας συνεχίσουμε τον αγώνα, θα διαρκέσει για όσο καιρό χρειαστεί.

Φυσήξτε τις ώρες, τα λεπτά, τα δευτερόλεπτα. Τελείωσε!

Θα ξεκινήσω από εκεί που σταμάτησα.

Είμαι έτοιμος, αυτός ο καπνός περνάει από το παράθυρο και απελευθερώνεται στον αέρα, θέλω να είμαι αυτός ο καπνός που υπάρχει μόνο από τον αέρα.

Θέλω μόνο να αναπνεύσω τον αέρα

Θέλω να αιωρούμαι και να φαντάζομαι αυτό που θα πω εδώ. Κάνω αυτό που δεν θέλω να κάνω, ξεκινάω κάνοντας τα ίδια λάθη ξανά και ξανά.

Η μάχη, απέχει πολύ από το να δοθεί.

Αυτό που θέλω να σας μεταφέρω είναι συναισθήματα, καταστάσεις και συγκρούσεις.

Και ο αγώνας είναι να ξεπεράσω την ύπαρξη που ήμουν. Θέλω να γίνω ο άλλος, η φιγούρα που με στοιχειώνει.

Η ίδια μου η συνείδηση που με προειδοποιεί και μου λέει: αναδύσου, ξεπέρασε τον εαυτό σου

Εδώ στέκομαι ακίνητος, αλλά αγωνίζομαι ενάντια στην κίνηση που επιδιώκω.

Vult του δικού μου, έλα στον εαυτό μου. Ελευθέρωσε τον εαυτό σου, επέκτεινε τον εαυτό σου, άσε με να γίνω σαν εσένα μέσα από μένα.

Εδώ αρχίζει αυτό που θα γίνω. Τι αμφιβολίες, προχωρώντας μπροστά χωρίς να υποχωρώ, εδώ είναι μια φιγούρα που με κυνηγάει.

Να κάνετε, να συμβεί και να ξαναγεννηθείτε για να ζήσετε και να νιώσετε. Χωρίς δημαγωγία και ψευδαισθήσεις, ζήστε αυτό που δεν μπορείτε να δείτε.

Γιατί μόνο έτσι θα προοδεύσετε, θα

σηκωθείτε και θα πείτε. Θέλω να είμαι αυτό
που είμαι, είμαι ο εαυτός μου.

Η ύπαρξη που ήμουν και η φιγούρα που θα γίνω.

Θα είμαι όπως το φαντάζομαι. Σε αυτόν που με κυνηγάει
θα του πω να προχωρήσει.

Αντιμέτωπιά με e me να ελευθερώσω τον εαυτό
μου. Με Επιτέλους ακόμα είναι ακόμα να
αρχίσει.

Όλα όσα σκέφτηκα. Προσέξτε αυτό το ον που σας
παρακολουθεί και στο τέλος είναι φίλος σας.

Δεν μετανιώνω πλέον για αυτή τη στιγμή. Ήρθε το τέλος του
μαρτυρίου, με άγγιξε και μου ψιθύρισε: Είσαι εκεί;

Αυτό είναι το τέλος της αρχής που θα αναφέρω εδώ.

Για τώρα λέω: αρκετά, ελάτε σε μένα και ενσωματώστε με
μέχρι τη νίκη.

Γίνεσαι σε μένα. Πάρτε με! Θα είσαι η μυρωδιά
μου για τελευταία φορά. Ναι, φεύγεις.

Όχι Εγώ δείξω τον εαυτό μου sad με a το
σου την αναχώρησή σου. Στην πραγματικότητα
ανυπομονώ για την αναχώρησή σας.

Πηγαίνετε όπως ήρθατε, φύγετε όπως ήρθατε. Δεν σε
θέλω, αλλά είσαι μια υπερβολική ατυχία. Η παρουσία
σου είναι προσβολή.

Ξέρω ότι για εσάς, δεν έχω κερδίσει ποτέ, μόνο έχω χάσει.

Είστε σαν τον καπνό του τσιγάρου φίλος της ασθένειας.

Φύγετε και φύγετε, φύγετε, γιατί όταν φτάσω δεν θα είμαι
εκεί. Όπως σου είπα, εκπέμπω το άρωμά σου που μόνο και
μόνο που φεύγω... αποκτώ άλλη γεύση και άρωμα.

Ίσως δεν ξέρετε, ούτε έχετε κατά νου τι έχετε προκαλέσει.

Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου σε ξέρω εδώ και

μερικά χρόνια. Αρκετό καιρό ώστε τώρα εδώ να
βρίσκεται η θέληση να

να συνεχίσω μαζί σας.

Αρχικά θα καρπαζώσω στη σκέψη με την παρουσία σας, αλλά, ευοίωνα για τα μικρότερα κακά.

Εσείς είστε αντικείμενο και εγώ δημιουργώ τον δεσμό μας, αλλά νεκρική και απατηλή ευχαρίστηση για κάπως αδύναμες συνθήκες διαβίωσης. Τολμώ με τη στέρηση. Γιατί μόνο έτσι να είμαι ελαφρύς και φυσικός, για ό,τι με θρέφει.

Φρέσκια, γαλήνια, ζεστή και αρμονική θα είναι η αποζημίωση

Φυσικό του ανέμου που τρέχει όπως ο καιρός πάντα με κατεύθυνση προς το βορρά του. Τα ρεύματα του αέρα που φυσούν εναντίον μας θα είναι καταιγίδες που μας αντιμετωπίζουν, τίποτα πιο φυσικό από τον καπνό του ίδιου του αέρα.

Στην οποία βρίσκουμε στην εξωτερική αλλά και στην εσωτερική φύση την αρμονία του να είσαι ελεύθερος από αλυσίδες.

Ανθίζει, αναπτύσσεται και καθιζάνει η ίδια η ρίζα της απελευθέρωσης. Η θέληση να μην αμφιβάλλουμε για τη συνάντησή μας είναι το ίδιο το τριαντάφυλλο των καιρών της άμμου της ερήμου που σταθεροποιεί τη λογική. Η απελευθέρωση της εικόνας του συνηθισμένου ανθρώπου, στην εκκεντρικότητα της στενής σχέσης που μας απομακρύνει. Είμαστε διαφορετικοί, εγώ είμαι φυσικός και οργανικός, εσύ είσαι τεχνητός και συνθετικός. Χωρίς την πράξη που εγώ θα εξουδετερώσω, εσύ θα με κάνεις ευτυχισμένο.

Θα σου ανοίξω την πόρτα για να έρθεις να μου μιλήσεις. Αλλά θα την αφήσω μισάνοιχτη για να φύγετε αμέσως μετά. Vult έχετε επίγνωση της εξάπλωσής σας, καταναλώνετε την υπομονή μου με ανησυχία. Είσαι και θα

είσαι ασήμαντος.

Όλοι έχουμε αυτές τις ηλίθιες φάσεις, συνήθως όταν είμαστε παιδιά.

Αλλά αν μας λένε ως ενήλικες να απελευθερώσουμε το παιδί μέσα μας, τότε και εγώ είχα μια κακή

φάση. Επιστρέφω στην υπομονετική ηρεμία.

Μπορείς να φύγεις και θα κλειδώσω την πόρτα. Ξέρω γιατί ήρθατε, αλλά ξέρω επίσης πού πηγαίνετε.

Η άβυσσος είναι μεγάλη, πιο πλατιά η σκέψη να σε αφήσω να φύγεις.

Τρέξε μακριά, χωρίς εμένα, κλείσου στον εαυτό σου και ανατινάξου. Από την πρώτη μέρα ο λόγος σου ήταν η φράση μου, αλλά μην υπολογίζεις σε μένα όταν την επόμενη φορά που θα πεις γεια, είμαι εδώ, αλλά σίγουρα το ταξίδι σου θα είναι η επιστροφή στη σκληρή αλλά αρμονική πραγματικότητα για όσους θέλουν να αφήσουν τον εαυτό τους να εισβάλει, τι έχουμε τι ψάχνουμε; Μόνο μια λέξη από εσάς, που είναι το αντίο.

Κι εσύ ήρθες και έφυγες, μακριά φεύγοντας...

Ήταν η τελευταία φορά... η λαχτάρα που έρχεται να σπάσει. Το δάκρυ έπεσε και έσβησε την κραυγή.

Το σχοινί που με σφίγγει, δεν είναι το ίδιο που με πνίγει. Ο κόμπος στο λαιμό μου, που κρατιέται από μια κλωστή.

Στραγγαλίζετε το μυαλό και πνίγετε τη συνείδηση.

Αυτό που παρέχετε είναι ένας αργός θάνατος αναζωογόνησης και περπατώντας με αυτόν τον τρόπο και μιλώντας όπως έχουμε κάνει. Ποτέ δεν θα σβήσει τον οξύ πόνο που με ένα μόνο κυλινδρικό χτύπημα κόβει το τσιριχτό ζωντάνεμα.

Ψηλά στη μνήμη το σχισμένο και φαντασμαγορικό χτύπημα. Ήταν η διχοτομική σου παρουσία μεταξύ ύπαρξης και μη ύπαρξης. Μια ζωή που ταξιδεύει σε φωτογραφικές στιγμές, που αποθηκεύει τα πάντα και σε μια στιγμή εξαφανίζεται. Γιατί ζεις μέσα μου, έξω από μένα. Σβήσε το πεπρωμένο σου και ζήσε το κλάσμα.

Αυτό το διαχρονικό συναίσθημα εξαπλώνεται στις επόμενες στιγμές. Σαν να πετάς χωρίς να φεύγεις από τον τόπο.

Αυτό το άμεση αυτό το όχι
σταματάει γιατί αναπνέεις e ποτέ

μπορείτε να σταματήσετε, πράγμα που σας κάνει να αναπνέετε.

Η ζωή είναι τόσο δυνατή όσο και η παρόρμηση να αναπνεύσεις. Αλλά το να αναπνέεις μόνο δεν σημαίνει να ζεις.

Όταν σταμάτησες να ζεις δεν σταμάτησες να αναπνέεις.

Ως εκ τούτου, αυτό που μας έρχεται είναι μια αβοήθητη εικόνα.

Χωρίς όρια ή συνέπειες, στο επόμενο στάδιο. Αυτό που αναδύεται από το να είσαι ένας άλλος σε κάθε στιγμή μας παρασύρει μακριά από αυτό που πραγματικά είμαστε, αυτή η ψευδαίσθηση του γκρεμού είναι η αυτομαστιγώση του να ζούμε όσο είμαστε ζωντανοί, αυτό που μας κινεί είναι αυτή η φύση που μας περιβάλλει και συνεχώς μόνο μας αποσπά την προσοχή, εννοώ ότι κάθε απορρόφηση της στιγμής είναι απλή ψευδαίσθηση αφού η φύση αντανακλά όλα τα πλαίσια τυχαία και υπερθετικά ανώτερα από κάθε στιγμή της ανθρώπινης κίνησης.

Όλα όσα προκύπτουν γύρω από το νuίτο του εαυτού είναι εξωτερικά που μεγεθύνουν το εσωτερικό, ωστόσο η σύλληψη μόνο της αίσθησης της απόσπασης της προσοχής είναι ένα μεγαλύτερο ον που μας κινεί μητέρα-φύση. Αν σε οποιαδήποτε στιγμή, ενάρετη, αντιφατική εισβάλλει σε σας αφομοιώνεται στη στιγμή του νου αυτές οι καταχωρήσεις δεν μπορούν να εξισωθούν με τη μάθηση και την εξερχόμενη από οποιαδήποτε παρόρμηση.

Χαίρομαι που αναδύθηκες, από την απέραντη και μακρινή σκέψη. Θα ήθελα να μιλήσουμε για... Εσύ αποφασίζεις, εσύ πάντα κάνεις ελιγμούς.

Αντιστρέφοντας τους ρόλους, λέμε να το βουλώσεις.

Η πτήση μιας λέξης είναι μια πράξη. Πώς να σε αγνοήσω
και να σε πάρω μακριά.

Εσύ εκεί είστε που πετάνε στο shadow του
του ανέμου. Επειδή ...εσύ ...

κρύβεσαι και εμφανίζεσαι όταν το θέλεις. Δεν

βλέπεις;

Απασχοληθείτε του ένα άλλο, θα έχετε άλλο
φίλος που όχι ο απλή ατυχία
σας.

Τα πάντα αναδύονται εξατμιζόμενα.

Ήταν έτσι, που μετρώντας μέχρι το δέκα, συνειδητοποίησα πόσο η ματιά της στιγμιαίας στιγμής του παραθύρου του μέλλοντος θα άνοιγε και θα έβλεπα μόνο τον τελευταίο καπνό που επεκτείνεται και πώς το κλικ του μέλλοντος γίνεται μεγάλο και αχανές.

Πνευματικά δικαιώματα Filipe Sá Moura © 2009